

衡门之下

แม่ทัพใหญ่
- คู่หูดีอ -
สามมีข้า

2

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

天如玉 เกียนหฺรูอวี เขียน
พงษ์ยศ แปล
พิมพ์ครั้งที่ 1

ทดลองอ่าน

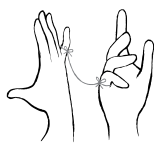
ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

东方月 © JAMSAL © 天如玉
© Illustration by 东方月 NOT FOR SALE

© JAMSAL
www.jamsal.com
© Illustration by 东方月 NOT FOR SALE

มากกว่ารัก

คือทุกสิ่งที่เชื่อมโยงใจไว้ด้วยกัน

**แจ่มใสขอส่งมอบความรัก
และแบ่งปันความสุขให้เต็มพื้นที่ในใจคุณ**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวความสุข กับ มากกว่ารัก ได้ที่
www.facebook.com/morethanlovebook

คำนำ

หลังพบกับหลี่ซีฉือแล้วเป็นอย่างไรกันบ้างคะ นางเอก 'แม่ทัพใหญ่ผู้นี้คือสามีข้า' ของเราเหมาะสมกับฉายา 'นางเอกสายเปย์อันดับหนึ่งในได้ห้ำ' จริงๆ หรือไม่ ด้วยความที่นางร่ำรวยจากการค้าจนใช้เงินอย่างไรก็ไม่หมดอยู่แล้ว การได้เอามาจนเจือกองทัพ บำรุงแดนเหนือเช่นนี้ก็ถือเป็นเรื่องดีๆ กับทั้งพระ-นางและชาวบ้านราษฎรเองจริงๆ นะคะ

ทว่าสิ่งที่น่ากังวลใจมากที่สุดที่อ่านไปลึ้นไปในเล่ม 2 นั้นนั่นก็คือ การที่ผู้ถึงเริ่มสืบเรื่องของเจ้าแกล่ร้านตราการค้ารูปปลาดอย่างจริงจังจนหลี่ซีฉือแทบจะไปไม่เป็นอยู่รอมร่อแล้วคะ มีหน้าซำยังมีสตรีต่างเผ่าที่ชื่นชมผู้ถึงออกหน้าออกตาปรากฏตัวขึ้นอีก แม้หลี่ซีฉือจะเป็นเจ้าของเขาด้วยความถูกต้องแล้ว แต่อย่างไรนางก็อยากให้เขามีนางแค่คนเดียว และอยากประกาศให้อีกฝ่ายรู้ชัดไปว่า 'แม่ทัพใหญ่ผู้นี้คือสามีข้าคนเดียวเท่านั้น' เสียเลยจริงๆ ด้านพวกทูเจียก็ไม่หยุดหย่อน ยังสร้างความเป็นปวนให้กับแดนเหนือเรื่อยมา อีกคราถึงกับเล่นงานหลี่ซีฉือได้สำเร็จ ส่วนว่าเรื่องราวจะเป็นมาอย่างไร ผู้ถึงจะช่วยหลี่ซีฉือไว้ได้หรือไม่ แล้วเขาจะรักษาบ้านเมืองของตนเองไว้ได้หรือเปล่า ก้าวเข้าสู่แดนเหนือที่อบอวลไปด้วยความรักแห่งนี้ไปพร้อมกันเลยคะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

ในตอนที่เราทำท่าจะดึงมือกลับไปเมื่อครู่ นางรู้สึกว่ตนเองกำลังสูญเสียอะไรบางอย่างไป

หากไม่รีบคว้าจับไว้ ต่อแต่นี้อาจไม่มีอีกแล้ว

หญิงสาวเข่งปลายเท้าแหงนหน้าแนบจูบลำคอแกร่ง แล้วไล่ขึ้นไปหาปลายคางคมสั้น

อยากจะจุมพิตริมฝีปากคู่นั้น ทว่าเขาไม่ยอมก้มหน้า

นางดึงเข็มขัดของเขาไม่ออก พอสอดมือผ่านสาบเสื้อเข้าไปลูบได้แผงออกกว้างก็ถูกเขาจับให้อยู่นิ่งๆ

น้ำเสียงของเขาทั้งต่ำลึกและแหบพร่า ฟังดูคล้ายดังลอดไร้นอกออกมา "ข้าถามว่าเจ้าทำอะไร"

นางแหงนหน้ามองฝ่ายตรงข้าม สีแดงจัดขีดข่านใต้ผิวเนียนขณะหอบหายใจน้อยๆ

ชายอีกคนเพิ่งจะแสดงไมตรีต่อนางเมื่อครู่ แต่เวลานี้นางกลับแสดงไมตรีต่อเขา

หลี่ซีฉือมองใบหน้าคมคายและนัยน์ตาสีดำลึกกล้า เห็นที่เขย่งขึ้นค่อยๆ ลดลงไปวางราบกับพื้น จากนั้นก็เอ่ยเสียงแผ่ว "นั่นสินะ ข้าลืมนำไปว่าเรื่องเช่นนี้ขึ้นอยู่กับท่านเท่านั้น"

แนะนำตัวละคร

* หลี่ซีฉือ

ชิงหลิวเขียนลู่ สุหยินของแม่ทัพใหญ่ รูปร่างอ่อนช้อยนุ่มละมุนดุจกิงหลิว ทว่าจิตใจเข้มแข็งเด็ดเดี่ยว ลอบทำการค้ำมาตั้งแต่สมัยเริ่มวัยสาว

* ผู้ถึง

สามีของหลี่ซีฉือ ฝีมือการรบเก่งกาจ ดูแลจัดการงานบ้านเมืองอย่างสุดความสามารถ ไม่หวั่นเกรงศัตรูแค้นใด มีความคิดอ่านรอบคอบอย่างยิ่ง

* หลัวเสี่ยวอวี่

ผู้ได้บังคับบัญชาคนสนิทของผู้ถึง เป็นน้องชายร่วมสถาบันที่ผู้ถึงไว้วางใจมาก รักเธออวี่หลินด้วยใจจริง

* ผู้กู่ซินอวี่

หลานสาวของผู้กู่จิง ติดตามผู้เป็นหัวหน้าเผ่ามาประชุมที่มณฑลฮั่นไห่ ชื่นชมผู้ถึงมากจนเกิดเป็นความรัก

* เฉาอวี่หลิน

ทหารหญิงในกองทัพของผู้ถึง เคยร่วมเป็นร่วมตายกับหลัวเสี่ยวอวี่และผู้ถึงมาหลายศึก แต่ปัจจุบันทำหน้าที่เพียงหาข่าวให้กองทัพเท่านั้น

36

พระอาทิตย์เพิ่งโผล่พ้นขอบฟ้า ทหารม้าเบา* กองหนึ่งห้อมล้อม
อารักขารถม้าเข้าพื้นที่มณฑลอันไห่

หลัวเสี่ยวอี่ชีม้านำอยู่หน้าสุด เพิ่งจะถึงกลางเมือง ทหารที่มาดักรอ
อยู่แล้วเห็นขบวนก็รีบเข้ามารายงานสถานการณ์ในเมืองให้เขาทราบ

ขุนพลหนุ่มรีบชักม้าย้อนกลับไปหาฝูง "พี่สาม เกิดเหตุขึ้นนิดหน่อย"
ฝ่ายตรงข้ามสะบัดบังเหียนม้าทันที "ไปดูซิ"

หลี่ซีซือได้ยินประโยคนั้นเขาก็เลิกม่านหน้าต่าง เห็นพวกเขาบ่ายหน้าไป
อีกทาง มองอยู่สักพักก็พบว่าดูเหมือนจะไปทางร้านค้าของนาง

ราวสามเค่อรถม้าก็หยุดลงเมื่อถึงที่หมาย

หญิงสาวเลิกม่านมองอีกครา นั่นเป็นร้านค้าที่นางถูกจับตัวไปจริงๆ

ประตูทางเข้ากับโถงใหญ่ยังอยู่ในสภาพดี แต่ห้องข้างฝั่งหนึ่ง

* ทหารม้าเบา เป็นกองกำลังติดอาวุธสวมเสื้อเกราะที่มีน้ำหนักเบา เพื่อความสะดวกรวดเร็วในการเคลื่อนไหวน ส่วนใหญ่ทำหน้าที่เป็นหน่วยลาดตระเวนหรือหน่วยสอดแนม

ถูกเผาพอดี เหลือแต่ผนังใหม่เกรียมกับหลังคามุงกระเบื้องที่ทลายลงมา
ครึ่งหนึ่ง ไฟดับไปนานแล้ว แต่ยังมีควันลอยกรุ่น

องค์กรฯ ผู้หนึ่งเดินเข้าไปข้างใน หลงจู้จู้เข้าก็ออกมาค้อมกายคำนับ
ทุกคน

ผู้ถึงลงจากหลังม้า "เกิดอะไรขึ้น"

หลงจู้ก็มหน้าเอ่ย "เรียนท่านผู้บัญชาการ สองวันก่อนมีชาวหู
จำนวนหนึ่งปลอมตัวเป็นพ่อค้ามาเจรจากราคากับข้ามน้อย แต่กลับจุดไฟ
เผาร้าน ข้ายังทำร้ายคนด้วยขอรับ"

หลี่ซีจื่อเลิกม่านแค่ครั้งเดียว ไม่นึกเลยว่าวันที่นางประสบภัยยังเกิด
เรื่องเช่นนี้ขึ้นด้วย

หลงจู้ไม่ได้บรีปากพูดเรื่องที่น่างถูกจับตัวไปแม้แต่คำเดียว

ผู้ถึงมองประตูร้าน ก่อนจะเดินมาที่รถม้า ยกมือข้างหนึ่งเกาะหน้าต่าง
พลางเอ่ยถามเบาๆ "ตอนนั้นเจ้าถูกจับตัวไปจากที่ใด"

หญิงสาวใช้ความคิดเล็กน้อยก่อนตอบ "แถวนี้ล่ะ"

เขาหันไปพูดกับหลงจู้ "พวกเจ้าถูกหมายหัวเข้าแล้ว"

หลี่ซีจื่อเองก็เตาออก มีนำเส้าในเมืองถึงไม่เกิดเหตุ หญิงทู่เจี๋ยผู้
หมายหัวเล่นงานนางโดยเฉพาะ

แต่ถึงอย่างไรนางก็ต้องช่วยแดนเหนือ ดังนั้นย่อมต้องรับผลที่ตามมา
อย่างเลี่ยงไม่พ้น

หลัวเสี่ยวอีเดินเข้าไปสำรวจห้องข้างที่ถูกเผาแล้วกลับออกมารายงาน
"โชครึที่ดับไฟได้ทันท่วงที จึงไหมไปแค่ห้องเดียวเท่านั้น"

ผู้ถึงเหลือบมองคนสนิท

หลัวเสี่ยวอีเห็นดังนั้นก็เข้าใจ บอกหลงจู้ว่า "กิจการของพวกเจ้า

มีความดีความชอบต่อแดนเหนือ กองบัญชาการไม่ปล่อยให้พวกเจ้า
สูญเสียชีวิตเปล่าๆ หรอก ต่อไปมีเรื่องอันใดก็มาแจ้งทางการได้ตลอด ครานี้
สูญเสียชีวิตเท่าใด ทำเรื่องร้องเรียนมาได้เลย"

หลี่ซีฉียกมือขึ้นป้องปากกระแอมเบาๆ ทีหนึ่ง

ผู้ถึงหันมามอง "เป็นอะไรไป"

นางลูบลำคอ "ล้าล้าควันไฟเจ้าคะ"

ทว่าเสียงของนางเตือนสติหลงจู้ให้ตอบกลับไปว่า "ไม่ได้เสียหาย
มากมายอะไรนักหรอกขอรับ พวกลูกจ้างในร้านก็บาดเจ็บกันแค่เล็กน้อย
ไม่ใช่เรื่องใหญ่ ไม่จำเป็นต้องร้องเรียน ขอแค่ต่อไปสามารถค้าขายได้อย่าง
ปลอดภัยก็ดีพอล่ะ"

ผู้ถึงบอกหัวเสียวจี้ "จำไว้ล่ะ"

ฝ่ายตรงข้ามพยักหน้า "จำไว้แล้วขอรับ"

ร้านค้าที่คุยกันง่ายถึงเพียงนี้จะหาที่ใดได้อีก ย่อมต้องจำไว้เพื่อ
ให้การดูแลเป็นพิเศษอยู่แล้ว

หลี่ซีฉีกวาดตามองร้าน จนแน่ใจว่าไม่ได้เสียหายร้ายแรงก็ค่อย
โล่งอก

ยามนี้เองเสียงม้าวิ่งพลันดังเข้าหู

ม้าหลายตัวควมเข้ามาตรงหน้า แล้วถูกรั้งบังเขียนให้หยุดลงกะทันหัน

ตอนแรกนางนึกว่ารถม้าตนเองขวางทางอีกฝ่าย แต่พอหันไปมอง
ก็พบว่าคนเหล่านั้นพากันลงจากหลังม้าเดินมาทางนี้

"ท่านผู้บัญชาการ ไม่นึกเลยว่าจะได้พบกันที่นี่" ผู้พูดเป็นชายชรา
หมวดเขวาชาวโพลน จมูกโต่ง เบ้าตาลึก สวมชุดชาวหูปักลวดลาย
คาดเข็มขัดประดับตุ้มหยก กำลังประสานมือคารวะผู้ถึง

ข้างกายยังมีเด็กสาวดวงตาโตจุมกโคงพอกัน ท่าทางเพ็งอายุสิบกว่าปี
เท่านั้น

หลี่ซีฉือหนีรอดจากเงื้อมมือกลุ่มคนที่มีรูปร่างหน้าตาใกล้เคียงกันมา
หมาดๆ จึงอดมองจ้องพวกเขาเป็นพิเศษไม่ได้

เป็นชาวหูเหมือนกัน

จำได้ว่ามีเพียงชาวหูที่เป็นบุคคลสำคัญเท่านั้นถึงจะมีสิทธิ์คาดเข็มขัด
ประดับคุมหยก

ผู้ถึงกวาดตามองคนเหล่านั้น "เพ็งมาถึงหรือ"

"ขอรับ" ผู้สูงวัยตอบ ก่อนจะหันไปทักทายหลัวเสี่ยวอี้

น้องชายร่วมสาบานของผู้ถึงเจรจาปราศรัยด้วยอย่างคุ่นเคย แล้ว
พูดกั้วหัวเราะ "ช่วงนี้ข้ากับพี่สามยุ่งเหลือใจ ลืมไปเลยว่าถึงเดือนสามแล้ว
ปีนี้เผ่าผู้กู่ของพวกท่านเป็นตัวแทนมาร่วมประชุมที่ฮั่นไห่หรือ"

ชายชราหัวเราะตาม "ขอรับ ปีนี้เป็นตาพวกเรา"

หลัวเสี่ยวอี้มองไปยังเด็กสาวที่ยืนอยู่ข้างหลังอีกฝ่าย แล้วกระเช้าว่า
"แหม ซินอวี่น้อยโตถึงเพียงนี้แล้วหรือนี่"

แม่นางน้อยยิ้มเอียงอาย เหลือบมองผู้ถึง แล้วเหลียวมาทางรถม้า
หลี่ซีฉือตกอยู่ใต้สายตาคู่นั้น ไม่รู้ว่าเด็กสาวมองอะไร จึงส่งยิ้มไปให้
ฝ่ายตรงข้ามเหมือนจะชะงักไปเล็กน้อย ก่อนจะคลี่ยิ้มบางๆ แล้ว
เบือนหน้ากลับไป

ผู้ถึงตัวตัวขึ้นหลังม้า "เดี๋ยวค่อยคุยกัน ข้าจะส่งคนกลับจวนก่อน"

ชายสูงวัยรับคำ

จากนั้นเด็กสาวก็ร้องขึ้นว่า "น้อมส่งท่านผู้บัญชาการ"

ผู้ถึงขี่ม้าออกไปโดยไม่ตอบ

หลี่เยี่ยนเดินลึ่วๆ ไปทางเขตเรือนชั้นในก็เห็นผู้เป็นอาเขยเพิ่งออกมา
จากในนั้น หากแต่เด็กชายรีบวิ่งไปเรือนใหญ่ทันที 'ไม่มีแกใจจะทักทาย

พอเขาเข้าไปเห็นอาสาวนั่งอยู่บนเก้าอี้ก็ถอนหายใจอย่างโล่งอก
"ท่านอาหญิงบาดเจ็บตรงที่ใดหรือไม่ขอรับ"

หลี่ซีซือเพิ่งกลับมาไม่นาน ได้อาบน้ำอาบทำ เปลี่ยนเสื้อผ้าชุดใหม่
เวลานี้กำลังถือถ้วยชาร้อนๆ นั่งจับบนเก้าอี้

ซินลู่เล่าว่า "ชื่อจื่อร้อนใจแทบตายแน่เจ้าคะ หลังจากทีพวกบ่าว
ไปแจ้งความแล้ว ชื่อจื่อยังนำพวกบ่าวเดินหาในเมืองอยู่หลายรอบ จวบจน
เจ้าหน้าที่ทางการบอกว่าท่านผู้บัญชาการเตรียมการรับมืออยู่แล้ว น่าจะ
ไม่มีอะไร ขอให้สบายใจได้ ชื่อจื่อถึงค่อยยอมกลับจวน"

ได้ตาหลานชายเป็นรอยดำคล้ำ บ่งบอกว่าสองวันที่ผ่านมากงนอน
ไม่ใคร่หลับนัก หลี่ซีซือมองเขาพลางปลอบโยน "วางใจเถิด อาไม่เป็นไร
เพียงแต่แดนเหนือนี้ไม่สงบสุขเหมือนจงหยวน พวกเราต้องปรับตัวให้ชิน
เข้าไว้"

ชื่อนี้หลี่เยี่ยนรู้อยู่แล้ว แต่ท่านอาหญิงเป็นครอบครัวเพียงคนเดียว
ของเขา จะไม่ให้ห่วงได้หรือ

"ดินะที่มีท่านอาเขยอยู่ด้วย" จวนปานนี้เขาก็ยังพรั่นใจไม่หาย

หลี่ซีซือหวนคิดถึงความสะดวกเื้อนขวัญระหว่างถูกจับตัว โชคดีจริงๆ
นั่นล่ะที่มีผู้ึง จากนั้นนางก็นึกถึงเหตุการณ์ตอนเพิ่งกลับเข้าเมืองขึ้นมาได้

หญิงสาววางถ้วยชา แล้วหันไปทางซินลู่ "ตอนนั้นเจ้าบาดเจ็บด้วย
หรือไม่"

ซินลู่ถูกกระชากลงจากรถม้าจนล้มกระแทกพื้น ทว่ารักษาตัวสองวัน
ก็ดีขึ้นมากแล้ว จึงส่ายหน้าเอ่ย "บ่าวไม่ได้ปกป้องดูแลนายหญิงให้ดี แค่นี้

ก็สมควรตายแล้ว ไม่คู่ควรให้นายหญิงเป็นห่วงหรือเจ้าคะ"

"อย่าพูดเหลวไหล" หลี่ซีฉือเอ็ดเบาๆ "พวกมันเตรียมตัวมาล่วงหน้า ถึงอย่างไรเราก็หนีไม่พ้น"

ซินลู่รู้ว่าผู้เป็นนายให้ความสำคัญกับคนในปกครองเสมอ คิดแล้วก็ให้รู้สึกผิดยิ่งกว่าเดิม นางหันไปสบตาซือชวงที่อยู่อีกทาง ต่างคนต่างยังหวาดหวั่นไม่หาย หากผู้เป็นนายเกิดมีอันเป็นไปขึ้นมา สำหรับพวกนางแล้ว จะต่างอะไรกับฟ้าถล่มเล่า

หลี่ซีฉือเรียกซินลู่เข้ามาสั่งอะไรเบาๆ สองสามคำ

ตอนเดินทางมาจากกวงโจว นางนำกำลังพลมาด้วยจำนวนหนึ่ง จึงสั่งซือชวงให้ไปจัดการเรียกใช้คนเหล่านั้น พร้อมทั้งถ่ายถอดคำสั่งให้ร้านค้าต่างๆ ว่าจ้างผู้คุ้มภัย

นับแต่แต่งงานมานานก็ยังอยู่กับการปกครองดูแลตำหนักกวงอ๋องได้แต่คุมกิจการหลังม่าน ไม่ได้ออกไปทำการค้าด้วยตนเองอีกเลย

ตอนนี้เพิ่งจะเข้ามาเริ่มดูแลการค้าที่แดนเหนือ ก็ต้องปวดหัวกับปัญหาพวกทูเจียวทันที

หลี่ซีฉือตื่นนอนในตอนเช้าถึงเพิ่งรู้ว่าผู้ถึงไม่กลับจนทั้งคืน

เมื่อวานเขาออกไปใหม่หลังพานางมาส่ง จากนั้นก็ไม่ได้กลับมาอีกเลย

ส่วนซินลู่กับซือชวงจนปานนี้ก็ยังไม่เข้ามาปลุก คงเพราะอยากให้นางพักผ่อนให้เต็มอิ่ม

นางพลิกตัวนอนคร่ำซบหมอน เอนิ้วพันผมเรียบเรียงความคิด ทบทวนดูว่างานด้านการค้าที่ทำไปยังมีสิ่งใดไม่ได้จัดการอีกหรือไม่

ทันใดนั้นท่อนขาบุรุษก็เคลื่อนเข้ามาในคลองจักษุ พอเหลือบตามองไป

ถึงได้พบว่าผู้ถึงกลับมาแล้ว เพิ่งจะเดินเข้ามาหน้าเตียง

"ไปพบชายชราเมื่อวานนี้มาหรือ" นางเอ๋อถาม

"อืม" เขากวาดสายตาดูร่างนางพร้อมหมุนตัวเดินไปหยิบเครื่องแบบ
บนราวแขวนมาผลัดเปลี่ยน

"พบเขาแค่คนเดียว?"

ชายหนุ่มเหลือบมองมา "คนผู้นั้นเป็นหัวหน้าเผ่าผู้กู่"

หลี่ซีฉีเอ๋อขึ้น บางทีบุรุษกับสตรีก็พุดกันไปคนละทาง นางถามว่า
เขาไปพบแค่คนผู้นั้นผู้เดียวหรือไม่ แต่เขากลับตอบว่าชายสูงวัยสำคัญ
อย่างไร

นางเคยได้ยินชื่อเผ่าผู้กู่มาก่อน เห็นว่าเป็นหนึ่งในเก้าสายสกุลจาก
บรรพบุรุษชาติพันธุ์เถี่ยเล่อ* เทียวซาญการซีม้ายงธู เคยถูกผนวกเป็น
เผ่าหนึ่งของทู่เจี๋ย แต่ต่อมาเข้าสู่วามิกัดดีต่อฮองเต้จงหยวน กลายเป็น
ส่วนหนึ่งในปกครองของกองบัญชาการกองทัพพิทักษ์อุดร

มิน่าเล่าชายสูงวัยเมื่อวานถึงได้มีลักษณะเหมือนบุคคลสำคัญ ที่แท้
ก็เป็นหัวหน้าเผ่านี้เอง

ผู้ถึงเปลี่ยนเครื่องแบบชุดใหม่ แล้วพูดขึ้นขณะคาดเข็มขัด "ออกไป
กับข้า"

หลี่ซีฉีเอ๋อรู้ว่าจะต้องให้ออกไปพบคนพวกนั้นแน่ นางลงจากเตียง
เดินเปลือยเท้าไปนั่งคุกเข่าหน้าโต๊ะเครื่องแป้ง ดึงลิ้นชักอันหนึ่งออกมา
จากนั้นก็หันไปมองเขา "ช่วยข้าเลือกสักชิ้นสิ"

ผู้ถึงมองเรือนร่างที่สวมเสื้อตัวกลางของนาง ลาดไหล่ทั้งสองข้างเป็น
เส้นโค้งนุ่มนวล ต้นคอระหงเผลอพันคอเสื้อออกมาครึ่งหนึ่ง หันมามองเขา

* เถี่ยเล่อ คือชนเผ่าโบราณของจีน มีถิ่นฐานอยู่ทางเหนือ เป็นบรรพบุรุษของพวกทู่เจี๋ยและชนเผ่าอื่นๆ
อีกมาก

ด้วยท่าทางเฉื่อยเนื่อยแบบคนเพิ่งตื่นนอน

นัยน์ตาคมตรึงอยู่บนร่างนั้น ไม่เหลือบแลไปทางลิ้นชักแม้แต่นิดเดียว "ซินใดก็ได้"

นางหันกลับไปเมื่อได้ยินดังนั้น ไม่ทันสังเกตเห็นสายตาผู้เป็นสามี ขณะที่เขาเดินออกจากห้องไปก่อน

ซินลูกับชีวขงมารอดตรงหน้าประตูนานแล้ว พอเห็นท่านผู้บัญชาการ เดินออกมาก็รีบเข้าไปปรนนิบัติผู้เป็นนายให้ล้างหน้าแต่งตัว

ผู้ถึงไม่ได้เดินไปไกล หากแต่มายืนถือถุงสุรารออยู่ตรงเฉลียง เขาดื่มสุราไปสองอีกเพื่อกระตุ้นสมองให้ตื่นตัว พอหลิขี้ฉื่อเดินมา สมทบก็ปิดฝาจุก เหลือบมองผมนาง เรือนผมดกดำขมวดมุ่นเป็นมวย ไม่ได้ ปักเครื่องประดับใดทั้งสิ้น

ชายหนุ่มนึกในใจว่าหรือจะเป็นเพราะตนไม่ได้ช่วยเหลือกให้ เสียงหัวเราะสนุกสนานดังเข้าหูหลิขี้ฉื่อเมื่อเดินมาถึงตัวสามี นาง มองไปตามเสียง เห็นหัวเหลี่ยมอยู่กับชายชราและเด็กสาวเมื่อวาน ในสวนด้านหลัง กำลังถือธนูอยู่ในมือ

"พวกนั้นกำลังทำอะไรกันอยู่" นางถามขึ้น

"ยิงหิมะ" ผู้ถึงชี้ให้ดูยอดไม้ "ยิงหิมะที่เกาะอยู่บนยอดกิ่งให้ร่วงลงมา เป็นวิธีเล่นสนุกของเผ่าผู้กู่"

นางเหลือบมองเขา "ข้าเพิ่งเคยเห็นท่านเปิดจวนรับแขกเป็นครั้งแรก"

"เผ่าผู้กู่ไม่เหมือนเผ่าอื่น เพราะแปรพักตร์จากทูเจี๋ยมาสวามิภักดิ์ กับเรา สร้างคุณงามความดีต่อกองบัญชาการอย่างใหญ่หลวง มีบทบาทโดดเด่นในหมู่ชาวหูของแปดมณฑลสิบสี่เมือง"

ความหมายก็คือเขาให้ความสำคัญกับชนเผ่านี้มาก

ระหว่างที่เล่าให้นางฟัง เด็กสาวผู้นั้นก็ถือธนูเดินเข้ามา ยกมือข้างหนึ่ง ทาบอกการจะผู้ถึงตามธรรมเนียมชาวหู "ท่านผู้บัญชาการจะมาเล่นสักตา หรือไม่เจ้าคะ"

"ไม่" ผู้ถึงปฏิเสธทันที

แม้นางน้อยไม่รู้จะพูดอะไรต่อ ได้แต่ถือธนูยืนอยู่ตรงนั้น ประจวบเหมาะ กับที่หิ้วเสียวอีเดินนำชายชราเข้ามาพอดี

ผู้ถึงเลยออกมาก้าวหนึ่ง "นี่คือธนูหินของข้า"

ชายสูงวัยรีบคำนับนาง "ผู้บัญชาการจะธนูหิน" พุดจบก็ดึงเด็กสาวที่อยู่ ข้างตัวเข้ามาใกล้ "นี่หลานสาวข้า ผู้ถึงหินอวีน"

เด็กสาวคำนับตาม แล้วเหลือบตามองหิ้วซีซี

หิ้วเสียวอีกล่าวนางจะจงงนง จึงอธิบายยืมๆ ว่า "พีสะไม้ เมื่อถึง เดือนสามของทุกปีเผ่าหูต่างๆ จะเลือกหัวหน้าเผ่าหนึ่งเป็นตัวแทนมาประชุม ที่มณฑลฮั่นให้ ปีนี้เผ่าผู้ถึงมาร่วมประชุม หัวหน้าเผ่าก็คือท่านผู้นี้"

หิ้วซีซีพยักหน้า มีนำเล่าเมื่อวานขุนพลหนุ่มจึงได้พูดว่า 'ถึงเดือนสาม แล้ว'

ระหว่างที่พูดคุยกันอยู่ หิ้วเยียนพลันเดินเข้ามา หิ้วเสียวอียิ้มว่า พร้อมยกมือเรียกเมื่อเห็น "ซีซีจื่อมาพอดี ข้ากำลังจะไปสอนวรยุทธ์ให้ท่าน อยู่เลยเชียว มาเล่นด้วยกันก่อนมา"

หิ้วเยียนถูกดึงไปที่กลางสวนอย่างไม่รู้วิธีไหนหนี

จากนั้นทุกคนก็เริ่มเล่นยิงหิมะกันใหม่อีกครั้ง โดยหิ้วเสียวอี ช่วยอธิบายกติกาให้เด็กชายฟังก่อน

เพื่อป้องกันไม่ให้พลาดพลังทำใครบาดเจ็บ ลูกธนูที่ใช้เล่นจึงเป็น ลูกธนูไม้ ซึ่งยิงไม่แม่นนัก

ผู้กู้จึงไม่ได้ร่วมวงต่อ หากแต่เชิญผู้ถึงไปสนทนากันอีกทาง
 หลี่ซี้จื่อเอียงย่างเข้าไปในสวน ยืนดูจากใต้ต้นไม้

หากเป็นในใจหยวน เตือนสามก๊กเห็นสีเขียวขจีทุกแห่งหนแล้ว ยิ่ง
 พอถึงเดือนสี่ พี่พรพรรณต่างๆ จะผลิดอกออกผลพราวสะพรั่ง แต่แดนเหนือนี้
 กลับเห็นเพียงเงาของฤดูใบไม้ผลิเท่านั้น

สวนแห่งนี้มีเนื้อที่กว้างขวาง ปลูกแต่พืชทางเหนือซึ่งล้วนทรหด
 ทนทาน เวลานี้เพิ่งจะเห็นสีเขียวๆ แพลมออกมานิดเดียว ตามกิ่งก้านยังมี
 หิมะที่ละลายไม่หมด กลายเป็นเครื่องบันเทิงใจเล็กๆ น้อยๆ ของพวกเขา
 ก่อนความหนาวเย็นจะลาลับ

ผู้ถึงกับผู้กู้จึงเดินคุยกันไปไกล ส่วนผู้ขืนอินหาที่นั่ง ทำทาง
 เหมือนนั่งพัก ทว่าเอาแต่มองไปทางสองคนนั้นจากไกลๆ ตลอดเวลา
 ไม่ได้นำวคันธนูในมือเสียที

สตรีคงมีสัญชาติภูมิติดตัวมาตั้งแต่เกิด ตั้งแต่เห็นแม่นางน้อยผู้นี้
 แวบแรก หลี่ซี้จื่อก็สัมผัสได้แล้วว่าอีกฝ่ายมีความรู้สึกพิเศษให้ผู้ถึง

ผิดกับหญิงดีดพิณคงใจ ความรู้สึกนี้ไม่ใช่การหาที่พึ่งพิง
 นางมองเจียบๆ สักพักก็เบนสายตาไปทางหลี่เยี่ยน

ในที่สุดหลานชายก็ยิงธนูออกไปดอกหนึ่ง ลูกธนูพุ่งใส่กิ่งไม้ใกล้ๆ หิมะ
 ที่เกาะอยู่บนนั้นร่วงกราวใส่ร่างนาง

หลี่ซี้จื่อรู้สึกเย็นเฉียบบนใบหน้า ห่วงความคิดสะดุดลงในทันใด
 ก่อนจะยกมือปิดหิมะออกจากตัวยิ้มๆ

หลี่เยี่ยนเห็นผู้เป็นอาัย้มก็พลอยดีใจตามไปด้วย เขาบอกหลี่ซี้จื่อว่า
 "ท่านอาเสี่ยวอี้สอนข้ายังอีกสักดอกเถิด"

ฝ่ายตรงข้ามถามอย่างฉงน "เหตุใดถึงนึกคึกขึ้นมาได้เล่า"

เด็กชายตอบ "เหตุที่เกิดขึ้นทำให้ท่านอาหญิงเสียชีวิตไม่น้อย วันนี้
อุตสาห์ยิ้มออก ข้าอยากให้นางอารมณ์ดี"

หลวี่เสี่ยวอีตะละลิน ไม่นึกเลยว่าจิตใจเจ้าเด็กนี่จะละเอียดอ่อนกว่าสตรี
เสียอีก

"ได้เลย ไปเก็บลูกธนูมาก่อนไป ข้าจะไปหาคันธนูดีๆ มาให้" พอพูดจบ
เขาก็เดินฉับๆ ไปที่เฉลียง พบว่าพีสามของตนคุ้ยธุระเสร็จและกลับมาแล้ว
กำลังยืนอยู่ข้างเสาและทอดตามองเข้าไปในสวน

หลวี่เสี่ยวอีมองตาม พอเห็นใบหน้ายิ้มแย้มของพีสะไม้ก็กระเซะ
เข้าไปสัพยอก "มองอะไรอยู่พีสาม ชวนมาเล่นด้วยกันก็ไม่เอา"

ผู้ถึงยืนมือออกจากตัว "เอาธนูมา"

หลวี่เสี่ยวอีเก็บลูกธนูไม้ดอกนั้นให้หลานชาย อยู่ๆ หิมะก็ร่วงลงมาจาก
เหนือกระหม่อมอีกกรวาวหนึ่ง

นางใช้มือปิดพลาถอยหลบ เงยหน้ามองขึ้นไป กิ่งไม้ด้านบนยังสั่นเอง
ไม่หยุด จากนั้นมันก็โยกไหวอีกครั้ง เศษหิมะร่วงพรุลงใส่หน้านาง ทั้งเย็น
ทั้งจี้จี้

หญิงสาวหัวเราะ นึกว่าเป็นฝีมือหลานชายเหมือนเดิม แต่หันไปอีกที่
ก็พบว่าเขาเข้ามายืนข้างนาง กำลังปิดหิมะออกจากตัวเช่นกัน

"ท่านอาหญิง หิมะหยุดตกมาหลายวันแล้ว เช่นนี้เหมือนหิมะตก
เลยนะขอรับ" หลวี่เสี่ยวอีหัวเราะตาม

หลวี่เสี่ยวอียังไม่ทันได้ตอบอะไร กิ่งไม้ทางด้านซ้ายด้านขวาก็สั่นไป
ตามๆ กัน เกิดหิมะพริ้วตกลงมาอีกครั้ง นางเดินออกมาสองสามก้าวแล้ว
ยกมือป้องตามอง ม่านหิมะโปรยปรายอยู่เบื้องหน้าราวกับฝนพรำอย่างนั้น

นางนึกแปลกใจ รอยยิ้มยังไม่เลือนหายไปจากใบหน้า ลูกธนูไม้

หลายดอกตกลงมาปักบนพื้น หญิงสาวยกมือกระชับคอเสื้อพลงหันไปมอง
นอกจากผู้กู้ชีนวินแล้ว คนที่มองมาทางนี้ยังมีหัวเสี้ยวอีกที่ยืนอยู่ตรง
เจดีย์ทางเดิน

หมีชื้อหุบยิ้ม นึกว่าถูกเขาแกล้ง

หัวเสี้ยวอีกเห็นพี่สะใภ้หัวเราะเบิกบานอยู่ตรงนั้นก็ยิ้มตาม หันกลับมา
อีกทีก็เห็นพี่สามเดินกลับออกมาจากหลังต้นไม้ โยนคันธนูที่ถืออยู่ให้เขา

"พี่สามไม่ได้เล่นเจ้านี่มาหลายปีแล้ว หายากนะที่วันนี้ก็สนุกขึ้นมา"

หญิงเสี้ยวไปมอง รอยยิ้มผุดขึ้นบนหน้าปากบางโดยไม่พุดอะไร
ทั้งสิ้น

37

หลี่เยี่ยนมาขอคืนธนูจากหลัวเสี่ยวอี๋ตรงเฉลียง

หลี่ซีซื่อเดินออกมาจากใต้ต้นไม้ คิดกับตนเองว่าดูเหมือนจะมีแต่
สมัยเด็กๆ เท่านั้นที่นางได้เล่นหิมะเช่นนี้

กวงโจวหิมะแทบไม่ตก ตกที่ก็น้อยนิดเดียว เท่าที่จำได้นางกับพี่ชาย
เคยเล่นหิมะกันแค่ไม่กี่ครั้ง แต่ทุกครั้งพี่ชายจะเป็นคนจัดการกับหิมะ ให้นาง
ยืนอยู่ข้างๆ อย่างเดียว เพราะกลัวว่าน้องสาวจะโดนหิมะกัดมือ

นางแบมือ ใช้นิ้วถูเศษหิมะที่ยังติดฝ่ามืออยู่ประปรายออกไป เวลา
ล่องเลยมาหลายปี นางไม่ใช่เด็กน้อยที่มีพี่ชายคอยประคบประหงมอีกต่อไป
แล้ว

หญิงสาวหยุดยืนนิ่งโดยไม่รู้ตัว ก่อนจะตระหนักว่าในสวนเหลือเพียง
นางกับผู้ชินอวีนที่นั่งอยู่อีกทาง

ทั้งคู่อยู่ห่างกันไม่กี่ก้าว ผู้ชินอวีนถือคันธนูลูกขี้เณิน เพราะหาก

นั่งต่อหน้านางต่อไปจะกลายเป็นเสียมารยาท

หลี่ซีฉือคลี่ยี้มให้

อีกฝ่ายยืนอยู่ตรงนั้น ส่งยิ้มกลับมาเหมือนตอนที่เจอกันครั้งแรก

สักอึดใจใหญ่เด็กสาวก็มองต้นไม้ที่หิมะร่วงตกลงมาเมื่อครู่ แล้วเอ่ยขึ้นว่า "ซูหยินท่าทางเบิกบานตอนเห็นหิมะหล่นลงมา ข้าเองก็ยินดียิ่งหิมะให้ซูหยินเช่นกัน ไม่ทราบว่ามีเมื่อซูหยินสำราญใจแล้ว จะพูดคุยกับข้าหน่อยได้หรือไม่เจ้าคะ"

หลี่ซีฉือถามขึ้นๆ "เหตุใดถึงได้พูดจาเช่นนั้น"

ผู้ขี้นอวินรั้งสายธนูที่ถืออยู่เล่น "ท่านปู่บอกว่าซูหยินเป็นเชื้อพระวงศ์ ข้ายังมีบรรดาศักดิ์สูงส่งเป็นถึงเซียนจู ข้าจึงไม่กล้าล่วงเกิน"

ที่นี้ก็ระจางแล้วว่าเหตุใดเมื่อครู่แม่นางน้อยถึงได้เอาแต่มอง ไม่ยอมเข้าใกล้ตน นางยิ้มบางๆ ตอบ "ต่อให้เป็นเชื้อพระวงศ์ ข้าก็เป็นคนธรรมดา ผู้หนึ่ง ไม่ต้องมากพิธีถึงเพียงนี้หรอก อยากรู้อะไรก็พูดมาเถิด"

ผู้ขี้นอวินชันตาดูขึ้นมองนาง ก่อนจะหลุบตาลงใหม่ ทำเช่นนี้อยู่สองสามครั้งถึงค่อยเอ่ยถาม "เหตุใดซูหยินถึงเพิ่งมาเอาตอนนี้เล่าเจ้าคะ"

คำถามของอีกฝ่ายอยู่เหนือความคาดหมาย หลี่ซีฉือมองพวงแก้มกลมๆ ของคนที่ยังไม่เป็นสาวเต็มตัวด้วยสายตาเหมือนมองเด็กผู้หญิง "มีสาเหตุหลายประการ เจ้าต่างหาก เหตุใดถึงได้ถามเช่นนั้น"

"นั่นเพราะ..." ดูเหมือนคู่สนทนาจะใช้ความคิดอยู่ครู่หนึ่ง "ข้านี้ก็ไม่ออกว่ามีหญิงใดแต่งงานกับท่านผู้บัญชาการแล้วจะทนนอยู่ไกลจากเขาได้"

หัวใจของหลี่ซีฉือไหววาบ "เจ้าคิดเช่นนั้นหรือ"

ผู้ขี้นอวินผงะไปเล็กน้อย ก่อนจะละล้าละลักเอ่ย "ท่านผู้บัญชาการ

เป็นวีรบุรุษ เป็นยอดชายในดวงใจของสตรีแดนเหนือ ข้าก็เลยมองเช่นนั้น"
น้ำเสียงของนางร่อนนวลล้ายกกำลังแก้ตัว

"อย่างนั้นหรือ" หลี่ซีฉือเลิกคิ้วยิ้มๆ "ข้าไม่ยกย่องว่าเขาเป็นยอดชาย
ในดวงใจสตรีแดนเหนือด้วย"

ฝ่ายตรงข้ามนั้นก็วางไม่เชื่อ จึงพยายามอธิบายยกใหญ่ "แดนเหนือ
ไม่เหมือนอย่างจงหยวน สตรีจงหยวนนิยมบัณฑิตปัญญาชน แต่
สตรีแดนเหนือชื่นชมเพียงแค่ผู้กล้าที่เชี่ยวชาญการสู้รบ เหมือนอย่าง
ท่านผู้บัญชาการนี่ละ"

หลี่ซีฉือพยักหน้า จากนั้นก็ทอดตามองเด็กสาว "แล้วเจ้าเล่า"

ผู้ชีนอวินผงะ "ข้าอย่างไรหรือเจ้าคะ"

พอลถามแล้วถึงค่อยเข้าใจ ตอบกลับไปเบาๆ ว่า "ไม่มีใครคู่ควรกับ
ท่านผู้บัญชาการหรอกเจ้าคะ ข้าไม่กล้าแม้แต่จะคิดด้วยซ้ำ"

หลี่ซีฉือปลันนิกขึ้นมาได้ว่าเมื่อแรกที่เจอกัน เจออวีหลินก็เคยพูดว่า
นี่ก็ไม่ออกว่าจะมีใครเหมาะสมคู่ควรกับผู้ถึง

ตอนนั้นนางไม่ได้ใส่ใจ ยามนี้เมื่อมีคนพูดซ้ำอีกครั้งถึงเพิ่งเก็บมาคิด
อย่างจริงจัง

นางระบวยิ้มบางๆ บนใบหน้าพลางเอ่ย "ข้ากล้าคิด อีกทั้งเวลานี้
ยอดชายแดนเหนือที่ไม่มีใครคู่ควรคนนั้นยังเป็นสามีข้าแล้วด้วย"

คำพูดของนางทำให้เด็กสาวนิ่งอึ้ง มีน้ำวสายตมโดยไม่รู้ตัว ทำหน้าตัง
ไม่พูดไม่จา

ความเยาว์วัยทำให้นางเพิ่งตระหนักเอาตอนที่ว่าตนเองพูดสิ่งที่
ไม่ควรพูด

บอกว่าไม่มีใครคู่ควรกับท่านผู้บัญชาการ เท่ากับรวมถึงสูหยิน

ที่อยู่ตรงหน้าเช่นกันไม่ใช่หรือ

แต่ผู้หญิงผู้นี้ได้กลับมาแค่ประโยคเดียวก็ทำให้นางถึงกับอึ้งงันไป

"ยังมีสิ่งใดอยากพูดกับข้าอีกหรือไม่" หลี่ซีฉือมองอีกฝ่ายพร้อม

เอ่ยถาม

ผู้ชิวินวินส่ายหน้า เพราะเห็นว่ามีคนเดินเข้ามา นางจึงผละถอย ออกไปก้าวหนึ่ง แสร้งทำเหมือนเมื่อครู่ไม่ได้พูดอะไรทั้งสิ้น

หลี่เยี่ยนเดินเข้ามาพร้อมธนูคันใหม่ "ท่านอาหญิงยังอยากเล่นอยู่หรือไม่ขอรับ"

หลี่ซีฉือส่ายหน้า "ไม่ละ อาจะกลับเรือนแล้ว"

เด็กชายทำท่าเสียดาย "หลานเพิ่งไปซักถามกติกจากท่านอาเสียอี จนกระจ่างเมื่อครู่นี้เอง"

นางแยมยิ้ม "พวกเจ้าเล่นกันเถิด"

หญิงสาวก้าวขึ้นไปบนเฉลียงทางเดินแล้วหยุดยืนตรงเสาต้นหนึ่ง ใช้นิ้วเกี่ยวปอยผมทัดหู นึกขันนิดๆ เมื่อนึกถึงสิ่งที่ตนเองพูดออกไปเมื่อครู่ คิดไม่ถึงเลยว่านางจะพูดจาเช่นนั้นกับเด็ก

อีกฝ่ายเป็นแค่เด็กสาวคนหนึ่งเท่านั้น แต่ในขณะที่เดียวกันก็ไม่ใช้ ผู้ชิวินวิที่จะใช้เงินไล่ไปได้โดยง่าย

นางดูออก ความเจียมตัวของแม่นางน้อยมีไว้ให้ผู้ถึงผู้เดียว แต่ไม่มี สำหรับนาง

บางทีนางอาจเป็นแค่สตรีมีบรรดาศักดิ์จากจวงหยวนที่มาแย่งยอดชายแดนเหนือไปเท่านั้นเอง

ช่วงค่ำ งานเลี้ยงรับรองแขกถูกจัดขึ้นในจวนผู้บัญชาการ

ตอนที่ชินลูเดินเข้ามาในเรือน หลีซีฉือกำลังนั่งอ่านสมุดบัญชีเล่มใหม่
 เนื่องจากรู้ว่านายหญิงจะมีโอกาสตรวจบัญชีก็ตอนที่ท่านผู้บัญชาการ
 ไม่อยู่เท่านั้น นางจึงยื่นรอสักพักแล้วค่อยถามขึ้นว่า "นายหญิงจะไปร่วม
 งานเลี้ยงหรือไม่เจ้าคะ ท่านผู้บัญชาการกำลังรับรองหัวหน้าเผ่าผู้กู่อยู่ใน
 ห้องโถงด้านหน้า"

หลีซีฉือปิดสมุดบัญชีแล้วผงกศีรษะ "ไป"

จวนผู้บัญชาการยังมีฐะหิณกำกับดูแลงานภายในจวนอยู่ด้วย จะไม่ไป
 ได้อย่างไร

ชินลูเตรียมเข้ามาช่วยเปลี่ยนเสื้อผ้า หลีซีฉือคลี่ยิ้มเมื่อนึกถึง
 แม่ นางน้อยวัยดรุณในสวนผู้นั้นขึ้นมา แล้วสั่งว่า "เตรียมเครื่องประทีนโคมด้วย"

ตอนที่ผู้ถึงเดินเข้ามาในห้องโถง บ่าวไพร่ก็เตรียมโต๊ะจัดเลี้ยงไว้
 พร้อมแล้ว

ทุกคนแยกย้ายกันนั่งที่โต๊ะของตน ผู้กู่จึงซึ่งเดินตามหลังเข้ามานั่งลง
 ที่โต๊ะตัวแรกด้านซ้ายมือของชายหนุ่ม

อาหารจวนแล้วจวนเล่าถูกยกเข้ามาวางตามโต๊ะแต่ละคน ผู้กู่จึง
 เห็นความวิจิตรประณีตของอาหารเหล่านั้นก็ลืบลูบคราอย่างอัศจรรย์ใจ ปาก
 รำพึงรำพันว่า "คราวก่อนที่มาที่นี่ก็หลายปีแล้ว จำได้ว่าตอนนั้นนายในจวน
 ยังเรียบง่ายสมถะ ท่านผู้บัญชาการทนลำบากเพื่อแดนเหนือมานานปี เวลา
 นี้จวนของท่านดีขึ้นผิดหูผิดตาทีเดียว"

ผู้กู่ชินอวินนั่งลงข้างผู้เป็นปู่พลางเอ่ยเบาๆ ว่า "ขอบคุณท่านผู้บัญชาการ
 ที่เมตตาเจ้าคะ"

นางนี่กว่าเป็นเพราะแม่ทัพหนุ่มให้ความสำคัญกับพวกตน ถึงได้

ยอมสิ้นเปลืองเงินทองถึงเพียงนี้

ผู้ถึงเดินเข้าไปนั่งที่โต๊ะประธาน หยิบผ้าขึ้นมาเช็ดมือพลางตอบว่า
"จะขอขอบคุณก็ต้องขอขอบคุณฮุนยิน นางเป็นคนจัดการทุกอย่างในจวน"

หลังเสี้ยวอ้อมมาร่วมกินเลี้ยงด้วยนั่งอยู่โต๊ะตรงข้าม เอ่ยผลมโรงยิ้มๆ
"นั่นสิ พี่สะใภ้ล่ะผู้ช่วยคนสำคัญที่อยู่เบื้องหลังพี่สาม"

ผู้ซึ่งชินอวินลอบเหลือบมองแม่ทัพหนุ่ม สีหน้าของเขายังเรียบเฉย
เป็นปกติ คล้ายเห็นด้วยกับประโยคนั้นเงียบๆ

ผู้ซึ่งทอตอนใจอย่างชื่นชม "นี่ก็ไม่ถึงเลยฮุนยินท่านผู้บัญชาการ
จะดูแลเหย้าเรือนเก่งนัก วิกฤตยังไม่ทันผ่านพ้นก็สามารถทำให้จวนแห่งนี้
ดูน่าอยู่ขึ้นมา"

ประโยคนั้นทำให้มุมปากของผู้ถึงขยับ แพบหัวเราะออกมา ดูท่า
ชายสูงวัยจะเข้าใจผิดยกใหญ่ จวนผู้บัญชาการเป็นเช่นนี้ได้ไม่ใช่เพราะ
หลังที่ซื้อดอคมเงินมาบำรุงดูแล

ผู้ซึ่งพลันนึกถึงอะไรบางอย่างจึงหันไปมองหลานสาว แล้วยิ้มจน
ดวงตาหยีโค้ง หน้าผากย่นเป็นริ้วๆ "โชคดีไปที่เด็กผู้นี้ไม่ได้แต่งเข้าจวน
ผู้บัญชาการ หากไม่คงไม่มีปัญญาทำได้ถึงเพียงนี้หรอก"

หลังเสี้ยวอ้อมพลอยหัวเราะครีครื้นตามไปด้วย ถึงกับเอามือตบโต๊ะบ่าบ
"นั่นสิ ข้านี่ก็ออกแล้ว ท่านเคยบอกว่าจะยกชินอวินน้อยให้พี่สาม ตอนนั้น
นางเพิ่งอายุเท่าไรเอง สูงแค่นี้ได้กระมัง" เขาพูดพลางยกมือวัดให้ดู

ผู้ซึ่งชินอวินก้มหน้างุด พวงแก้มแดงเรื่อ ไม่พูดไม่จา

หลังเสี้ยวอ้อมเห็นกริยาเช่นนั้นก็กระเซ้า "ชินอวินน้อยเงินเสียด้วย
ตอนนั้นเจ้ายังเป็นเด็กน้อย ทุกคนแค่พูดกันเล่นๆ พี่สามหรือจะแต่งงานกับ
เด็กน้อยจริงๆ"

นางขมวดคิ้วเงยหน้าขึ้นมำมิ่งมำ "ใครเป็นเด็กน้อยกัน"

ฝ่ายตรงข้ามโบกมือให้ว่อน "ได้ๆ เจ้าโตแล้ว"

ปากพูดเช่นนั้นแต่เขากลับหัวเราะหนักกว่าเดิมพลางมองไปทางพี่สามของตน

ผู้ถึงแกะสายรัดชายแขนเสื้อขณะนั่งฟังทุกคนหัวเราะพูดคุยกันราวกับไม่ใช่เรื่องของตนเอง

หลังเสียอ้อไม่แปลกใจ เรื่องนี้ผ่านมำหลายปีติดัก พี่สามคงลืมไปหมดแล้ว

ครำนั้นที่พวกเขาสู้รบกับชาวทูเจวียได้พักอยู่ในเผ่าผู้รู้ระยะหนึ่ง ผู้รู้จึงเห็นผู้ถึงออกจากล้าหาญ ชำนาญการศึก จึงหมายจะยกหลานสาวสุดที่รักให้แต่งงานด้วย

ทว่ายามนั้นผู้รู้ชินอวันยังเล็กนัก ทุกคนจึงมองเป็นเรื่องล้อเล่น ผู้ถึงเองก็คิดถึงแต่การศึกษาสงคราม ไม่ได้เก็บมำใส่ใจแต่อย่างใด

ต่อมาสงครามเพิ่งจะสงบได้เพียงสองปี ย่อมแต่ก็พระราชทานสมรสให้แน่นอนว่าไม่มีใครพูดถึงเรื่องนี้อีก หากผู้รู้จึงไม่รำลึกขึ้นมำ ทุกคนคงลืมไปหมดแล้ว

หัวหน้าเผ่าผู้รู้พูดขำขันสองสามประโยคจนหลานสาวเริ่มหน้าองก็เอ้อมมือไปลูบหัวนางอย่างรักใคร่ แล้วถามอย่างนึ่งขึ้นได้ "จริงสิ จะวำไปเหตุใดยังไม่เห็นฮูหยินเลยแล้ว"

เขาพูดยังไม่ทันขาดคำ สาวใช้สองคนก็เข้ามายื่นตรงหน้าประตูห้องโถงด้วยกิริยาสำรวมนอบน้อม อันเป็นมารยาทชนชั้นสูงของจังหววนที่พบได้ยากตามชนเผ่าทู

จากนั้นฮูหยินที่ตนเคยคารวะแล้วก็เดินเข้ามาข้างใน รอบตัววอลอย

ด้วยบรรยากาศสูงส่งสง่างาม ค้อมศรีชะเอ่ยแผ่วๆ ว่า "ให้ทุกท่านรอเสียนาน"

ผู้ถึงเหลือบตามอง หลีซี่ฉือกำลังเดินเข้ามาหาเขา

นางสวมชุดกระโปรงหุฉิน ชายยาวลากพื้น เล้าผมมวยสูง จวบจน
เยื้องย่างเข้ามานั่งลงข้างเขาแล้ว แพขนตาอนยาวถึงค้อยเผยอขึ้น
เผยให้เห็นนัยน์ตาสุกสกาวสีดำตัดกับสีขาวอย่างชัดเจน

เขามองจ้องอยู่สักพัก ก่อนจะสั่ง "เริ่มงานเลี้ยง"

ที่จริงหลีซี่ฉือมานานแล้ว แต่ตอนที่เดินใกล้ถึงประตูได้ยินคนในห้อง
คุยเล่นกันเรื่องนั้นขึ้นมาพอดี นางจึงสั่งสาวใช้ไม่ให้ส่งเสียง แล้วยืนฟังจนจบ

นางไม่ได้มองผู้ชิวิน หากแต่รำพึงในใจว่ามิน่าเล่า เด็กสาว
ถึงได้เห็นผู้ถึงพิเศษกว่าผู้อื่น ที่แท้เพราะมีความเป็นมานี่เอง

ที่ว่าผู้ชิวินกลับจ้องนางไม่วางตา เด็กสาวอายุขนาดนี้กำลัง
ให้ความสำคัญกับรูปโฉม หลีซี่ฉือมีใบหน้าขาวเนียนไรตำหนิ คิ้วโก่งเรียว
นัยน์ตาสุกใส เรือนร่างอรชร ตอนที่เยื้องย่างเข้ามาในห้อง ทั้งเนื้อทั้งตัว
ดูนุ่มนวลชดช้อยอย่างที่ได้กในวัยนางไม่มี

นางจำใจต้องยอมรับว่าสุหยินผู้นี้ผิวพรรณงามผ่องย้งนัก

ชายผู้หล่อเหลาองอาจอย่างท่านผู้บัญชาการมีหญิงงามละมุนละไม
เช่นนี้อยู่ข้างกาย...ผู้ชิวินหลุบตาลง ไม่ยอมมองต่อ

ผิดกับผู้ถึงที่สรรเสริญหลีซี่ฉืออย่างไม่หวงแหนถ้อยคำ แรกสุดชมว่า
สุหยินงดงามราวกับเทพธิดา จากนั้นก็ชื่นชมที่นางดูแลบ้านเรือนได้อย่าง
ไร้ที่ติ แล้วจึงค่อยเริ่มกินอาหาร

หลีซี่ฉือตอบยิ้มๆ "เป็นเพราะท่านพี่ไว้วางใจมอบจนให้ข้าดูแล
ข้าถึงได้กล้าจัดการตามใจชอบ"

หัวหน้าเผ่าผู้กู่พูดกลัวหัวเราะ "ท่านผู้บัญชาการกับสุหยินรักใคร่กัน

อย่างหวานชื่น ช่างประเสริฐนัก"

หญิงสาวปรายตามองไปข้างตัว นัยน์ตาสีดำสนิทของผู้ถึงมองมาพอดี ตาสบตาอยู่ครู่หนึ่งก็ผละออกไป

เรื่องงานถูกยกขึ้นมาสนทนาระหว่างกินเลี้ยง
 หลี่ซีฉือถือตะเกียบนั่งฟังพวกเขาคุยกันเงียบๆ เพราะไม่เหมาะที่จะพูดอะไรกับผู้ถึงในที่เช่นนี้

คราวนี้ผู้ถึงมาเยือนจนผู้บัญชาการพร้อมเรื่องสำคัญ
 เผ่าหูต่างๆ ในแดนเหนือล้วนแต่เป็นชนเผ่าเลี้ยงสัตว์ทั้งสิ้น แพะ
 และวัวสำคัญยิ่งยวดต่อการยังชีพของพวกเขา

ฤดูเหมันต์ปีนี้ฝนพิภพกลายเป็นน้ำแข็ง ทว่าก็ไม่ใช่ว่าเรื่องเลวร้าย เพราะ
 หมายความว่าทุ่งหญ้าจะเขียวสะพรั่งเมื่อฤดูใบไม้ผลิมาเยือน หัวหน้าเผ่า
 ต่างๆ เล็งเห็นโอกาส ปรารถนาจะได้ลูกสัตว์ดีๆ มาขยายพันธุ์ภายในเผ่าตน
 ให้ใหญ่ขึ้น ผู้ถึงได้รับคัดเลือกให้มามณฑลอันนี้เพื่อรายงานเรื่องนี้แก่
 ผู้บัญชาการ

แต่ชาวหู่มีด้วยกันมากมายหลายเผ่า จำนวนลูกสัตว์ที่ต้องการ
 ก็ไม่ใช่น้อยๆ ยากยิ่งที่จะหาช่องทางรับซื้ออันเหมาะสมในเวลาบุงบับ
 มิหนำซ้ำแดนเหนือยังประสบภัยธรรมชาติติดต่อกันมาหลายปี เวลา
 นี้เพิ่งจะมีสัญญาณฟื้นตัว พวกเขาต้องพิจารณาเรื่องราคาให้รอบคอบด้วย

ตอนนี้หลี่ซีฉือตระหนกแล้วว่าผู้ถึงยุ่งอยู่กับอะไรถึงได้ไม่กลับมานอน
 ที่จวน

หลัวเสี่ยวอ้อเอ่ยที่เล่นที่จริงขึ้นมากลางคัน "เรื่องนี้คุยกันมาทั้งวันแล้ว
 พี่สามต้องมีแผนการอยู่ในใจบ้างแล้วกระมัง กินข้าวกันให้สบายใจก่อนเถิด

มีสตริอยู่ด้วยนา"

ผู้กู้จึงจึงเลิกคุยเรื่องงาน หันมายกจอกสุราราคาอะหลิซึ้อด้วย ไบหน้ายิ้มแย้ม "ข้าทำตัวน่าเบื่อหน่ายเอง ฮูหยินเพิ่งมาอยู่แดนเหนือ ฤดูหนาวที่ผ่านมา ควรต้องคารวะกันสักจอก ถ้าวาสูราก็เป็นการคารวะ จากเผ่าผู้กู้ก็แล้วกันขอรับ"

ตอนแรกหลิซึ้อตั้งใจจะปฏิเสธ ทว่าประโยคสุดท้ายทำให้นางต้อง ยกจอกสุราขึ้นรับการคารวะอย่างเลี่ยงไม่ได้

ผู้ถึงมอภรรยาจิบสุราอีกเล็กๆ พลังบอกลเสียงแผ่ว "แล้วเจ้า จะเสียใจ"

นางผงะ ถามกลับไปเบาๆ ว่า "เพราะเหตุใด"

หลิซึ้อพูดยังไม่ทันขาดคำ ผู้กู้ก็เอ่ยขึ้นว่า "ฮูหยิน ตีมสุราก็นี้ เท่ากับรับคำอวยพรจากเผ่าของเรา ต้องดื่มให้หมดจอกถึงจะได้รับคำอวยพร ทั้งหมด ไม่เช่นนั้นจะไม่เป็นมงคล"

นางมุ่นหัวคิ้ว เข้าใจแล้วว่าเหตุใดผู้ถึงถึงได้กล่าวเช่นนั้น รู้ๆ อยู่นี้ บอกตรงๆ แต่แรกว่าดื่มสุราไม่เป็นเสียก็ดีหรือ

หลิซึ้อเอ่ยขึ้นว่า "พี่สะใภ้ต้องดื่มเองด้วยนะ ให้พี่สามดื่มแทนไม่ได้"

ผู้ถึงมองหญิงสาว มือหนึ่งวางอยู่บนโต๊ะ แม่ปากเล็กน้อย เขารู้อยู่แล้วว่านางดื่มสุราไม่เป็น หากเตือนผู้กู้จึงไว้แต่เนิ่นๆ คงดี ไม่ใช่ว่าสตรีทุกคนดื่มเก่งแบบหญิงชาวหูเสียเมื่อไร

หลิซึ้อเลยต้องยอมดื่มอย่างจำใจ "ก็ได้ เช่นนั้นข้าขอรับไมตรีจิต ของเผ่าผู้กู้"

พูดจบนางก็ก้มหน้าดื่มสุราก็จนหมด

ผู้จึ่งหัวเราะว่า "ที่แท้สูญหินก็ใจเด็ดถึงเพียงนี้"

ชายสูงวัยตั้งใจจะดื่มคาร์วะอีกจอก แต่มือเพิ่งจะเอื้อมไปหากาสูรา ก็เหลือบไปเห็นสายตาของผู้บัญชาการที่นิ่งสูงขึ้นไปเสียก่อน จึงได้ลดมือลง ยิ้มๆ

สุราแดนเหนือร้อนแรงเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว หลีชีฉือยังดื่มรวดเดียวหมดจอก ไม่ทันไรก็เริ่มเมา

ทว่านางยังสำรวจอาการนั่งตัวตรงส่ง่า กระนั้นก็ยังอ่อนเปลี้ยขึ้นมาทีละน้อย

ผู้ถึงหันไปมองอีกทีก็พบว่าพวงแก้มของหญิงสาวแดงเรื่อ ดวงตาหลุบต่ำด้วยความเมา เขาเห็นแล้วนึกขันอยู่ในใจ

ร่างอ่อนแอั้นเอียงเซเล็กน้อย เขายื่นมือออกไปประคองเอวนางไว้ โดยมีโต๊ะบัง

สัมผัสบนบั้นเอวดึงสติหลีชีฉือกลับมา นางหันไปมองเขา

ชายหนุ่มกระซิบบอก "กลับเรือนเถิด"

นางพยักหน้า รู้ว่าฝันทนต่อไปไม่ไหว หาไม่คงควบคุมกิริยาไม่อยู่ จึงตั้งสติเอ่ยเรียกคนสนิท "ซินลู่"

ซินลู่กับซิวชวงเดินเข้ามาประคองผู้เป็นนายขึ้นจากที่นั่ง

ผู้จึ่งชินอวิ้นมองหลีชีฉือลุกจากโต๊ะด้วยท่าทางแ่มช้อยส่ง่างามเหมือนเก่า พอมองไปทางผู้ถึงก็พบว่าเขาตริ่งสายตาอยู่บนร่างภรรยาตลอดเวลา

ไม่รู้ว่านางตาฝาดไปหรือไม่ ถึงได้เห็นความอ่อนโยนเลี้ยบบางๆ ฉายอยู่ในดวงตาคมกริบราวกับเหยี่ยวของชายผู้นั้น

38

กว่างานเลี้ยงจะเลิกก็ตึกเต็มที
ผู้ถึงเดินออกจากห้องโถงโดยมีหิ้วเสี่ยวอี้ตามหลัง
"พี่สาม เรื่องเผ่าหมีทางออกหรือยัง"

เขาพยักหน้า

หิ้วเสี่ยวอี้หันไปยิ้มกับผู้จูงที่เดินตามออกมาด้วย "บอกแล้ว
อย่างไรล่ะว่าพี่สามหาทางจัดการไว้แล้ว วางใจได้เลย เรื่องนี้เกี่ยวพันกับ
ความเป็นอยู่ของราษฎรแดนเหนือ พี่สามไม่ละเลยหรอก"

ชายสูงวัยรีบพยักหน้าพลาบเฉยขอบคุณ

ขุนพลหนุ่มเห็นผู้จูงขึ้นอวีนที่ขึ้นอยู่ข้างหลังผู้เป็นปู่ยังมองมาทางนี้
ก็สัพยอก "ซินอวีนน้อยมองอะไรอยู่ รีบตามปู่เจ้าไปพักผ่อนเสียไป"

ประโยคนั้นทำให้แม่ฉางน้อยก้มหน้างุด พอเงยหน้าขึ้นมาอีกครั้ง
ก็ไม่เห็นร่างของท่านผู้บัญชาการแล้ว

ผู้ถึงเดินเข้าเรือนใหญ่

แสงตะเกียงยังส่องสว่าง เขานึกว่าหลิสีชื้อยังไม่หลับ พอเดินเข้าไป
แล้วมองปราดไปที่เตียงถึงได้เห็นว่านางนอนอยู่ ชายหนุ่มกระตุกเข็มขัด
ออกจากเอวแล้ววางลงบนโต๊ะเบาๆ

เขาเดินไปที่เตียง ร่างละมุนนอนตะแคงอยู่บนนั้น ทอดลมหายใจเบาๆ
เป็นจังหวะสม่ำเสมอ พวงแก้มแดงปลั่งด้วยฤทธิ์สุรา

ชายหนุ่มเอื้อมมือไปลูบไล้เบาๆ มองลำคอขาวผ่องในคอเสื้อ
รอยเลือดซิบที่ถูกระลอกโลหะของหญิงทู่เจี๋ยกุดจางหายไปแล้ว

นางขยับตัวน้อยๆ คงเพราะถูกรบกวน

ผู้ถึงอมยิ้ม เอามือออก แล้วหมุนตัวเดินไปชำระร่างกาย

หลิสีชื้อรู้สึกไม่สบายตัวตั้งแต่ดื่มสุรา พอสาวใช้ทั้งสองประคองกลับมา
ที่เรือนก็นอนทันที

แต่แล้วนางก็จ้วเจียตื่นขึ้นมาด้วยความกระหาย ร้องเรียกทั้งที่ยัง
ไม่ลืมคำว่า "ซินลู่ น้ำ"

เสียงฝีเท้าดังขึ้นหน้าเตียง มือของใครผู้หนึ่งซ้อนต้นคองางขึ้น
จากนั้นถ้วยชาก็ถูกยกมาจ่อปาก นางจิบไปสองอึกเล็กๆ แล้วลืมหามอง
เห็นร่างสูงใหญ่ของชายหนุ่มนั่งอยู่บนขอบเตียง

ผู้ถึงเอี้ยวตัวไปวางถ้วยชา ทว่าถูกยื้อแขนไว้

"ปล่อย" เขาหันกลับมาบอก

หลิสีชื้อกำลังเมาสุรา แยกไม่ออกว่าสิ่งที่เกิดขึ้นตรงหน้าเป็นความจริง
หรือมโนภาพ นางขมวดคิ้วเพราะเพิ่งจะจับแขนเขาก็ได้ยินเสียงสั่งให้
ปล่อยมือทันที ก่อนจะตัวตวัดลงจากเตียง มายืนตรงหน้าอีกฝ่าย

ผู้ถึงมองนัยน์ตาสะลึมสะลือแบบคนตื่นไม่เต็มตาของนาง ดูก็รู้ว่า

ยังไม่สร้างเมมา และแล้วอดีตใจต่อมานางก็สะดุดเซจริงๆ

มือเขายังถือถ้วยชา อีกมือเอื้อมไปช่วยจับนางไว้ "จะทำอะไร"

หลี่ซีฉือตวัดแขนโอบลำคอแกร่งเหมือนไม้ได้ยินคำถามของเขา "เรื่องอะไรมาสั่งให้ข้าปล่อย"

ผู้ถึงนี่กั้น คนเราเวลาเมมาจะแสดงอาการต่างๆ กันไป แต่เขาเพิ่งเคยเห็นตอนหลี่ซีฉือมาเป็นครั้งแรก

เขารั้งแขนกึ่งโอบกึ่งลากพานางไปที่โต๊ะข้างๆ แล้ววางถ้วยชาลง บนเอนหลี่ซีฉือตึงติดกับขอบโต๊ะขณะถูกพันธนาการอยู่ในวงแขนแกร่ง นางโอบกอดคอชายหนุ่มพลางคาดคั้นอย่างไม่เลิกรา "เรื่องอะไรมาสั่งให้ข้าปล่อยมือ เพราะแม่นางน้อยผู้นี้"

ผู้ถึงชะงักไปชั่วครู่ ถึงค่อยเข้าใจว่านางพูดถึงใคร "เจ้าหมายถึงชินอวีนน้อย?"

ดวงหน้าเมมาสุรามุ่นหัวคิ้ว "ท่านเรียกนางว่าอย่างไรนะ"

เขามองผิวแก้มแดงเรื่อของหญิงสาว แล้วโน้มหน้าลงไปหา "เจ้าใส่ใจ?"

หลี่ซีฉือหรือตาคล้ายกำลังใคร่ครวญ ผ่านไปนานถึงค่อยส่ายหน้าน้อยๆ พร้อมเอามือออกจากลำคอแข็งแรง

นัยน์ตาคมเข้มขึ้น สองแขนยกร่างเล็กขึ้นมาไว้บนขอบโต๊ะ ถามเสียงเครียดซึ่งว่า "เจ้าใส่ใจหรือไม่"

หลี่ซีฉือถูกอุ้มขึ้นมานั่งบนโต๊ะ เขาแทบจะเกี่ยวเอวเขา นางผวาเกาะร่างสูงใหญ่ไว้อีกครั้งโดยไม่รู้ตัว ชายหนุ่มจับเอวนางพลางแนบร่างเข้ามา ประชิดจนนางรู้สึกเหมือนถูกพันธนาการไว้อย่างแน่นหนา จากนั้นเขาก็เซปลายคางเรียวเล็กขึ้นถามนางว่า "เจ้าใส่ใจหรือไม่"

ดวงตาคมขริ้มเครียดขึ้นกว่าเดิม

นางใส่ใจแล้วว่าสามารถไปได้โดยง่ายหรือไม่เท่านั้น ใบหน้าคมคาย
พรั่มไว้ในสายตานางตลอดเวลา ความว่างวุ่นคือปลานเข้ามาอีกครั้ง นาง
เลยยกมือผลักคนตรงหน้าที่หนึ่ง "ท่านเบียดข้าจนขยับไม่ได้แล้ว"

ผู้ถึงตริ่งร่างนางไว้แน่น ขบกรามจนเป็นสันนูน กลิ่นสุราอ่อนๆ
โหยออกมาจากร่างตรงหน้าเป็นระยะ

อึดใจต่อมาเร็วแซนที่ตัวครอบลำคอพลันคลายออก นางบิดตาพริ้ม
คอพับไปข้างหนึ่ง หลับไปเรียบริ้อยแล้ว

เขากอดร่างอ่อนปวกเปียกนั้นไว้พรางคลายสันกรามที่ขบแน่น
เหยียดมุมปากยิ้มเยาะตนเอง

นางไม่ได้ใส่ใจเสียหน่อย

หลังเมาสุราแล้วตื่นขึ้นมาอีกทีก็เหมือนจะจำอะไรไม่ได้แล้ว

หลี่ซีฉือยืนตรึงริมหน้าต่าง ทอดตามองแดดอ่อนของฤดูวสันต์ด้านนอก
ปลายนิ้วเรียวกเล็กลูบขมับเบาๆ รู้สึกเหมือนตนเองลืมนะไรบางอย่างไป

มีเพียงความทรงจำเลือนๆ คลับคล้ายคลับคล้ายว่าผู้ถึงตริ่งนางไว้กับ
โต๊ะ

นางผินหน้าไปมองโต๊ะตัวนั้น แล้วร่อนวาบไปถึงใบหูอย่างห้ามไม่อยู่
เมื่อนึกถึงภาพดังกล่าว

"นายหญิง" ชิวชวงเดินเข้ามากระซิบเบาๆ ข้างหูผู้เป็นนาย

หลี่ซีฉือถามอย่างประหลาดใจเมื่อฟังจบ "จริงหรือ"

สาวใช้พยักหน้า แล้วล้วงหนังสือฉบับหนึ่งออกจากแขนเสื้อ "บ่าว
ได้ฟังมาตอนไปร้านค้าวันนี้ นี่คือนั่งสี่ราชการของกองบัญชาการเจ้าคะ"

หลี่ซีฉือรับมา

ตอนอยู่ในงานเลี้ยงเมื่อคืนนางได้ยินผู้จึ่งพูดว่าเวลานี้เผ่าหูต้องการลูกสัตว์เป็นจำนวนมาก แต่ไม่รู้จะซื้อหาอย่างไร ไม่นึกเลยว่าวันนี้กองบัญชาการจะมีคำสั่งให้พ่อค้าราษฎรเข้ามาจัดการ

แดนเหนือมีลูกสัตว์ไม่เพียงพอ แต่ได้หลักร้างใหญ่ไพศาล สามารถหาจากที่อื่นหรือแม้แต่นอกดินแดน เมื่อพ่อค้าราษฎรเข้ามาช่วยจัดการส่งลูกสัตว์จากแหล่งต่างๆ ทุกอย่างย่อมเร็วขึ้นทันตา

สมองของชายผู้นั้นทำงานฉับไวกว่าที่นางคิดไว้มาก ถึงได้ตัดสินใจใช้พ่อค้าราษฎรอย่างไม่ลังเล

นางคลี่หนังสือฉบับนั้นออกอ่าน เป็นหนังสือเรียกร้านค้าใหญ่ๆ ในพื้นที่มณฑลอื่นให้มาร่วมประชุมกำหนดราคา

ด้านล่างประทับตราของบัญชาการ บ่งบอกว่าผู้ถึงเป็นผู้อนุมัติด้วยตนเอง

ชีวซวงกระซิบเบาๆ "นายหญิงออกหน้าไม่ได้ เราออกคนนอกไปแล้วว่า ถ้าแกไม่ได้อยู่ที่แดนเหนือ ถ้าอย่างไรรักปล่อยการค้าครั้งนี้ไปดีกว่าเจ้าคะ"

หลี่ซีฉือใคร่ครวญเล็กน้อยก่อนเอ่ยตอบ "นี่ไม่ใช่การค้าขายเล็กๆ หากรับมาทำได้ย่อมมีกำไร อีกอย่างกองบัญชาการส่งคำเชิญให้มาร่วมกำหนดราคาก็เพื่อควบคุมราคาลูกสัตว์ ให้เผ่าหูต่างๆ นำไปเลี้ยงยังชีพ เรื่องนี้เกี่ยวพันถึงความเป็นอยู่ของราษฎรแดนเหนือ จะปล่อยให้ไม่ได้"

ชีวซวงฟังดังนั้นก็เข้าใจ หากปล่อยให้พ่อค้าราษฎรจัดซื้อลูกสัตว์อย่างเสรีโดยไม่ควบคุม เจ้าใดอยากตั้งราคาเท่าไรก็ทำได้ตามใจชอบ เผ่าหูต่างๆ อาจซื้อไม่ไหว กองบัญชาการจึงให้กำหนดราคาไว้แต่แรก

ชะรอยนายหญิงตั้งใจจะใช้ตราการค้าของตนช่วยกดราคาเสียกรรมัง "เช่นนั้นก็ให้หลงจู้สักคนออกหน้าแทนนะเจ้าคะ"

ल्लीชี้อส่งหนังสือคืนสาวใช้พลางพยักหน้า "ทำเหมือนเดิม"

ซิวซวงรับคำสั่ง

"จริงสิ" ผู้เป็นนายตามขึ้นอีกประโยค "วันนี้เขาออกไปเมื่อไร"

"ท่านผู้บัญชาการตื่นตั้งแต่ฟ้ายังไม่สว่าง คงออกไปจัดการเรื่องนี้เป็นแน่
เจ้าคะ เพราะข่าวเห็นพาดคนเฝ้าผู้ไปที่กองทัพด้วย พอพวกพ่อค้ามาแล้ว
น่าจะกลับเจ้าคะ"

ल्लीชี้อคิดในใจ แสดงว่าผู้ขึ้นวินก็จะต้องตามไปด้วยเช่นกัน

ประจวบผู้บัญชาการเปิดกว้าง คนกลุ่มหนึ่งกลับมาจากกองทัพ

"พี่สามช่างใจเด็ดจริงๆ กล้าใช้พ่อค้าราษฎรได้อย่างไรนะ ท่าน
เคยบอกไม่ใช่หรือว่าพวกพ่อค้าต่างก่าไร" หลัวเสี่ยวอี้กระโดดลงจากหลังม้า
มองพี่สามของตนพร้อมทอดถอนใจ

ฝูงที่เพิ่งลงจากม้าเช่นกันโยนบังเหียนไปอีกทาง "เพื่อราษฎรแล้ว
ยังมีอะไรใช้ไม่ได้อีกเล่า ที่ข้าเลือกใช้พ่อค้าราษฎรก็เพราะเห็นว่าพวกเขา
งกกำไรมากนะ"

หลัวเสี่ยวอี้ทำปากจี๊จะ แล้วมองเข้าไปในจวน "ดูท่าจะมากันครบแล้ว"

กองบัญชาการเรียกรวมตัวทั้งที่ พวกพ่อค้าหรือจะกล้าโ้...
เขาคิดในใจ

ร้านค้าที่มีกิจการแถบนี้ทั้งในและนอกเมืองหากได้รับหนังสือเรียกตัว
ย่อมหมาความว่าเป็นรายใหญ่พอที่จะรับการค้าขายระดับนี้ไปดูแล แต่เดิม
พวกเขาก็ขาดแคลนจำนวนคนอยู่แล้ว ถึงเรียกมาเท่าที่จะเรียกได้

ขอเพียงกตราคารายใหญ่เหล่านี้สำเร็จก็หมดห่วง เพราะหากพ่อค้า
รายย่อยอื่นๆ อยากลงสนามด้วยก็ต้องยึดเกณฑ์ราคาตามที่ตกลงกันได้

เสียงม้าร้องพลันดังขึ้นในจังหวะที่ผู้ถึงกำลังจะก้าวเข้าจวน พอหันไปมองก็เห็นผู้ชานอวินชักมือออกจากหลังม้าคูใจของเขาเก้อๆ

แม่นางน้อยอายุสิบต้นๆ ถักผมเปีย สวมใส่อาภรณ์ปักลวดลายแบบชาวหู ศีระชะโล่หลังม้าเพียงนิดเดียวเท่านั้น หากม้าของเขาเง้อซาตะก็อาจบาดเจ็บเอาได้

เขาเอ่ยเตือน "อย่าไปจับตัวมันส่งเดช นอกจากเข้ากับสูหยินแล้ว มันไม่ยอมให้ใครจับหรอก"

พูดจบเขาก็เดินเข้าจวนไป

ผู้ชานอวินผงะอึ้งอยู่กับที่ นางไม่ได้ฟังผิด เขาพูดราวกับเป็นเรื่องปกติธรรมดาอย่างไรอย่างนั้น

สวนเรือนชั้นหน้าถูกเปิดออกเป็นที่ประชุม จัดวางที่นั่งกัน在那ัน

นายวานิชสิบกว่ารายเหล่านี้ถูกนำทางเข้าไปในสวน และแยกย้ายกันนั่งตามลำดับ

ประตูกุยกานมีทหารเฝ้าไว้อย่างแน่นหนา ทุกคนจึงอดจะเกร็งไม่ได้ ไม่มีใครกล้าพูดคุยเกินความจำเป็น

หลี่ซีฉือยืนอยู่ด้านหลังเนินเขาจำลอง กำลังมองไปทางนั้น

ศิขรวงรายงานแฉ่วๆ ซ้ำหลังนาง "เชิญมาแต่คนเหล่านี้เจ้าคะ จริงอยู่ว่าพวกเขาเป็นนายวานิชที่มีฐานะมั่งคั่ง แต่ก็ทำการค้าเฉพาะในแดนเหนือเท่านั้น ไม่ได้มีร้านรวงทั่วแผ่นดินอย่างนายหญิง วัดกันด้วยทรัพย์สินและปริมาณสินค้า ไม่มีใครเทียบนายหญิงได้สักคน"

หลี่ซีฉืออับว่า 'อืม' เบาๆ จากนั้นก็เห็นผู้ถึงสาวเท้าเดินเข้าไป โดยมีหิ้วเสี่ยวอี้กับคนเฝ้าผู้ติดตามหลัง

พวกพ่อค้ารีบลุกขึ้นคำนับเขาอย่างไม่รอช้า
 หลังทุกคนนั่งลงแล้ว หลัวเสี่ยวอี้ก็อ่านหนังสือของกองบัญชาการ
 ให้ฟังอีกครั้งอย่างเป็นทางการ

ใจความคร่าวๆ คือการค้าครานี้เป็นแผนการสำคัญที่เกี่ยวข้องพันถึง
 ความเป็นอยู่ของราษฎรแดนเหนือ กองบัญชาการจึงให้พ่อค้าราษฎร
 เข้ามามีส่วนร่วม หวังว่าทุกคนจะเห็นแก่ผลส่วนรวมมากกว่ากำไรเล็กน้อย
 เฉพาะหน้า ทางกองบัญชาการเองก็จะช่วยส่งเสริมการค้ามากกว่าเก่า

หลิวเสี่ยวอี้จ้องมองผู้ถึง เขาไม่ได้นั่งบนเก้าอี้ แต่ยืนเด่นอยู่ตรงนั้น
 ในชุดขาวหูเข้ารูป กระบี่คู่ใจตรงเอวห้อยเฉียงแนบต้นขา

นางถอยหลังไปอีกก้าวด้วยกลัวว่าเขาจะเห็น
 พร้อมกันนั้นยังมองเลยไปยังผู้ขึ้นอวิน ไม่ผิดจากที่คิด สายตาของ
 แม่ นางน้อยตรึงอยู่บนร่างผู้ถึงตามเคย

นางรำพึงในใจว่าหากวัดกันแค่รูปร่างหน้าตา ชายผู้นี้ก็มีต้นทุนมากพอ
 ให้เด็กสาวหลงใหลอยู่แล้ว ไหนจะยังมีสัญญาสัญญาจากหนหลังอีก

ในที่ประชุม บ่าวไพร่ยกพู่กันกับหมึกมาให้นายวาณิชแต่ละคน
 เขียนราคาที่เหมาะสมใจ

ทุกคนเหลียวซ้ายแลขวา แต่จะเจรจากันก็ไม่ได้ เลยต้องหยิบพู่กัน
 ขึ้นมาเขียนตามที่ตนเองตัดสินใจ

จากนั้นบ่าวไพร่ก็มาเก็บกระดาษไปให้ผู้ถึงดู
 ชายหนุ่มถือดูทีละแผ่นจนครบ แล้วส่งคืนบ่าวไพร่ซึ่งนำไปให้ผู้ถึง
 ดูต่อ

ทำเช่นนั้นอยู่หลายรอบ ใบเสนอราคาจำนวนมากถูกดึงออก เหลืออยู่
 ในมือเพียงไม่กี่แผ่น

ผู้ถึงถามหัวหน้าเผ่าผู้ "เป็นอย่างไร"

ฝ่ายนั้นขมวดคิ้ว สีหน้าไม่สู้ดีนัก "ก็ยิ่งสูงไปอยู่ที่ขอบ"

หลี่ซีจื่อมองว่าหากเป็นเช่นนี้ต่อไป คงต้องใช้เวลานานกว่าจะได้
ราคาที่พอใจ นางให้ชีวิตขงอยู่ดูลาดเลา ส่วนตนเองเดินเลี้ยวออกไปก่อน
จะได้ไม่ถูกเห็นเข้า

ตอนเดินอ้อมมาถึงเฉลียงก็พลันได้ยินเสียงเอะอะดังมาจากฝั่งนั้น

ชีวิตขงวิ่งเหยาะๆ เข้ามารายงานว่ามีคนเผ่าผู้ไม่พอใจ หว่า
พวกพ่อค้าบังอาจจูดริตเผ่าต่างๆ จนแทบชกดาบวงพระจันทร์ออกมา
ออกรวมรื้อ

พวกพ่อค้าเป็นสามัญชนต่ำศักดิ์ที่หาผลกำไรเลี้ยงชีพ ไม่เคยพบเจอ
การใช้กำลังเช่นนี้มาก่อน จึงอลหม่านกันยกใหญ่

หลี่ซีจื่อเดินย้อนกลับไปดูสถานการณ์ ทว่าพอเลี้ยวไปตามโค้งก็เห็น
ผู้ยืนอยู่ตรงหน้าราวกับดักธนูนางก็ไม่ปาน

"เจ้ามาทำอะไรตรงนี้"

นางเก็บมือไว้ใต้ชายแขนเสื้อ เหลียวมองไปโดยรอบ "ก็แค่เดินมา
เรื่อยๆ เท่านั้น"

ผู้ถึงเห็นนางยืนหลังเนินเขาจำลองตั้งแต่เมื่อครู่ แต่แสร้งทำเป็น
ไม่รู้ไม่ชี้ ต่อเมื่อเกิดเหตุวุ่นวายถึงได้ช่วยโอกาสเดินมาหา เขาเอ่ยถาม
"เดินมาผิดทางเพราะยังไม่สร้างเมฆหรือไร"

ประโยคนั้นทำให้หลี่ซีจื่อนึกถึงเรื่องที่ตนเมาสุรา ภาพความทรงจำ
ที่ถูกเขาตรึงไว้กับโต๊ะวาบผ่านเข้ามาในสมอง นางจึงมาในคอ "บางครั้ง
พ่อก็ร้ายกาจนัก"

นัยน์ตาคมตวัดมองมา "ช้าอย่างไรนะ"

นางสบตาเขาเรียบๆ "ร้ายกาจ"

จู่ใจพูดถึงเรื่องที่นางเมา ไม่เรียกว่า 'ร้ายกาจ' จะเรียกว่าอะไรเล่า

ผู้ถึงจ้องมองหญิงสาวพลางคิดว่านางคงไม่เคยเห็นว่าความร้ายกาจ
ที่แท้จริงเป็นอย่างไร

เขายังไม่ทันได้เอ่ยคำ เสียงหนึ่งก็ดังแทรกขึ้นมาเสียก่อน
"ท่านผู้บัญชาการ"

ผู้ถึงหันไปมองตามเสียง ผู้กู่ชินอวิน⁺ยื่นก้มหน้าห่างออกไปข้างหลัง
ราวหนึ่งจั้ง* "เหตุการณ์สงบแล้ว คนเฝ้าข้าหนุนหันพลันแล่นไปเอง เชิญ
ท่านผู้บัญชาการกลับไปประชุมต่อเถิดเจ้าค่ะ"

หลี่ซีฉีอธิบายตามองพลางบอกเบาๆ "เรียกท่านนะ"

ผู้ถึงหันกลับมา แล้วหัวเราะในคอเมื่อนึกถึงประโยคที่นางพูดเมื่อคืน
"ได้ยินแล้ว"

เขาพูดจบก็เดินดุ่มกลับไป

ผู้กู่ชินอวิน⁺เดินตามหลัง

หลี่ซีฉีจ้องมองคนทั้งคู่แล้วจุกใจขึ้นมา ตอนนี้นางเมาได้พูดถึง
แม่นางน้อยผู้⁺นี้หรือไม่นะ

* จั้ง เป็นหน่วยมาตราวัดของจีน เทียบได้ระยะประมาณ 3.33 เมตร

39

ถึงอย่างไรก็อยู่ในจวนผู้บัญชาการ จึงไม่มีใครกล้าก่อเรื่องจริง ๆ
แม้จะอะอะไว้วายกลางคืน แต่เวลานี้ทุกคนนั่งสงบเสงี่ยมลงดังเดิม
อีกครั้ง

หลี่ซีฉือเองก็กลับไปยืนหลังเนินเขาจำลอง

ไหนๆ ก็ถูกจับได้แล้ว คราวนี้นางจึงจับตามองความเคลื่อนไหว
ทางนั้นต่อโดยไม่สนใจว่าจะถูกผู้ถึงเห็นหรือไม่

พ่อค้าวานิชมีศักดิ์ต่ำต้อย ไร้สิทธิ์ไร้เสียง มาอยู่ในจวนทางการเช่นนี้
จึงไม่กล้าพูดคุยเสียงดัง แต่ละครคนพากันนั่งสำรวจม เวลาใครจะพูดอะไรที่
ก็ระวังจนตัวเกร็ง...

"ค้าขายกับทางการไม่มีใครกล้าเรียกราคาส่งเดชอยู่แล้วละขอรับ
เพียงแต่ต้นทุนในการขนส่งนั่นแพ่งเหลือใจ"

"จริงขอรับ ข้าท่านหัวหน้าเผ่ายังต้องการลูกพันธุ์สัตว์ชั้นดีเสียด้วย"

"ก็ออกจะยากอยู่สักหน่อย..."

พูดไปพูดมาก็อยากจะขยับราคาขึ้นนั่นเอง

หลี่ซีซื่อคิดว่าพวกพ่อค้าตระหนักรู้ว่าเวลานี้ราษฎรแดนเหนือกำลังจะได้ลิ้มตาอ้าปาก และกองบัญชาการก็ให้ความสำคัญกับเรื่องนี้อย่างยิ่ง หากจับการค้านี้ได้ย่อมมีโอกาสทำกำไรงาม จึงพยายามหยั่งเชิงทางการอย่างระมัดระวัง

น้ำเสียงของผู้หญิงเริ่มเจือไว้ด้วยโทสะ "มีแต่พวกเหลี่ยมจัดทั้งนั้น หากแดนเหนือไม่ประสะบภัยพิบัติ มีหรือพวกเจ้าจะได้มานั่งต่อรองราคากับพวกเราอยู่ตรงนี้!"

เขามากองบัญชาการในฐานะตัวแทนชนเผ่าหู แบกรับหน้าที่อันแสนสำคัญไว้บนบ่า มีหรือจะยอมอ่อนข้อให้โดยง่าย

กลุ่มคนเลี้ยงสัตว์ได้รับผลกระทบจากโรคระบาดเร็วกว่าใคร ต้องใช้เวลาหลายปีกว่าจะกลับมาหายใจหายคอได้ กระทั่งภายี่ยังไม่มียัญญาจ่าย จะเอาเงินที่ใดมาซื้อลูกสัตว์ราคาแพง หากไม่เพราะความเป็นอยู่ของราษฎรมีสัญญาพันธันต์แล้วละก็ เขาไม่มีวันยอมข้องเกี่ยวกับพ่อค้าเจ้าเล่ห์เหล่านี้เด็ดขาด

หลัวเสี่ยวอี้กระแอมปรามผู้สูงวัยไม่ให้โมโห สถานการณ์ยามนี้ไม่เหมือนอดีต ในเมื่อพี่สามตัดสินใจแล้วว่าจะใช้พ่อค้าราษฎรก็ต้องไว้หน้าฝ่ายตรงข้ามบ้าง

ผู้หญิงยกมือลูบเคราสีดอกเลาสองทีเพื่อข่มโทสะ แล้วมองผู้บัญชาการ ผู้ถึงเดินกลับไปกลับมาซ้ำๆ ก่อนจะโพล่งถามขึ้น "ใครมีร้านค้ามากกว่าหนึ่งแห่งบ้าง"

พ่อค้าร่วมสิบคนลุกขึ้นยืนทันที

ผู้ถึงกวาดตามองแล้วถามอีกว่า "ใครมีร้านค้ามากกว่าห้าแห่งบ้าง"
หลายคนนั่งกลับลงไป เหลือยืนกันอยู่หกเจ็ดคน

"ใครมีร้านค้ามากกว่าสิบแห่ง"

เหลือคนยืนแค่สามสี่คน

"มากกว่ายี่สิบแห่ง"

คราวนี้เหลือเพียงคนเดียวเท่านั้น

ผู้ถึงมองอีกฝ่าย ฝ่ายนั้นเป็นชายวัยกลางคนใบหน้าขาว ไว้เคราสั้น
รูปร่างสันทัด เป็นหลงจิวร้านที่ถูกเผาในตอนนั้น

"มาแทนเก้าแก่ของพวกเขาหรือ" เขาจำได้ว่าเก้าแก่ตราการค้านี้
ไม่ได้อยู่ในแดนเหนือ

หลงจิวประสานมือรับคำว่าใช่

"เก้าแก่เจ้ามีร้านค้าทั้งหมดกี่แห่ง" เขาถามต่อ

ฝ่ายตรงข้ามทบทวนความจำโดยละเอียด ก่อนจะตอบว่า "ราวๆ...
ร้อยกว่าแห่งได้ขอรับ"

หลิวเสี่ยวอู่ทูลอย่างตกตะลึง "สวรรค์! เยอะถึงเพียงนั้นเลย"

หลงจิวค้อมศีรษะกะเอออๆ "ข้าน้อยเองก็ไม่แน่ใจนักขอรับ เก้าแก่ของ
ข้าน้อยมีกิจการทั่วแผ่นดิน ไม่ได้ทำการค้าอยู่ที่เดียว แต่ละภูมิภาค
มีผู้รับผิดชอบดูแลโดยเฉพาะ ข้าน้อยจึงบอกชัดเจนไม่ได้ว่ามีร้านค้าทั้งหมด
เท่าไร"

หลิวเสี่ยวอู่ก็ขึ้นได้ "ใช่แล้วๆ ข้าจำตราการค้ารูปปลาของพวกเขา
ได้ มีกิจการค้าขายทุกหนแห่งจริงๆ"

"เช่นนั้นเจ้าก็เสนอราคามา" ผู้ถึงกล่าว

หลงจิวชะงักไป

กลัวเสียอู่หัวไว รู้จุดประสงค์ของพี่สาม จึงรีบพูดต่อทันที "นั่นสิ
กิจการของพวกเจ้าใหญ่ที่สุดในที่นี่ พวกเจ้าเป็นผู้เสนอราคา เจ้าอื่นยังจะ
พูดอะไรได้ หากพวกเขาไม่เสนอราคา เราจะมอบงานนี้ให้พวกเจ้ารับไปทำ
เจ้าเดียว"

พอพูดเช่นนั้น พ่อค้าคนอื่นๆ ที่นั่งอยู่ในที่ประชุมต่างหน้าผิตสี
หันไปมองหลงจู้เป็นตาเดียว

ในขณะนั้นเองอยู่ๆ ชิวซวงก็วิ่งเข้ามาค้อมศีรษะรายงานเบาๆ
"ท่านผู้บัญชาการ นายหญิงเชิญไปพูดคุยอะไรหน่อยเจ้าค่ะ"

ผู้ถึงมองไปทางเนินเขาจำลอง เห็นร่างของใครผู้หนึ่งอยู่ตรงนั้นได้
วอมแวมจริงๆ

เขากวาดตามองคนอื่นๆ "พวกเจ้าคุยกันต่อได้เลย"

ชิวซวงถอยออกไป โดยเหลือบมองหลงจู้ที่หนึ่ง

ฝ่ายตรงข้ามรีบฉวยโอกาสขอตัวไปปลดทุกข์

กลัวเสียอู่หัวสั่งให้บ่าวนำทาง ก่อนจะหันไปหารีอกับผู้จู้จึง

ผู้จู้ชินอวินมองตามผู้ถึงจนร่างของเขาลับตาไป

ทางด้านนั้น แม่ทัพหนุ่มก้มหัวมุดเข้าไปด้านหลังเนินเขาจำลอง

เนินเขาภูนี้หลี่ซีฉือนำมาแต่งสวนหลังจากที่ย้ายเข้ามาอยู่ในจวน
มีลักษณะแบบที่นิยมกันในแดนใต้ เมื่อเขาเดินเข้าไป กระหม่อมจึง
แทบจะชนเพดานพอดี ต้องคอยก้มหัวตลอดเวลาพาลางมองสตรีตรงหน้า

"จะคุยเรื่องใด"

ชอกระหว่างผนังหินสองฝั่งแคบนิดเดียว ร่างของหลี่ซีฉือจึงแทบจะ
เปียดกับร่างเขา นางตอบเบาๆ "ไม่มีอะไรหรอก แค่อยากบอกว่าเมื่อครู่

ตอนอยู่บนเฉลียง ข้าไม่ควรต่อปากต่อคำกับท่าน"

ผู้ถึงนี่ก็ออก เมื่อครุ่นนางพูดว่าบางครั้งเขาก็ร้ายกาจนัก

"แค่นี้เองหรือ"

"อืม"

เขานึกขึ้น แล้วใช้มือเขยตางเรียวขึ้นมาเพราะมองไม่เห็นสีหน้านาง
"นี่เจ้าจงใจแกล้งข้าเล่นหรือไร"

เรียกเขาออกมาในเวลาสำคัญเพื่อพูดเรื่องแค่นี้

ปลายคางถูกเกี่ยวขึ้นมาจนประจันหน้ากับเขาจ้งๆ แบบไม่ทันตั้งตัว
หัวใจของหลี่ซีฉือติดตัวโดยแรงที่หนึ่ง

มองใกล้ๆ เช่นนี้ดวงหน้าหล่อเหลายิ่งคมสันมีมิติกว่าเก่า เป้าตาลึก
จมุกโตงตรง มีน้ำเล่าถึงได้ทำให้เด็กสาวผู้หนึ่งคะนึงหาไม่รู้ลืม

ผู้ถึงเองก็ชะงักไปเช่นกันเมื่อเห็นหน้านางตรงๆ ดวงตาคมหลุบลง
ไปมองกลับปากเนียนนุ่มโดยไม่รู้ตัว

ต่างฝ่ายต่างพูดอะไรไม่ออกไปชั่วขณะ

"แล้วอย่างไร" หลี่ซีฉือใช้เวลาตั้งสติสักพักก็คลี่ยิ้ม "พวกเราเป็น
สามีภรรยากัน แกล้งแหย่เล่นนิดหน่อยไม่ได้หรือไร"

เขาพยักหน้าสองทีคล้ายขบขัน "ได้" พูดจบก็ก้มหัวหมุนตัวเดินออกไป
หลี่ซีฉือมองตามจนเขาเดินไปไกลแล้ว จึงค่อยๆ เอนหลังพิงผนังหิน
ยกมือลูบใบหูตนเองขึ้นๆ

ก็ครั้งแล้วที่มีสัมผัสอันสามีภรรยา กับเขา เหตุใดนางยังหน้าบาง
ถึงเพียงนี้อยู่อีกนะ

ชีวชวงเดินกลับมารายงานเบาๆ "นายหญิง เอาไปให้แล้วเจ้าค่ะ"

หลี่ซีฉือพยักหน้า ก่อนจะเดินออกจากเนินเขาจำลอง

เมื่อครู่นางยื่นสังเกตการณ์ตรงนี้อยู่นานพร้อมคำนวณต้นทุนไปด้วย
เมื่อตีราคาได้ก็สั่งให้ชาวซวงหาวิธีนำไปส่งให้หลงจู้

ในเมื่อส่งจนถึงมือ นางก็ไม่จำเป็นต้องอยู่ตรงนี่ต่อแล้ว
นางทำเท่าที่ทำได้ ให้ผู้ถึงจัดการเรื่องหลังจากนี้ต่อก็อพอ

ตอนที่ผู้ถึงกลับมาอยู่ที่ประชุม หลงจู้ก็รีบร้อนกลับมาพอดีเช่นกัน
แล้วเขียนราคาใส่กระดาษ

หลวเสี่ยวอี้รับมาส่งต่อให้พี่สามพร้อมตนเองไปด้วย ก่อนจะเอ่ยว่า
"หากคนที่อยากเจรจากันจริงจังได้เสียที ราคานี้ค่อยคุยกันได้หน่อย"

ผู้ถึงรับกระดาษมาส่งต่อให้ผู้จู้จึง

ผู้สูงวัยตาเป็นประกาย ถึงกับลุกขึ้นยืน "เห็นราคานี้ค่อยรู้สึก
ในหมู่พ่อค้ายังมีคนที่ให้ความสำคัญกับธรรมาภิบาลหลงเหลืออยู่
ไม่ทราบว่าเป็นตราการค่าใด นับแต่นี้ไปพวกท่านจะเป็นสหายของ
เผ่าผู้จู้เราไปตลอดกาล"

หลงจู้รีบลุกขึ้นคำนับ แล้วชูแผ่นไม้รูปปลาในมือให้ดู "ท่านหัวหน้าเผ่า
ชมกันเกินไปแล้ว นี่คือการการค้าของเจ้าแก่วงเราขอรับ"

แม้ทัพหนุ่มตวัดตามองตรารูปปลานั้น

คราวก่อนร้านนี้ถูกพวกทุเจี่ยหมายตา เพิ่งจะโดนผนวอดไปครึ่งร้าน
มาบัดนี้กลับเสนอราคาตามจริงราวกับไม่กลัวขาดทุนอย่างไรอย่างนั้น

เขาปล้นรู้สึกว่าการค้านี้ดูเหมือนจะเอื้อประโยชน์ให้กองบัญชาการ
มากเกินไป

ทว่าคนเผ่าผู้จู้ยืนดีปรีดากันอย่างยิ่ง ผู้จู้ชินเองก็ยิ้มแยมแจ่มใส
เอ่ยขอบคุณแทนผู้เป็นปู่ "เจ้าแก่วงของพวกท่านจะต้องเป็นคนมีคุณธรรม

มากแน่ วันข้างหน้าหากไปเยือนเผ่าผู้ พวกเราจะรับรองเป็นอย่างดี"

ผู้จูงก็พยักหน้า บ่งบอกว่าเห็นชอบตามนั้น

หลงจูงเอยชอบคุณข้าฯ

ไกลออกไป หลี่ซีฉือก้าวเดินพร้อมรอยยิ้มบนใบหน้า นางได้ยิน
ประโยคเมื่อครู่ของผู้จูงขึ้นอวีน

ถ้าแกผู้มีความดีธรรมอยู่ตรงหน้านี้เอง ข้ายังเป็นสตรีจึงหยวนที่มาซึ่ง
ยอดชายในดวงใจของสตรีทั้งแดนเหนือไปเสียด้วย

มาวันรัตติกาลเริ่มโรยตัว ความเคลื่อนไหวในเรือนชั้นหน้าค่อยสงบลง
ในที่สุด คาดว่าพวกพ่อค้าคงทยอยกันกลับไปแล้ว

การเสวนาราคาครานี้กินเวลาหลายชั่วยาม

หลี่ซีฉือเก็บสมุดบัญชีที่เพิ่งอ่านเมื่อครู่ ลูกเดินไปเติมไฟตะเกียง
ตรงริมหน้าต่าง

เสียงของหัวเสี้ยวอีพลันลอยมาแต่ไกล "เพราะได้ร้านค้าของ
ตราการค้านั้นแท้ๆ เรื่องวันนี้เลยเป็นไปอย่างราบรื่น ควรต้องฉลองกัน
สักหน่อย"

ผู้จูงจึงกล่าว "เรียกได้ว่าเป็นนายวาณิชผู้มีความดีธรรมแห่งแดนเหนือ
เลยทีเดียว"

ผู้จูงขึ้นอวีนยิ้มแ้มตามไปด้วย "ท่านขุนน่าจะได้เห็นสีหน้าพ่อค้าคนอื่นฯ
ไม่ชอบใจแต่ก็ทำอะไรไม่ได้ แต่ใครใช้ให้กิจการของพวกเขาผู้เจ้านั้นไม่ได้
กันเล่า"

เสียงหัวเราะของเด็กสาวดังขึ้นหลังประโยคนั้น

หลี่ซีฉือฟังแล้วอมยิ้มบางๆ ตรงมุมปาก

โลกเรามีเรื่องดีๆ เกิดขึ้นอย่างไร้สาเหตุที่ใดกันแล้ว นางเป็นสุหยิน ผู้บัญชาการ เมื่อตีราคาออกมาแล้วจึงยอมลดให้หนึ่งในสิบ ถือเสียว่า ให้เผ่าหูต่างๆ ได้กำไรไป

ขอเพียงวิวกับแพะในปีหน้าแข็งแกร่งอ้วนพี ชาวบ้านจ่ายภาษีให้ กองบัญชาการได้ ก็นับว่าถอนทุนคืนเช่นกัน มีหน้าข้ายังได้สร้างภาพลักษณ์ อันดีงามด้วย

ที่สำคัญคือเป็นประโยชน์มหาศาลแก่ราษฎร

การค้าเช่นนี้เรียกว่าลงทุนเพียงน้อย ได้กลับมาถอนก้อนนี้ คุ่มค่า อย่างยิ่ง

ร่างหนึ่งวาบผ่านเข้ามาในคลองจักษุ นางเงยหน้าขึ้นมอง ถึงได้พบว่า ผู้ถึงกลับมาแล้ว ในมือถือกระบี่ที่เพิ่งปลดจากเอว

นางผินหน้ามองออกไปนอกหน้าต่าง "ท่านไม่ได้ไปฉลองกับพวกเขา หรือหรือ"

"ไม่ไป" เรื่องนี้เขายกให้เป็นหน้าที่ของหลัวเสี่ยวอี่แล้ว

หลัวเสี่ยวอี่จะทำอะไรจะปิดหน้าต่าง ทว่าพลันได้ยินผู้บัญชาการอินทามอะไร อยู่ข้างนอกแว่วๆ ว่าเพราะเหตุใดท่านผู้บัญชาการถึงไม่มาด้วยกัน

ดวงเนตรงามตวัดมองสามี "เรียกท่านอีกแล้วนะ"

ผู้ถึงมองออกไปข้างนอกแล้วเดินมาหานาง ดึงบานหน้าต่างเข้ามา โดยไม่พูดไม่จา

หลัวเสี่ยวอี่นึกในใจ คราวก่อนยังบอกว่าได้ยินแล้วอยู่เลย เหตุใดคราวนี้ ถึงไม่พูดเล่า

ก่อนแขนของทั้งคู่แนบชิด นางถามขึ้นเบาๆ "หากไม่มีสมรส พระราชทานจากฮ่องเต้ ท่านจะแต่งงานกับนางหรือไม่"

ผู้ถึงทำเหมือนได้ยินเรื่องขบขัน "อะไรนะ"

หญิงสาวใช้นิ้วเกี่ยวปอยผมตรงข้างหู "ข้าบอกแล้วนี่ สามีภรรยา
แกล้งแห่กันหนีหนีหน่อยจะเป็นไรไป"

นางมองเขาพาลางถามหยิ่งเชิงเหมือนแสร้งเข้าเล่น "แม่นางน้อย
อายุเพียงแค่นั้น ท่านจะลงมือกับนางได้ลงคอเชียวหรือ"

ผู้ถึงหัวเราะออกมาจริงๆ แต่หัวเราะด้วยความฉุน

เขามองผู้ซึ่งอินวินเป็นเด็กผู้หนึ่ง หากผู้ซึ่งไม่พามาด้วยก็ลืมไปแล้วว่า
มีคนผู้น้อยอยู่บนโลก

นางพูดเช่นนั้นทั้งที่ไม่ใส่ใจ ไม่ได้เข้าแห่กันหรือ แต่ต้องการทดสอบ
ท่าที่เขาต่างหาก

เขากระตุกสายรัดชายแขนเสื้อโยนไปอีกทาง แล้ววิ่งเคว้งบางเข้ามา
ก้มหน้ากระซิบประโยคหนึ่งตรงริมหูหญิงสาว "ข้าลงมือกับนางไม่ได้ แต่
ลงมือกับเจ้าได้"

หลี่ซีฉือถูกอุ้มลอยขึ้นจากพื้น

สัมผัสนี้ช่างเคยคุ้นเสียจนความทรงจำวบบกลับคืนมาในพริบตาว่า
เกิดอะไรขึ้นตอนตนเมา ดูเหมือนเขาจะอุ้มนางอย่างนี้เช่นกัน

ทว่าตอนมีสติสมบูรณ์กับตอนเมานั้นเป็นคนละเรื่อง นางใจเต๋นแรง
ขึ้นมาอีกแล้ว

"ประตุ" หญิงสาวบอกเบาๆ

ประตุยังไม่ได้ปิด

ผู้ถึงรวบวงแขนอุ้มนางเดินไปใช้เท้าปิดประตุ แล้วจับร่างเล็กตรึงไว้
บนนั้น

เสื้อผ้าบนร่างหลี่ซีฉือค่อยๆ ถูกเปลื้องออก

ทันใดนั้นเสียงซินลู่พลันดังขึ้นหน้าห้อง "นายหญิงไม่อยู่หรือเจ้าคะ"
 หลี่ซีซือใจหายวาบ รีบยกมือปิดปากแน่น เพราะเกรงว่าคนที่อยู่
 ข้างนอกจะได้ยินเสียงแล้วจับได้

ผู้ถึงไม่ยอมหยุดมือแม้เพียงครู่เดียว

ริมฝีปากร้อนผ่านาบลงบนชอกคอขาว นางชะงักงัน เขาจูบลำคองนาง
 อีกแล้ว

ไม่เพียงเท่านั้น จุ่มพิตไม่ได้หยุดอยู่แค่ลำคอ เขายังพรมจูบไปตาม
 เรือนร่างนางอีกด้วย...

นางเผยอริมฝีปาก ก่อนจะรีบกัดไว้ เพราะกลัวตนเองจะเปลือ
 ส่งเสียงครางออกมา

เขาสัมผัสทุกส่วนที่สัมผัสได้ เว้นแต่กลิบบางนางเพียงอย่างเดียว
 หัวใจของนางเต้นแรงอย่างบ้าคลั่ง เนื้อตัวเหมือนแช่อยู่ในน้ำร้อน
 เขาจงใจแก้งัทรมานาง ทำให้นางรู้สึกสับสนปั่นป่วนจนคิดอะไร
 ไม่ออกเป็นครั้งแรก

สัมผัสของเขายาวนานเหมือนไร้ที่สิ้นสุด จวบจนหลี่ซีซือเริ่มสั่นน้อยๆ
 ไปทั้งตัว ชายหนุ่มถึงได้ยอมรามือและอุ้มนางไปที่เตียง

ตลอดเวลาที่นั่นผู้ถึงทำราวกับหลงโทษนางอยู่

พอเห็นนางกัดริมฝีปากอีกครั้ง เขาก็ใช้นิ้วกรีดให้เผยอออก

หลี่ซีซือเปลือครางออกมาทีหนึ่ง แล้วได้ยินฝ่ายตรงข้ามบอก
 เสียงทุ้มลึกในคอว่า "ข้าเป็นคนนุ่มบ่าม เจ้าไม่ต้องสำรวจมกิริยาเช่นเซียนจู
 เวลาอยู่กับข้าหรอก"

เขาอยากให้นางส่งเสียง

หญิงสาวเอื้อมมือเหมือนต้องการไขว่คว้าอะไรสักอย่าง สุดท้ายก็จับ

หน้าอกเขาไวแน่นอน

การลงทัณฑ์อันยาวนานผ่านพ้น ทว่าหลังจากนั้นคือจิ้งหะเร่งเร้า
ที่สร้างความทรมานยิ่งกว่ามาก

ผู้ถึงเห็นความงงงันไร้ทางสู้สะท้อนอยู่บนใบหน้านางตลอดเวลา
เขาวางมือทาบหลังมือเล็กที่แนบอยู่ตรงตำแหน่งหัวใจตนเอง กัดฟันแน่น
แล้วกระซิบถามตรงริมหูนาง "...เจ้าต้องการสิ่งนี้หรือ"

นางเคล้นขมู้อย่างเลื่อนลอยทีหนึ่ง...เหมือนจะได้สติกลับมา
จากนั้นก็ขมู้อีกครั้ง ก่อนจะถามเสียงพราวว่า "...ท่านจะให้หรือไม่เล่า"

เขาหัวเราะในคอ สีหน้าท่าทางของนางในเวลานี้ทำให้เขาู้สึกว่า
ใครจะเป็นฝ่ายคว้าหัวใจใครก็ยังไม่แน่

เมื่อฟ้าสาง หลี่ซีฉือลืมตาขึ้นและหันมองไปข้างตัว

ผู้ถึงยังคงปิดตา สีหน้าซึ่งซึ้งจริงจั่งแม้ยามหลับ

นางอดจะพลิกตัวตะแคงไปจ้องหน้าเขาไม่ได้

ปกติเวลานี้เขาต้องลุกออกไปนานแล้ว แต่วันนี้กลับยังนอนอยู่

เรื่องเมื่อคืนวาบเข้ามาในสมองหลี่ซีฉือ นางเหมือนจะจำไม่ได้ด้วยซ้ำว่า
สิ้นสุดลงเมื่อใด

ยามนั้นสมองนางแทบใช้ความคิดไม่ได้เลย ถึงขั้นว่าทุกสิ่งทุกอย่าง
กลายเป็นสีชาวโพลนไปชั่วขณะหนึ่ง สองมือได้แต่ไขว่คว้าว่างเขาไว้
โดยไม่รู้ตัว

ใบหูของนางร้อนผ่าว ก่อนจะรีบลุกขึ้นเสียบๆ เพราะไม่กล้าคิดต่อ

เมื่อคืนไม่มีใครรบกวนแม้แต่ผู้เดียว กระทั่งชินลู่กับชิวชวง
ยังไม่มาเชิญกินอาหารเย็น สาวใช้ทั้งสองคงรู้ว่าเกิดอะไรขึ้นในห้อง

หลี่ซีฉือใช้เสื้อคลุมหม่นไหล่นั่งลงที่โต๊ะเครื่องแป้งด้วยใบหน้าแดงก่ำ
หากรู้ว่าจะกลายเป็นเช่นนี้ ไม่ถามหยิ่งเชิงเขาก็ดีหรอก...

ความจริงแล้วก็แค่เด็กสาวผู้หนึ่งเท่านั้น ขอเพียงเขาไม่คิดอะไรด้วย
ก็ไม่มีค่าพอให้นางไปใส่ใจ

นางนั่งหน้ากระຈกเงา พอเหลือบตามองไปที่เตียงอีกทีก็พบว่าผู้ถึง
ลุกขึ้นมาแล้ว

เขาสวมกางเกงแบบชาวหู ทิ้งท่อนบนให้เปลือยเปล่า กำลังมองมา
ทางนาง

หลี่ซีฉือเปิดลิ้นชักโต๊ะเครื่องแป้ง แสร้งทำเป็นเลือกเครื่องประดับ
อย่างจริงจัง

ชายหนุ่มพลงเดินเข้ามา แล้วโน้มตัวลงหยิบปืนอันหนึ่งจากในลิ้นชัก
มาชูตรงหน้านาง "คราวนี้ข้าจะช่วยเลือกให้"

หลี่ซีฉือผงะ มองผู้เป็นสามีของนางผ่านบานกระຈก แทบนึกว่าตนเอง
หูฝาดด้วยซ้ำ

กระຈกสำริดสีเหลืองหม่นสะท้อนดวงหน้าของสองหนุ่มสาว

เขาสบตานางในกระຈกเงา จากนั้นก็พูดต่อว่า "ปักแล้วน่าจะอยู่
เหนือกว่าเด็กได้"

หลี่ซีฉือมุ่นหัวคิ้ว เพิ่งรู้ว่าอีกฝ่ายจริงจัง

มุมปากของชายหนุ่มขยับที่หนึ่งคล้ายอมยิ้ม ก่อนจะหมุนตัวเดินไป
สวมเครื่องแบบทหาร

40

พริบตาเดียวก็เข้ากลางเดือนสาม

ฤดูใบไม้ผลิปกคลุมทุกแห่งหน ส่งกลิ่นอายเข้มข้นขึ้นทุกที สายลม
ที่พัดกระทบหน้าเริ่มมีไออุ่นเจืออยู่บ้างแล้ว

ภายในค่ายทหาร คนกลุ่มหนึ่งกำลังเล่นตีคลีกัน

เป็นการแข่งขันระหว่างชาวหูจากเผ่าผู้สู้กับทหารใหม่ในค่าย
ทั้งสองฝ่ายขี้อ้าวแย่งกันใช้ไม้ตีลูกกลม

ม้าวิ่งห้อไปมาในสนามจนฝุ่นตลบ ไม่มีใครยอมใคร

หัวหน้าเผ่าสองปู่หลานนั่งดูอยู่ข้างสนาม พอถึงจุดเร้าใจก็จะปรบมือ
หัวเราะร่าเป็นระยะ

เผ่าของเขามีรกรากมาจากทาจิกีเย เป็นชนเผ่าที่เชี่ยวชาญการสู้รบ
ชอบขลุ่ยอยู่ในกองทัพเป็นพิเศษ

อยู่ในมณฑลฮั่นให้มาร่วมครั้งเดือน เฝิงจะจัดการเรื่องซื้อขยาถูกลสัตว์

ให้ลู่วงไปได้สองวันมานี้เอง พวกเขาเหมือนยกภูเขาออกจากอก และมักจะตามผู้ถึงเข้าออกกองทัพอู่เสมอ

ผู้ซึ่งอินวินชมการแข่งขันอยู่สักพักก็นึกขึ้นได้ว่าวันนี้พวกตนลู่วงหน้ามาก่อน จนปานนี้ก็ยังไม่เห็นท่านผู้บัญชาการเสียที

แต่แล้วพริบตาต่อมาเสียงม้าก็ดังเข้าหู นางหันไปมอง เห็นรถม้าคันหนึ่งแล่นเข้ามาภายใต้การอารักขาของทหารองครักษ์

ท่านผู้บัญชาการขี่ม้าตามประกระบรถอย่างใกล้ชิด ข้างกันยังมีขุนพลหลั้วกับเด็กชายที่นางเคยพบหน้าแล้วครั้งหนึ่งในจวน

แคว่มองปราดเดียวนางก็รู้ว่าผู้ที่มาคือใคร

ชีวชวงเล็กม่านหน้ารถ เมื่อหลี่ซีฉือก้าวลงมา ชินลู่ก็ห่มผ้าคลุมกันลมที่ถือรออยู่ให้ผู้เป็นนายพันที่

หลี่ซีฉือเหลียวมองไปรอบตัว กระจิมที่พักถูกตั้งเรียงรายไปไกลลิบ สุดลูกหูลูกตา ดูราวกับดอกไม้สีขาวยุ้งที่บานสะพรั่งเป็นช่อๆ บนผืนแผ่นดินแดนเหนือ

นางอุดอู้แต่ในจวนเกือบครึ่งเดือนถึงเพิ่งมีโอกาสออกมาข้างนอกอีกครั้ง แต่ที่แรกที่ได้มาเยือนกลับเป็นค่ายทหารของสามี

หลี่เยี่ยนกระโดดลงจากหลังม้าแล้วอุทานด้วยความทึ่ง "ค่ายกองทัพอูของท่านอาเขยใหญ่ถึงเพียงนี้"

คำพูดของหลานชายทำให้นางอมยิ้ม ดูเหมือนได้ประจักษ์แสนยานุภาพของชายผู้นี้คราใดเป็นต้องตกตะลึงทุกครั้งไป

ผู้ถึงปล่อยมือจากบังเหียน เหลียวมองนางพลางเอ่ย "มากับข้า"

นางเดินตามไป "เหตุใดวันนี้ถึงได้พาข้ามาที่กองทัพอู"

เขาตอบทั้งที่ยังไม่หยุดเท้า "กลัวว่าเจ้าอยู่ในจวนเบื่อๆ แล้วจะออกไป

ข้างนอกจนข้าต้องช่วยกลับมาอีก"

หญิงสาวตัวดำตามองแผ่นหลังกว้าง นึกถึงตอนที่ตนเองถูกสายลับหญิง
ทู่เจี๋ยจับเป็นเชลยแล้วได้แต่ขุ่นใจอยู่เสียบๆ

หลังประโยคนั้นผู้ถึงก็เหลียวกลับมาสังเกตสีหน้านาง แล้วนึกขัน
อยู่ในใจ

พอเดินมาถึงกระโจมใหญ่กลางค่าย เขาก็หยุดยืนตรงหน้าประตู
และแหวกม่านให้

หลี่ซีจื่อเดินเข้าไป

ข้างในตกแต่งไว้อย่างเรียบง่าย มีราวอาวุธกับราวแขวนแผนที่ตั้งอยู่
สองฝั่ง

ด้านในสุดมีตั่งเก๋ๆ ตัวหนึ่ง เสื้อผ้าของเขาวางพาดอยู่บนนั้น
มองแค่สภาพความเป็นอยู่ ดูไม่ออกแม้แต่ชนิดเดียวว่านี่คือกระโจม
ของผู้บัญชาการ

หัวเลี้ยวอีรื่องเรียกพี่สามอยู่ข้างนอก ผู้ถึงจึงเดินออกไปหา

เสียงคนตะโกนกับเสียงม้าร้องดังเอะอะอยู่ในสนาม ทั้งสองฝ่ายกำลัง
ซบเคียวกันอย่างดุเดือด

ผู้ถึงจับหลานสาวรีบลุกขึ้นทำความเคารพเมื่อเห็นแม่ทัพหนุ่ม

ยามนี้เองอะไรบางอย่างพุ่งเข้ามาตรงหน้า ผู้ถึงยกมือขึ้นรับไว้

อย่างแม่นยำ

ลูกคลี่ที่ใช้ในการแข่งขันนั่นเอง

เขาโยนมันกลับเข้าไปกลางสนาม แล้วปิดมือสองที

ผู้ถึงเอ่ยขึ้น "เหตุใดท่านผู้บัญชาการไม่ลงสนามไปแสดงฝีมือบ้างเล่า
เดิมทีการละเล่นนี้มีไว้ให้ทหารในกองทัพอดเชิงยุทธ์อยู่แล้ว"

"ท่านปู่พูดถูกเจ้าค่ะ" ผู้หญิงอินวินเอ่ยสนับสนุน
ก็พาดีคัสที้ออกำเนิดมาจากการฝึกฝนในกองทัพ ผู้ถึงเป็นเอกอูในตำแหน่งนี้
แต่เขาเลิกอวดฝีมือมานานแล้ว

เขากำลังจะขยับปากปฏิเสธก็ได้ยินหัวเสี่ยวอู้พูดขึ้นว่า "พี่สาม
ถ้าอย่างไรเล่นสักตาสิ ข้าว่าชื่อจี้จี้คุณไม่คันมือเต็มแก่แล้ว"

หลี่เยียนกำลังดูการแข่งขันไม่วางตา ได้ยินดังนั้นก็หน้าแดงวาบ
"ท่านอาเสี่ยวอู้โปรดอย่าล้อข้าอีกเลย ข้าก็แค่ดูกีฬาเท่านั้น"

ผู้ถึงหันไปมอง หลี่เยียนมีประพิมพ์ประพายคล้ายหลี่ซีจือ โดยเฉพาะ
ยามหน้าแดงยิ่งเหมือนเป็นพิเศษ เขารำพึงในใจ สมแล้วที่เป็นอาหลานแท้ๆ

"อยากเล่นหรือไม่" แม่ทัพหนุ่มถามขึ้น

หลี่เยียนตอบ "หลานไม่เคยตีขอรับ"

"อยาก...หรือว่าไม่อยาก"

เด็กชายลั้งเลเล็กน้อย ก่อนจะพยักหน้า

ผู้ถึงผูกชายแขนเสื้อให้กระชับขึ้น "เช่นนั้นก็มาเล่นสักตา"

หัวเสี่ยวอู้ตั้งสายรัดออกมาผูกชายแขนเสื้อให้หลี่เยียนด้วยสีหน้า
ยิ้มแย้ม "ท่านอาเขยเอ็นดูท่านเฒ่าหรือไม่เฒ่า"

หลี่เยียนรับคำว่าอืม นึกถึงคำที่อาหญิงของตนเคยพูดไว้ว่าหากดีกับ
ท่านอาเขย ท่านอาเขยก็จะดีกับเขาตอบ

แต่เขาคิดว่าตนเองยังไม่เคยทำอะไรเพื่อท่านอาเขยเลยนี่นา
ท่านอาเขยก็มาดีกับเขาเสียแล้ว

หลี่ซีจือนั่งในกระโจมสักพักก็ได้ยินเสียงโห่ร้องดังสนั่นขึ้นข้างนอก
จึงได้เดินออกไปดู

ชินลู่กับชีวขวงยื่นฝ่าประตูกระโจนทั้งซ้ายขวา รายงานนางว่าเมื่อครู่
เกิดอะไรขึ้น

"นายหญิง ชื่อจื่อหลงสนามแข่งตีคี่เจ้าคะ"

"ท่านผู้บัญชาการพาไปเจ้าคะ"

หลี่ชี่ฉือเดินไปถึงริมสนาม แล้วเห็นทั้งสองคนอยู่ในนั้นจริงๆ

หลี่เยี่ยนถื่อไม้ตืออยู่บนหลังม้า ใบหน้าแดงก่ำเพราะลมพัดใส่ คอย
หลบซ้ายหลบขวาอย่างระมัดระวัง

ผู้ถึงอยู่ถัดไปข้างหลัง ดิงชายเสื้อคลุมขึ้นมาเหน็บเข็มขัด ตัวดำไม่เมื่อ
บังเด็กชาย หวดโดนลูกคี่ในที่เดียว

เสียงผู้ชมให้ร้องดังก้องขึ้นอีกคำรบ

หลี่ชี่ฉือจ้องมองอย่างเปลอไผล

ชนชั้นสูงก็นิยมตีคี่เช่นกัน หากพี่ชายนางยังมีชีวิตอยู่ ปานนี้คงเริ่ม
สอนหลี่เยี่ยนเล่นแล้ว แต่กระทั่งม้า หลานชายก็เพิ่งจะมาขี่คี่ล่องที่แดนเหนือ
นี่เอง

นึกไม่ถึงเลยว่าผู้ถึงจะเต็มใจพาเขาเล่น

ทั้งที่ได้รู้เรื่องนั้น ก็ยังยอมสั่งสอนชี้แนะเขา

น้อยนักที่นางจะได้เห็นผู้ถึงแบบในตอนนี้ ชายหนุ่มดูอ่อนคลาย
และเสรี เคลื่อนไหวบนหลังม้าคล่องแคล่วประหนึ่งอยู่บนพื้นราบ ไม้ตีเหมือน
กลายเป็นอาวุธจกจกรรจ์เมื่ออยู่ในมือเขา

นางมองเหม่ออยู่สักพักก็ได้สติ เพราะได้ยินเสียงสตรีลอยมากระทบหู

หลี่ชี่ฉือสอดสายตามองหา ถึงได้รู้ว่าผู้ขี่อินวีนอยู่กลางสนาม
ที่แท่นางก็ลงแข่งด้วย

หัวเสี้ยวที่ขียนอยู่ข้างประตูคี่ยกสองมือป้องปากตะโกนบอก

"ซินอวีนน้อยกลับมาเกิด! ไม่รู้จักดูบ้างว่าวันนี้ใครลงแข่ง เดี่ยวพอแพ้แล้ว จะมาร้องให้ซี้มูกโป่งไม่ได้นา!"

ทุกคนพากันหัวเราะครืน

เด็กสาวซี้มูกวัดแกว่งไม้ตีด้วยท่าทางขุ่นเคือง "ข้าไม่ได้แพ้ไม่เป็น เสียหน่อย!"

หลังเสียวอีกแล้วจะทำเด็กสาวร้องไห้เอาจริงๆ จิงโบกมืออ่อน "เออล่ะๆ ข้าไม่เหยเจ้าแล้ว ตั้งใจดีๆ ก็แล้วกัน"

ฝูงคววม้า ลู่ตัวลงสะบัดแขนหวดขยับ ลูกคลีฟุงปลิวออกไปราวกับ โผบิน "หลี่เยียน"

ตอนแรกยังนึกว่าเด็กชายจะรับไม่ได้ ปรากฏว่าเจ้าตัวมีท่าทีว่องไวนัก คววม้าพุ่งตัดเข้ามาหวดไม้โดนลูกอย่างแม่นยำ

ฝูงถึงรับช่วงต่อมาตีลูกเข้าประตู

เสียงโห่ร้องดังขึ้นอีกครั้ง

เขารั้งบังเหียนม้าหันไปมองอีกฝ่ายพลางเอ่ย "ไม่เลว พอจะเห็นผล ที่ฝึกยุทธ์มาบ้าง"

หลี่เยียนหน้าบาน เพราะเพิ่งเคยได้รับคำชมจากอีกฝ่ายเป็นครั้งแรก "ขอบคุณท่านอาเขย"

ฝูงถึงชักม้าให้หันหัวไปอีกทาง แล้วเห็นหลี่ซี้จื่อที่อยู่ตรงริมสนาม

นางยืนด้านลม เสื้อคลุมบนร่างสะบัดปลิว ตามองมาที่เขาพร้อม รอยยิ้มบางๆ บนใบหน้า

เขารู้จักรอยยิ้มนี้ เพราะเป็นรอยยิ้มแบบเดียวกับตอนที่เห็นเขาสอน หลี่เยียนซี้มูก

ชายหนุ่มก้มหน้าหัวเราะ ก่อนจะตะโกนเรียก "เสี่ยวอี่!"

การแข่งขันหยุดลงชั่วคราว หลัวเสี่ยวอู๋เดินเข้ามาหา

ผู้ถึงโยนไม้ตีไปให้ "เจ้ามาเล่นต่อ"

คนสนิทรีบไม้ไว้ "ได้ เดี่ยวข้าเล่นแทนพี่สามเอง"

ผู้ภูษินอวีนเอ่ยถาม "ท่านผู้บัญชาการไม่เล่นแล้วหรือเจ้าคะ"

ผู้ถึงรับคำว่าอืม แล้วชี้มือออกจากสนามไป

หลิวซีฉือยืนอยู่ไกล จึงไม่ได้ยินว่าพวกเขาพูดอะไรกัน เห็นแค่เพียง

ทุกคนหยุดเล่น ส่วนผู้ถึงทำท่าจะกลับออกมา

ทันใดนั้นเสียงหวีดร้องก็ดังขึ้นกลางสนาม ม้าของผู้ภูษินอวีนพลัน
ดีดขาหน้าขึ้นสลัดนางร่วงตกจากหลัง

ผู้ถึงที่อยู่ใกล้กว่าใครกระโดดลงจากหลังม้าอย่างว่องไว และพุ่งเข้าไป
รับนางไว้

คนอื่น ๆ ในบริเวณนั้นช่วยกันดึงม้าให้สงบลง หลัวเสี่ยวอู๋ที่อยู่บน
หลังม้าเอื้อมมือออกมา แม้แต่หลิวเซียนยังชักม้าเข้าไปใกล้

ผู้ภูษินอวีนข่มคอเสื้อผู้ถึงแน่น

แม่ทัพหนุ่มวางนางลง "ใครก็ได้"

คนเฝ้าผู้ภูษินวิ่งเข้าไปหา

เขาสั่ง "พายุออกไป"

ผู้ภูษินอวีนผะ เขาปล่อยมืออย่างไม่อาลัยอาวรณ์สักนิด ไม่แม้แต่จะ
ปรายตามองนางด้วยซ้ำ นางคลายมือออกจากคอเสื้อชายหนุ่มเสียบๆ

ภาพนั้นตกอยู่ในสายตาหลิวซีฉือ ตอนที่ผู้ถึงปราดเข้าไปรับร่างเด็กสาว
นางเล็กคิ้วโดยไม่รู้ตัว แต่พอเห็นเขาปล่อยมือออกแทบจะทันทีก็เบนสายตา
กลับมา

ผู้ภูษินอวีนถูกประคองออกจากสนาม ผู้เป็นปู่ตกใจเสียจนเอ็ดอึ้ง

ภาษาพูดออกมาเป็นพรวน ตีเตียนหลานสาวหลายคำ

ผู้ถึงเดินออกจากสนาม แล้วรับผ้ามาเช็ดมือ

หลี่ซีฉือเดินเข้าไปเอ่ยถาม "เหตุใดไม่เล่นแล้วเล่า"

เขาเช็ดหลังมือพลางมองนาง "ถูกเจ้าจ้องจนตีไม่ออกเสียแล้ว"

"โทษข้าเช่นนั้นหรือ" หญิงสาวทอดถอนใจ "กำลังจะชมอยู่เสียว่า

ท่านเล่นเก่ง"

ไม่รู้ว่าคุณพูดจริงหรือพูดเล่น กระนั้นนุ่มปากผู้ถึงก็ยังคงคล้อยเล็กน้อย

นางมองมือเขา "มือคุณของท่านช่างว่องไวนัก"

ชายหนุ่มเหลือบตาขึ้น "ข้าทำไปเพื่อช่วยคน"

พอพูดแล้วเขาก็กลับรู้สึกเหมือนกำลังแก้ตัวอยู่อย่างนั้น

นางยิ้มยิ้ม "ข้าก็หมายถึงช่วยคนนั่นล่ะ"

หลังประโยคนั้นนางก็เดินผ่านร่างเขาไป

"จะไปที่ได้" เขาถามขึ้นทันที

หลี่ซีฉือรังฝี้เท้า "เข้ามาที่นี่เพื่อรับรองคนเฝ้าผู้ มีเด็กสาวตกม้า ข้า

ก็ต้องไปถามไถ่เป็นธรรมดา"

ผู้ถึงไม่ตอบคำ ได้แต่มองนางเดินจากไป

ผู้ถึงชินวันนั่งพักอยู่บนม้าขาววันออกกระโจม นางมองไปทาง
สองสามมีภรรยาแล้ว จึงเห็นว่าอยู่ๆ หลี่ซีฉือก็เดินมาทางนี้

"เช็ดหน้าเสียสิ เลอะเทอะไปหมด" ฝ่ายนั้นยื่นแพรพกของตนเองมาให้

เด็กสาวผงะไปเล็กน้อย แต่ก็รับมาพลางกล่าว "สุหยินมาดูข้าหรือ"

หลี่ซีฉือพยักหน้า

หลังนั่งเสียบไปครู่หนึ่งผู้ถึงชินวันก็เอ่ยเบาๆ "ข้านี้กว่าสุหยินโกรธข้า"

เสียอีก"

หลี่ซีฉีอ๋องถาม "เหตุใดข้าต้องโกรธด้วยเล่า"

"ก็เพราะ...เมื่อครู่ท่านผู้บัญชาการรับข้าไว้"

หญิงสาวหัวเราะขัน "ข้าไม่ถึงกับไม่รู้จักรแยกแยะหรือกนะ หากเขาเห็นเจ้าตกอยู่ในอันตรายแล้วไม่ยอมช่วยทั้งที่อยู่ใกล้แค่นั้น ก็เท่ากับไม่สนใจเผ่าผู้กู้ ทั้งยังไร้ความรับผิดชอบที่บุรุษพึงมีอีกด้วย"

ผู้กู้ชินอวินได้ตอบไม่ออก

เมื่อครู่นางเห็นท่านผู้บัญชาการกำลังจะออกจากสนามก็ให้ร่อนใจนัก เลยพลอปปล่อยให้ไม้ที่ถืออยู่กระทุ้งถูกม้าเข้าจนมันตื่นและสลัดตัวเองร่วงตกจากหลัง

ความจริงแล้วสมองของนางก็ฉับไวพอ รู้ว่าชายหนุ่มอยู่ใกล้ตนกว่าใคร จึงไม่ได้ตั้งบังเหียนไว้

ไม่ผิดจากที่คิด ท่านผู้บัญชาการเข้ามาช่วยนางจริงๆ นางยังนึกว่าสุหยินอาจขัดเคืองตนเพราะเหตุนี้

นึกไม่ถึงว่าอีกฝ่ายจะไม่ใส่ใจด้วยซ้ำ

ราวกับกำลังตอกย้ำว่าท่านผู้บัญชาการแค่ช่วยนางอย่างเดียวเท่านั้น

"สุหยินจะต้องไม่ชอบข้าเอามากๆ แน่" เด็กสาวนึกถึงคำที่ตนเคยพูดกับสตรีตรงหน้าที่ว่าไม่มีใครคู่ควรกับท่านผู้บัญชาการ ซึ่งก็หมายรวมถึงสุหยินผู้นี้ด้วยเช่นกัน นั่นเป็นคำพูดที่ไม่น่าฟังจริงๆ นั่นละ

หลี่ซีฉีอ๋องถามขึ้นอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย "ปี่นี้เจ้าอายุเท่าไรแล้ว"

"สิบสี่เจ้าคะ"

"แ่ก่กว่าหลานชายข้าแค่สามปี" นางว่า "ข้าเห็นเจ้าเป็นเด็กเหมือนอย่างหลานชายข้า"

ผู้ชิวินอนมองไปยังเด็กชายที่อยู่กลางสนาม แล้วขีดหน้าเงียบๆ ก่อนจะส่งแพรพคืบเจ้าของ "ขอบคุณฐุหยิน แต่ข้าโตแล้ว"

หลี่ซี้ฉือรับผ้าคืนมา "ไว้เมื่อถึงเวลาที่เจ้าอยากได้ใครสักคนมาครอง แต่ไม่ต้องทำร้ายตนเอง ไม่ต้องโกหกคนอื่น ไม่ต้องทำตัวต่ำต้อย นั่นล่ะ จึงจะเรียกว่าโตแล้ว"

ราวกับถูกจี้ใจดำ เด็กสาวขมวดคิ้วไม่พูดไม่จา

หลี่ซี้ฉือคาดเดาอุบายเล็กๆ ของนางได้ตั้งแต่แรก เพราะความคิดของแม่นางน้อยไม่ได้เดายากอยู่แล้ว

นางเก็บแพรพคืบใส่แขนเสื้อ "แค่ครั้งนี้ แค่ครั้งนี้เท่านั้น หวังว่าคราวหน้าเจ้าจะไม่ตกม้าอีกล่ะ"

ผู้ชิวินอนหน้าตึง ไม่ตอบคำ รู้สึกราวกับว่าความคิดของตนตีแม่ต่อหน้าอีกฝ่ายจนหมดสิ้นอย่างนั้น

หลี่ซี้ฉือหมุนตัวเดินจากไป

คืนนั้นทุกคนพักแรมกันในกองทัพ

เนื่องจากผู้ชิวินอนตกม้า คนเฝ้าผู้จี้จึงต้องปักหลักรอมมาถึงปานี้ จนต้องค้างคืน

ผู้จี้จึงตามไปขอบคุณผู้ถึงข้าๆ หลายครั้ง เพิ่งจะกลับไปอยู่เป็นเพื่อน หลานสาวก็ตอนนี้อยู่เอง

ตะเกียงถูกจุดขึ้นในกระโจมใหญ่

หลี่ซี้ฉือนั่งถือตะเกียบละเอียดเคี้ยวอาหารกองทัพอันแสนเรียบง่าย สามัญตรงหน้า

รสชาติธรรมดา แต่ยังมีเนื้อสัตว์ เห็นชัดว่าผู้ถึงหมดเงินไปกับอะไร

หลังกินเสร็จนางล้างมือบ้วนปากด้วยน้ำที่ชินลูยกเข้ามาให้พลาถาม
"ดูแลที่พักให้อาเยียนหรือยัง"

ชินลูเอ่ยตอบว่าเรียบร้อยแล้ว "ชีวิตชวงอยู่ด้วยเจ้าคะ คีนนี่ชื่อจื่อ
อยากนอนกระโจมเดียวกับขุนพลหลัว บอกว่าจะคุยกันเรื่องฝีมือ"

นางพยักหน้า แล้วนึกถึงผู้ถูกชินอวี่ขึ้นมาได้ "ไปคอยรับใช้แม่นางน้อย
หน่อยไป ถือว่าเป็นการดูแลจากกองบัญชาการ"

สาวใช้รับคำสั่งและเดินออกไป

หลี่ซีจื่อไขตะเกียงให้สว่างขึ้นแล้วไปนั่งบนตั่งเก่าๆ ตัวนั้น มองแผนที่
บนราวแขวนพลาถาคาดคะเนว่าขบวนสินค้าของตนน่าจะเดินทางไปถึงที่ใด
แล้ว

คำนวณตามจำนวนวัน คงใกล้ออกจากชายแดนแล้วกระมัง

ผู้ถึงกัมหวัมุดประตูกระโจมเข้ามา ท่อนบนสวมเพียงเสื้อตัวใน ลำคอ
มีหยดน้ำเกาะพรราว

หลี่ซีจื่อเห็นเขาเพิ่งอาบน้ำมาใหม่ๆ ก็อดมองตั่งเก่าโถรมที่นั่งอยู่ไม่ได้
"คีนนั้นนอนที่นี้หรือ"

เขามองนางนั่งตัวตรงสำรวจมอยู่บนตั่งพลาถาลูบต้นคอเปียกชื้นของตน
"แล้วยังจะนอนที่ใดได้เล่า"

นางพึมพำเบาๆ "มีผู้บัญชาการที่ใดพาสูหยินมานอนในค่ายทหารบ้าง"

ชายหนุ่มหัวเราะ "วันนี้มีแล้ว"

พอพูดจบเขาก็เดินเข้ามานั่งลงบนตั่ง ก่อนจะเปลื้องเสื้อตัวในออก
จากนั้นก็หยิบตัวใหม่มาผลัดเปลี่ยน

หลี่ซีจื่อมองแผ่นหลังกว้างได้แสงตะเกียง บนนั้นมีรอยแผลเป็นสองรอย
พาดตัดกัน นางอดถามขึ้นมาไม่ได้ "นี่แผลอะไร"

คนที่เพิ่งสอดแขนเข้าไปในเสื้อหันมามอง "อะไรนะ"

นางจรดปลายนิ้วหนึ่งลงบนแผ่นหลังเขา แล้วลากไปตามรอยแผล
"ซ้ำพุดถึงแผลนี้"

มือเล็กถูกคว่ำไว้แทบจะทันที "ดาบ ดาบวงพระจันทร์ที่พวกพู่เจวีย
ใช้กัน"

นางรำพึงในใจว่าทั้งยาวทั้งลึกถึงเพียงนี้ ตอนได้แผลจะเจ็บปวด
สักเพียงใด

เขาจับมือเล็กไว้ ดวงตาที่มองนางฉายแววเข้มลึกขึ้น

หลี่ซีฉือเบนสายตาคาหนีโดยไม่รู้ตัวเมื่อถูกมองเช่นนั้น

ชายหนุ่มปล่อยมือ แล้วพุดขึ้นด้วยน้ำเสียงคล้ายขบขัน "นอนเถิด"

จากนั้นเขาก็เอ่ยต่ออีกประโยคว่า "ข้างนอกอาจได้ยิน"

หลี่ซีฉือเข้าใจความนัยของประโยคนั้นได้ในทันที ดวงหน้างาม
ร่อนซ่าน ก่อนจะขยับเข้าไปเอนตัวลงนอนด้านใน

47

ผู้ถึงดับตะเกียงแล้วล้มตัวนอนบ้าง
ตั้งตัวนี้ทั้งเก้าทั้งแคบเหลือใจ นอนคนเดียวยังพอทำเนา นอนสองคน
ออกจะเบียดคยู่สักหน่อย

เขาตัวสูงใหญ่ ขายาว ต้องนอนตะแคงได้อย่างเดียว
หลังสี่ซีกที่หันหลังให้ดูคล้ายนอนอิงออกกว้าง
นอกจากระโงมยังมีแสงไฟวอมววม เสียงทหารเดินลาดตระเวน
ตรวจตราค่ายดังเข้าหูเป็นพักๆ

นางนอนไม่หลับ ยังคงนึกถึงรอยแผลเป็นที่เห็นตามตัวเขาเมื่อครู่
"ท่านยังมีรอยแผลตรงที่ได้อีกบ้าง"

"ข้านี้กว่าเจ้าเคยเห็นหมดแล้วเสียอีก" เสียงของชายหนุ่มดังขึ้น
เหนื่อระหม่อม ฟังหุ่มลิกอยู่ในหู

ความมืดช่วยอำพรางสีแดงเรือบนใบหน้าเนียนไว้ได้ นางตอบเบาๆ

"ข้าไม่ทันได้มอง"

ดูเหมือนเขาจะหัวเราะออกมาทีหนึ่ง
 หลีซีซื่อแปลกใจเล็กน้อย เพราะแทบไม่เคยได้ยินอีกฝ่ายหัวเราะ
 จากนั้นเขาก็บอกว่า "มีแผลจากลูกธนูหนึ่งแห่ง แผลจากดาบสองแห่ง
 กับแผลตรงสี่ข้างอีกแห่ง"

นางต่อให้ "แล้วก็ตรงต้นคอด้วย"

ผู้ถึงชะงักไปเล็กน้อย "อืม"

"จบแล้วหรือ" นางนึกว่าเขาจะบรรยายรายละเอียดเสียอีก

ผู้ถึงหวนนึกถึงรอยแผลเหล่านั้น แต่เหลือติดอยู่ในความทรงจำ
 ไม่มากนัก

จำได้แค่ว่าปลายลูกธนูติดตะขอเอาไว้ ตอนดึงออกมาต้องแทง
 เข้าไปอีกครึ่งซุน* เพื่อถอดเงี่ยงตะขอ จากนั้นถึงค่อยกระชากตัวลูกธนูทั้ง
 ในแนวทแยง ส่วนดาบฟันลึกเข้าไปสามซุนจนเนื้อเหวอะ

แต่หากบรรยายให้นางฟังตามนี้ก็เหมือนนรุตม์อ้อวตวิกรรม
 ความยิ่งใหญ่ของตนเองต่อหน้าสตรี อีกทั้งยังจะทำให้นางกลัวเสียเปล่าๆ

เขาเอ่ยขึ้นอีกครั้ง "อืม จบแล้ว"

หลีซีซื่อไม่พูดอะไรต่อ

ร่างสูงใหญ่เบียดประชิดจนแผ่นหลังนางแนบไปกับแผงอกกำยำ
 ข้างหนึ่งของเขาก่ายนางไว้ด้วยซ้ำ

แม้แต่สัมผัสสนิททแนบกว่านี้ยังผ่านมาแล้ว ช่วงนี้เขากับนางอยู่ด้วยกัน
 ตลอดแบบไม่มีช่องว่าง กระนั้นพอมานอนเช่นนี้ นางก็ยงหน้าแดงไปถึงใบหู
 อยู่ดี

* ซุน เป็นหน่วยมาตราวัดของจีนสมัยโบราณ เทียบความยาวประมาณ 1 นิ้ว

หญิงสาวระงับความฟุ้งซ่าน เลิกคิดต่อ แล้วหลับตาลง

เนื่องจากอยู่ในกองทัพบก ผู้ถึงจึงตื่นเช้ากว่าปกติ

ข้างนอกมีทหารลาดตระเวนทั้งกลางวันกลางคืน เสียงฝีเท้าดัง
ไม่ขาดหู

เขาลืมตาขึ้น แล้วมองสตรีที่นอนเบียดชิดแผ่นอกเป็นอันดับแรก

นางหลับสนิทชนิดแทบจะไม่เปลี่ยนท่าสักรูป เขาเองก็เหมือน
นอนกอดนางกลายๆ ทั้งคืนเช่นกัน

ผู้ถึงใช้มือยันตั้งลุกขึ้นนั่งอย่างเงียบเสียง หลบตามองเสี้ยวหน้าละมุน
กับผมนุ่มที่สยายอยู่บนเตียง แล้วเอื้อมมือไปช้อนปอยหนึ่งขึ้นมาลูบเล่นระหว่าง
ปลายนิ้ว ก่อนจะวางลงดังเดิม

สัมผัสนั้นทำให้ความรู้สึกใกล้ชิดอย่างไม่เคยเป็นมาก่อนบังเกิดขึ้น
ในใจ

เขาลุกลงจากเตียงโดยไม่ทำเสียงใดๆ ทั้งสิ้น จากนั้นก็สวมเสื้อผ้าอย่าง
คล่องแคล่วว่องไวแล้วเดินออกจากกระโจมไป

องครักษ์ส่วนตัวคนหนึ่งยกอ่างน้ำมาให้ มีผ้าเช็ดตัวพาดไหลลุ่มพร้อม
ด้านนอกพ่ายังไม่แห้ง ลมหนาวรำเพยพัด หากแต่เขากลับม้วนแขนเสื้อ
วิกน้ำเย็นล้างหน้าบ้วนปากอย่างคุ่นชิน

ตอนที่ใช้มีดเล่มเล็กบางถากปลายคาง เสียงฝึกทหารก็ลอยมาแต่ไกลๆ
แล้ว

เขาชะงัก ก่อนจะสั่ง "ไปบอกพวกนั้นให้เบาหน่อย"

องครักษ์รับคำสั่ง

"พี่สาม"

เมื่อเสียงนี้ดังขึ้นผู้ถึงก็วางมีดลง เซ็ดปลายคางแล้วหันไปมอง
 หลังเสื้อยัวอีเดินนำผู้จิงเข้ามา ช่างหลังยังมีผู้ชิวอินอีกคน
 "ท่านผู้บัญชาการ ช่วงที่ผ่านมาพวกเราไปรบกวมนที่จวนไว้มาก เมื่อวาน
 ยังสร้างเหตุวุ่นวายในกองทัพ รู้สึกละลายแก่ใจเหลือเกิน" ชายสูงวัยเอ่ยขึ้น
 หลังทำความเคารพ

ผู้ชิวอินค้อมศีรษะคำนับเขาเช่นกัน

ผู้ถึงกล่าว "มิได้ แต่คาดว่าเผ่าผู้จิงยังมึนงันต้องจัดการอีกมาก
 พวกท่านควรกลับกันได้แล้วละ"

ประโยคนั้นทำให้หลังเสื้อยัวอีผงะ เขามองพี่สามอย่างประหลาดใจ

เผ่าผู้จิงมีความดีความชอบ พี่สามของเขาจึงรักษามารยาทเสมอมา
 เพิ่งเคยพูดจาเป็นเชิงไล่แซกเช่นนี้ครั้งแรก

ผู้จิงก็ตั้งใจจะไปอยู่แล้ว จึงตอบว่า "ท่านผู้บัญชาการกล่าวถูก
 ควรกลับแล้วจริงๆ"

ส่วนหลานสาวของเขาแอบเงยหน้ามองผู้ถึงเงียบๆ

หลังเสื้อยัวอียิ้มกว้าง หาเรื่องพูดกลบเกลื่อน "มาคราวหน้าสถานการณ์
 ในเผ่าต่างๆ ก็ดีขึ้นหมดแล้ว ช่วงนี้คงต้องยุ่งกันหนอยจริงๆ นั่นละ"

ผู้ชิวอินพลันเอ่ยเสียงแผ่ว "กว่าจะถึงคราวเผ่าผู้จิงของเราได้มาใหม่
 ก็ต้องอีกสองสามปีเป็นอย่างต่ำ"

"เช่นนั้นเจ้าก็เป็นสาวเต็มตัวแล้วสิ" หลังเสื้อยัวอีกระเช้าแล้วถามต่อ
 "พี่สามว่าจริงหรือไม่"

ผู้ถึงพยักหน้า "ถึงวัยที่ต้องมองหาผู้กล้าหาญผู้กล้าคนแล้ว"

หลังเสื้อยัวอีหัวเราะชอบใจ แม้แต่ผู้จิงยังพลอยหัวเราะไปด้วย
 ขณะมองหลานสาว

ผู้ถูกขืนอินเอาแต่ก้มหน้าเงียบ
 ผู้ถึงรัตชายแขนเสื้อพลางพยักหน้าให้สองปู่หลาน "ในกองทัพยังต้อง
 ฝึกซ้อมกันอีก เอาตามนี้แล้วกัน"

พูดจบเขาก็หมุนตัวเดินจากไป
 หลัวเสี่ยวอี้เดินตามมากระซิบนกระซิบ "พี่สาม ข้าหูผาดไปหรือไร
 เมื่อครู่ท่านไล่แขกหรือ"

"ไม่ต้องพูดมาก"

ผู้ถึงไม่ได้ตอบด เมื่อวานม้าตัวนั้นตกตื่นได้จังหวะเหมาะเหม็ง ใช่ว่า
 เขาจะไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น

นางเป็นเพียงเด็กสาวผู้หนึ่งที่เขาไม่เคยใส่ใจ ไม่นับว่าเป็นคนคุ้นเคย
 สำหรับเขาด้วยซ้ำ การจะเอาเรื่องเอาราวกับนางนั้นยิ่งไม่ต้องพูดถึง เพียงแต่
 เขาไม่ชอบปาหี่พรรคนี้ให้กลับไปเสียโดยเร็วดีกว่า

อีกอย่างหลี่ซีฉือจะได้ไม่รู้สึกลัวว่าไลยากด้วย

หลังแต่งตัวเสร็จโดยมีซินลู่ปรนนิบัติรับใช้ หลี่ซีฉือก็กินใจก้าวฟางใส่ๆ
 ไปหนึ่งถ้วยเล็ก

ห้องฟ้าข้างนอกสว่างจ้าแล้ว เสียงจ้อกแจ้กของผู้คนดั่งขึ้นทุกที
 ดูเหมือนจะมีเสียงต้อนม้าด้วย

นางใช้ผ้าเช็ดปาก ลูกขึ้นทำท่าจะเดินออกจากกระโจม ผู้ถึงก็เดิน
 เข้ามาพอดี

"คนเฝ้าผู้กู่กำลังจะไปแล้ว" เขาบอกนาง

หลี่ซีฉือถามอย่างประหลาดใจ "เร็วถึงเพียงนี้เชียวหรือ"

นางมองออกไปข้างนอก เห็นคนเฝ้าผู้กู่กำลังจูงม้าอยู่จริง ๆ

หญิงสาวนึกในใจว่าหรือจะเป็นเพราะเมื่อวานตนใช้วาจารุนแรงเกินไปจนเด็กสาวเจ็บปวด

ผู้มาเยือนคือแขกที่ควรรับรอง ในเมื่อจะไปแล้ว นางยอมทำเฉยไม่ได้ "เช่นนั้นก็ไปส่งพวกเขาหน่อยเถิด" นางบอกเขา

ผู้ถึงเตรียมการไว้อยู่แล้ว เขาตอบพลางหยิบเสื้อผ้าขึ้นมา "พวกเขาออกเดินทางจากกองทัพโดยใช้เส้นทางลัด หนทางสัญจรลำบาก เจ้าไม่ต้องไปหรอก"

หลี่ซีฉือหนึ่งคิดเล็กน้อย "เช่นนั้นข้าขี้อำไปกับท่านก็ได้"

ชายหนุ่มมองนางนิ่งๆ ก่อนจะเดินออกไปส่ง "จงม้าม้าตัวหนึ่ง"

ซินลู่ได้ยินดังนั้นก็หยิบเสื้อคลุมกันลมมาห่มให้ผู้เป็นนายตนทันที หลี่ซีฉือออกดูสายเสื้อคลุมพลางเดินออกจากกระโถม

เผ่าผู้จัดสัมภาระมาง่ายๆ ไม่มีอะไรต้องเตรียมตัวมากนัก ใช้เวลาไม่นานก็เก็บของเสร็จเรียบร้อย

ทางกองทัพส่งทหารอารักขาออกไปกองหนึ่ง

ทุกคนขึ้นม้า เตรียมตัวออกเดินทาง ทันใดนั้นก็เห็นแม่ทัพหนุ่มกับฮูหยินขี่ม้าตามกันมาจากทางกระโถมใหญ่

ผู้จ้จึงรีบหันหัวม้ามาขอบคุณ "จะรบกวนท่านผู้บัญชาการกับฮูหยินไปส่งด้วยตนเองได้อย่างไรเล่า"

"ไม่เป็นไร ไปกันเถิด" ผู้ถึงตอบ

หลี่ซีฉือขี่ม้าตามหลังเขาด้วยความเร็วกำลังดี เห็นผู้ขี่ฮูอินอยู่ในขบวนเดินทาง

แม่นางน้อยสวมชุดลายริ้วเมฆแบบชาวหู ถักผมเปียเดียว นั่งอยู่บนหลังม้า มองนางเป็นอันดับแรก ก่อนจะลดสายตาลงมองอาซาที่นางขี่อยู่

ดูท่าคงไม่คิดว่านางจะขี้มั่วเป็น จากนั้นก็เบือนหน้าไปทางอื่น

หลังออกจากค่ายทหาร ไม่มีใครพูดจกัันตลอดทาง

จวบจนขึ้นมابนภูเขา หนทางค่อนข้างวิบาก ต้องขี้มั่วตามกัน
แบบเรียงเดี่ยว ถึงค่ายสนทนากันบ้าง

หลี่ซีฉือมองทางสายแคบเล็กราวกับไส้พะยะ แต่พอพ้นช่วงนี้ไปได้
ก็เป็นทางราบแล้ว

นางเหลียวมองไปรอบตัว เส้นทางลัดสายนี้ช่วยย่นระยะกว่าทางหลวง
มากจริงๆ

ผู้ถึงที่อยู่ข้างหน้าหันมาบอก "คอยตามหลังใกล้ๆ เข้าไว้"

หญิงสาวจับบังเหียนมองลงไปจากทางบนเขา แม้จะไม่ลึกนัก แต่ก็
อันตรายพอตัว

เมื่อมองไปข้างหน้าอีกครั้ง ม้าของผู้ถึงกำลังเดินเป็นเส้นตรงแหนัว
ม้าที่นางขี่อยู่เหมือนหาจำฝูงเจอ ถึงได้เดินตามม้าเขาโดยไม่เฉียงเฉแม้แต่นิดเดียว จนพ้นทางช่วงนี้มาได้อย่างราบรื่น

หลังเข้าสู่ทางราบ เสียงเพลงก็ลอยมาเบาๆ

หลี่ซีฉือหันไปมอง พบว่าผู้ขี่อินวินกำลังร้องเพลงอยู่ บทเพลงภาษาหู
กังวานกระทบโสตทุกคน

พวกเขาผู้บางคนร้องคลอตาม

หญิงสาวขี้มั่วขึ้นไปจนเสมอกับสามี "นางร้องเพลงอะไรนะ"

ผู้ถึงเหลียวมองมาแวบหนึ่ง "ไม่รู้"

หลี่ซีฉือไม่ใคร่เชื่อมั่น ขนาดภาษาหูเจวี่ยเขายังรู้ แล้วภาษาหูแดนเหนือ
อันเป็นถิ่นตนเองจะไม่รู้ได้อย่างไร มีหน้าซ้ำเฝ้าผู้ซึ่งมีความเป็นมาเกี่ยวพัน
กับหูเจวี่ยอย่างลึกซึ้งอีกด้วย

นางถามย่า "ท่านฟังไม่ออกจริงหรือ"

เขาหมุนมือพันบังเขียน "ไม่ออก"

คราวนี้หลี่ซีฉือยอมเชื่อและไม่ได้ถามต่อ

มีหรือผู้ถึงจะฟังไม่ออก นั่นเป็นบทเพลงรักของเผ่าหูแดนเหนือที่สตรีร้องให้ชายคนรักฟัง

แต่ในเมื่อไม่มีความเกี่ยวข้องกัน เขาก็ไม่จำเป็นต้องเข้าใจ

เสียงเพลงเจียบหาย ขบวนเดินทางก็หยุดลงเช่นกัน

ผู้กู้จึงหันมาคารวะผู้บัญชาการกับฐุหิณอีกครั้ง ขอให้พวกเขาไม่ต้องตามส่งต่อ ส่งถึงตรงนี้ก็พอแล้ว

ผู้ถึงชักม้าออกไปก้าวหนึ่ง เป็นสัญญาเรียกอีกฝ่ายมาพูดคุยกัน

เรื่องที่คุณยังคงเป็นเรื่องเกี่ยวกับราษฎรเหมือนเดิม

หลี่ซีฉือหันไปมองผู้ชีนอวินจากบนหลังม้า

เด็กสาวเองก็กำลังมองมาทางนี้เช่นกัน

"รักษาตัวด้วย" นางส่งยิ้มให้อีกฝ่ายเหมือนอย่างตอนที่พบกันครั้งแรก

ผู้ชีนอวินคำนับตอบโดยไม่พูดอะไร

ผู้ถึงคุยกับผู้กู้เสร็จก็ขี่ม้ากลับมา รั้งบังเขียนเปลี่ยนทิศทาง "ไม่ต้องกอดับกองทัพแล้ว ตรงกลับจวนเลย"

จากนั้นก็พูดต่ออีกประโยค "วางใจเถิด จะมีคนดูแลพาหลี่เขียนไปส่งเป็นอย่างดี"

หลี่ซีฉือเห็นเขามีแก๊ใจพูดถึงหลานชายตนก็ยิ้ม "นับแต่เริ่มเรียนรู้จากพวกท่าน เขาก็เปลี่ยนไปมาก ข้าไม่กังวลเท่าไรแล้ว"

ผู้ถึงไม่เอ่ยคำ

บนถนน ผู้ชีนอวินมองสองสามีภรรยาขี่ม้าจากไปไกลขึ้นเรื่อยๆ

ผู้กู้จึงตบหัวหลานสาว สายหน้ายิ้มๆ พร้อมพูดอะไรบางอย่างเป็นภาษาหู

เด็กสาวก้มหน้านิ่งเสียบ

คนอื่นดูไม่ออก แต่มีหรืออุป้แท้ๆ จะไม่ล่องรู้จิตใจนาง

ผู้กู้จึงพูดให้ข้อคิดแก่หลานสาวเป็นภาษาหูว่า "ท่านผู้บัญชาการเป็นผู้ปกครองแดนแปดมณฑลสืบสี่เมืองให้สงบร่มรื่น บุรุษเช่นนี้เป็นดั่งเหยี่ยวผงดาวเวหา ไม่ยอมลงให้ใคร นอกจากเขามีเจ้าอยู่ในใจนั้นละถึงจะยอมหุบปีก...ทว่าใจเขามีคนอื่นแล้ว"

ตรงหน้าประตูเมือง ผู้ถึงสั่งให้คนอื่นๆ กลับกองทัพ เหลือเพียงองครักษ์คนสนิทเท่านั้น

พอมาได้ย่ำพื้นราบในเมืองก็ควบเร็วขึ้นทันที

เขาเริ่มทิ้งห่างไปไกล หลี่ซี้ฉือต้องหนีบสี่ข้างม้าให้มันวิ่งเหยาะๆ ถึงค่อยไล่ตามทัน

"ท่านซี้เร็วเกินไปแล้ว"

ผู้ถึงให้ม้าชะลอฝีเท้า แล้วหันมามองนาง "เจ้าก็ไล่ตามมาได้นี่"

ทักษะี่ม้าของนางไม่ด้อย ชื่อนี้ขามองออก เพียงแต่ติดที่มีบรรดาศักดิ์เขียนजूคำค่อ จึงจำต้องสำรวจมกิริยาเวลาอยู่ในเมืองเท่านั้นเอง

ไม่ผิดจากที่คิด นางตอบกลับมาเบาๆ ว่า "ท่านจะให้ข้าวิ่งไล่ตามท่านในเมืองหรือไร"

มุมปากผู้ถึงกระตุกที่หนึ่ง เขาพยายามกลั้นยิ้ม มองถนนสายกว้างที่ถูกล้อมด้วยแสงแดดเบื้องหน้า ผู้คนไม่นับว่ามากนัก

อยู่ๆ เขาก็อยากให้นางละความสำรวจมลงบ้าง ไหนๆ เวลาอยู่กับเขา

นางก็เคยไม่สำรวจมาหลายครั้งหลายคราแล้ว

ชายหนุ่มตอบ "จะลองดูก็ได้"

พูดจบเขาก็ควมม้าพุ่งนำไปก่อน

หลี่ซีฉือขมวดคิ้วมองตามหลังร่างสูงใหญ่ที่พุ่งออกไปราวกับลูกศร ก่อนจะเหลือบมององครักษ์ที่ตามมาข้างหลัง แล้วขวยใจเกินกว่าจะอยู่ต่อ เพราะรู้สึกว่าการที่เขากำลังดูอย่างสนุกสนาน

นางห่มเสื้อคลุมกันลมกับหมวกม่านแพร กระชับบังเหียนไว้ในมือ แล้วควมม้าตามไปบ้าง

ขี่ม้าด้วยความเร็วสูงมาตลอดทาง พอใกล้ถึงจวนผู้บัญชาการถึงค่อย เห็นร่างบนหลังม้าของผู้ถึง

จากนั้นก็หายไปอีก

หลี่ซีฉือถูกชายผู้นั้นแกล้งเล่นเอาเถิดเจ้าล่อมาหลายครั้งจนหมดแก๊ใจ จะไล่ตามต่อ ทว่าไหนๆ ก็ใกล้จะถึงประตูจวนอยู่แล้ว นางจึงควมม้าจนถึงที่สุด

หญิงสาวกระโดดลงจากหลังม้าอย่างคล่องแคล่วเมื่อถึงหน้าจวน ส่งบังเหียนให้บ่าว จากนั้นก็เดินเข้าไปข้างใน

ผู้ถึงเข้าจวนมาก่อนแล้ว กำลังดื่มสุราเผาดาบกล้าจากในถุงอยู่บน เฉลียงทางเดินด้วยสีหน้าขบขัน

อยู่ดีๆ จะแกล้งนางด้วยเหตุใดก็ไม่รู้

พอผู้ถึงหันไปอีกทีก็เห็นหลี่ซีฉือเดินลึ่วๆ เข้ามา น้อยนักที่นางจะเดินเร็วถึงเพียงนี้ ดูเหมือนครั้งก่อนที่ได้เห็นจะเป็นตอนที่ตามหาหลานชาย

นางเกล้ามวยเบี่ยงข้าง เลิกคิ้วเล็กน้อย เม้มปากหลวมๆ ระหว่างก้าวเดิน เขามองแล้วก้มหน้าเก็บถุงสุราใส่อกเสื้อ จากนั้นก็ยึดตัวยืนตรง

หลี่ซีฉือมองซ้ายมองขวามาตลอดทางก็ไม่เห็นเขา จวบจนเดินมาถึง
หน้าเรือนใหญ่ มือข้างหนึ่งก็เอื้อมออกมาดึงนางเข้าไปข้างใน

ประตูถูกปิดลง ผู้ถึงกอดนางไว้เต็มวงแขน

หญิงสาวสะดุ้งเฮือก แล้วผลัดเขาออก

นี่...ยังสว่างไว้อยู่แท้ๆ

ทว่าเขาอุ้มนางเดินไปที่เตียงเรียบร้อยแล้ว

พอวางนางลงก็เคลื่อนตัวเข้าทาบทับร่างบางทันที

ครั้งนี้ก็...ทรมานเหมือนครั้งก่อน

ร่างเล็กสั่นระริก กลั่นเสียงร้องครางไว้โดยไม่รู้ตัว

จนตอนหลังนางยกแขนข้างหนึ่งขึ้นเกาะเกี่ยวลำคอแกร่ง เนื้อตัว
อ่อนปวกเปียกรวากับละลายเป็นน้ำ จากนั้นก็กระซิบเบาๆ ตรึงริมหูเขา
เหมือนจงใจว่า "...เหตุใดรีบร้อนถึงเพียงนี้"

แต่เพียงไม่นานเสียงหวานก็เงียบหาย เพราะพูดอะไรไม่ออก

เขาดุดันจริงจังขึ้นมาคราใด นางใช้ความคิดไม่ได้เอาเสียเลย

กลัมนเนื้อกำยำเกร็งเครียดไปทั้งร่าง ประโยคเมื่อครู่ของนางทำให้เขา
ขบกรามแน่น

จวบจนเห็นนางมีสีหน้างังเงื่อนลอยเหมือนความคิดไม่ทำงาน
เขาถึงได้ยอมยั้งมือชะลอจังหวะการเคลื่อนไหวยลงเล็กน้อย

ดวงหน้าขาวล่อเป็นสีแดงช้ำนราวกับดอกท้อที่บานสะพรั่ง

หลี่ซีฉือที่เป็นเช่นนี้ เขามองเท่าไรก็ไม่เบื่อเลย

กว่าหลี่เยียนจะกลับมาก็หลังจากนั้นอีกนาน

หลัวเสี่ยวอู่พาเด็กชายมาส่ง ส่วนตนเองก็ตามมาสอนวรยุทธ์ให้ เหมือนอย่างเคย ตอนเดินมาถึงเฉลียงแล้วเห็นพีสามออกจากเรือนยังบอกร่ำไห้ว่า "จัดการเรื่องเฝ้าผู้เฒ่าเสียที หลังจากนั้นพีสามก็ได้มีเวลาพักผ่อนเรียบร้อยแล้ว"

ผู้ถึงตลบคอเสื้อชุดทหาร ส่งเสียงรับว่า "อ๋อ"

ฝ่ายตรงข้ามถามต่ออย่างไม่คิดอะไร "พีสะใภ้เล่า ไม่ได้ไปส่งพวกเฝ้าผู้เฒ่าด้วยกันกับพีสามหรือ"

หลี่ซีฉือเดินตามหลังสามีออกมา สีแดงเรื่อยังไม่จางหายไปจากใบหน้า

หลี่เยียนร้องทักนาง "ท่านอาหญิง"

นางตอบรับด้วยเสียงแผ่วหวิว

หลัวเสี่ยวอู่ถามผู้เฒ่า "พีสะใภ้ วันนี้ข้าขออยู่กับอาหารที่จวนด้วยได้หรือไม่"

"เอาสิ" หลี่ซีฉือยิ้มให้คนถาม แล้วชำเลืองมองผู้ถึง

เขายืนตัวตรงตระหง่านอยู่ตรงนั้น จัดเครื่องแบบให้เข้าที่เรียบร้อยแล้ว

42

ความจริงหลี่ซีฉือไม่ได้สนใจฟังว่าหลัวเสี่ยวอู้อุ้พูดอะไรบ้าง ได้แค่ออกไปตามเรื่องเท่านั้น

ผู้ถึงจัดเครื่องแบบเสร็จแล้วหันมามองนาง มองเพียงแวบเดียวก็ปรายตาไปทางคนสนิท "ยังมีอะไรอีกหรือไม่"

หลัวเสี่ยวอู้อุ้รู้สึกว่าสายตาศามสามไม่เป็นมิตรนัก รวากับว่าเขาเข้ามาขัดจังหวะสองสามมีภรรยาอย่างนั้น

เขาสัมผัสได้ตั้งแต่เมื่อครู่แล้วว่าที่สามกับที่สะใภ้ทำทางแปลกชอบกล แต่บอกไม่ถูกว่าแปลกตรงที่ใด คนหนึ่งจัดเครื่องแบบทหาร ส่วนอีกคนหน้าแดง บรรยากาศไม่เหมือนทะเลาะกันเสียด้วย

ขุนพลหนุ่มหัวเราะหะๆ "เมื่อครู่พวกเรามารบวงที่สามกับที่สะใภ้หรือไม่"

หลี่ซีฉือหน้าร้อนยิ่งกว่าเก่าเมื่อได้ยินอย่างนั้น ทว่าทำได้แค่เก็บอาการ

ยิ้มตอบกลับไปอย่างสุขุม "ใช่ที่ใดกันเล่า"

หลัวเสี่ยวอี้ตั้งแขนหิ้วเขียนพลาจอธิบาย "พอดีซื้อจ๊อกกลับถึงจวน ก็อยากมาหาพี่สะใภ้ ข้าเลยตามมาด้วยเท่านั้นเอง ไม่ได้มีเจตนาจะมารบกวน แต่อย่างใด"

แม้จะไม่รู้ต้นสายปลายเหตุ แต่หิ้วเขียนก็ถูกเอามาเป็นหน้าไฟ เสียแล้ว เขาได้ยินอาเขยถามเช่นนั้นก็กลัวอีกฝ่ายจะไม่พอใจ รีบบอกว่า "หลานไม่ได้มีธุระอะไรหรอกขอรับ จะกลับเรือนเดี๋ยวนี้"

พูดจบเขาก็หันไปทางหลิวซื่อ "ท่านอาหญิง หลานกลับเรือนก่อนนะ ขอรับ"

"อืม" หลิวซื่อยังตอบด้วยท่าทางลอยๆ

หลัวเสี่ยวอี้ถามอีกคำก่อนไป "พี่สามกับพี่สะใภ้ก็ยังไม่ได้กินอะไร กระมัง จะสั่งให้บ่าวยกมากินด้วยกันดีหรือไม่"

หลิวซื่อตอบเบาๆ โดยไม่มองใครทั้งสิ้น "ไม่ละ ข้าจะกินในห้อง"

ผู้ถึงกล่าว "เจ้ากินของเจ้าไปเถิด"

พี่สามพูดจาเหมือนไล่กันอีกแล้ว หลัวเสี่ยวอี้ได้ยั้งดังนั้นจึงรีบแย้ง "เช่นนั้นข้ากินกับซื้อจ๊อกตามเดิมแล้วกัน"

พูดจบเขาก็ลากหิ้วเขียนเดินออกไปด้วย

ผู้ถึงถึงค่อยหมุนตัวมามองภรรยาตรงๆ "ไม่เพี้ยนหรือ"

ประโยคนั้นทำให้ไอร้อนที่เบาบางลงแล้วแล่นซู่ขึ้นบนดวงหน้างามใหม่ จากนั้นเขาก็พูดขึ้นอีก "จะตามออกมาด้วยเหตุใดกัน"

หลิวซื่อมองชายหนุ่มอย่างอดไม่อยู่ นัยน์ตาของเขาดำเข้ม สีหน้าเคร่งขรึม

นางเบนสายตาออกมาพลาจพิมพ์เบาๆ "ข้าพูดไม่ผิดเลย บุระเช่นท่าน"

ร้ายกาจจริงๆ"

ผู้ถึงจ้องอีกฝ่าย ถามเสียงเครียด "แค่เพราะเป็นตอนกลางวันนะหรือ"
หญิงสาวหน้าแดงขึ้นมาอีก ตรึงสายตาดูอยู่บนร่างเขานิ่งๆ โดยไม่พูด
อะไร

เขาถูกนางมองจ้องเช่นนั้นก็สาวเท้าเข้าไปหาก้าวหนึ่งแล้วก้มหน้าลง
"บอกแล้วไม่ใช่หรือว่าเรื่องเช่นนี้ขึ้นอยู่กับข้า"

นัยน์ตาคู้งามไหวระริก ก่อนจะพึมพำ "ท่านเป็นผู้บัญชาการมาเช่นนี้
หรือไรนะ"

ผู้ถึงพยักหน้า ไม่ขุ่นเคืองที่ถูกละเลยเล็กน้อย น้อยๆ "ถูกต้อง
แปดมณฑลสิบสี่เมืองของแดนเหนือขึ้นอยู่กับข้าทั้งสิ้น เจ้าเองก็เช่นกัน"

สีแดงเรื่อที่จางหายไปแล้วขีดขานขึ้นบนใบหน้าอีกครั้ง เมื่อคิดได้ว่า
วันนี้ไม่ได้เพียงแค่เสียความสำรวมที่เขียนจุฟังมีเท่านั้น แทบจะหลุดคำว่า
'คนมุ่มบ่าม' ออกไปอยู่แล้ว ทว่านัยน์ตาดำเข้มที่จ้องเขม็งทำให้นางยังปากไว้

ผู้ถึงถามซ้ำอีกครั้ง "ออกมาด้วยเหตุใด"

"ข้าอยากเรียกคนให้เตรียมน้ำอาบ" นางตอบ

ชายหนุ่มเม้มปากกลืนยิ้มเพราะรู้สาเหตุดี เมื่อครุ่นนางเห็งออกทั้งตัว
ภาพที่นางเนื้อตัวอ่อนปวกเปียกเห็งอาบชุ่มยังติดตา เขายกมือลูบ
ต้นคอ เลิกทวนความทรงจำ ทว่าไม่มีวันพูดออกมาเด็ดขาด

คนสนิททั้งสองของนางยังไม่กลับมา เขาก็บอกว่า "เรียกสาวใช้สองคน
มาจัดการแล้วกัน"

หลังที่ถือส่งเสียงร้องเรียก "ใครก็ได้ มานี่ซิ" แล้วหมุนตัวกลับเข้าห้อง
เขามองนางเดินเข้าไปข้างใน จากนั้นก็เลี้ยวไปห้องหนังสือก่อน จะได้
ไม่อยู่เกะกะนาง

กว่าหิ้วเสี่ยวอี้จะกินอาหารเสร็จและสอนวรยุทธ์หิ้วเสี่ยวอี้ไปสักพัก เวลาที่ล่องเลยมาพอสมควร

เมื่อได้ยินบ่าวไพร่บอกว่าพี่สามของตนอยู่ในห้องหนังสือ เขาก็ค่อยไปหาอีกฝ่ายอย่างสบายใจ

เมื่อเปิดประตูเข้าไปแล้วเห็นผู้ถึงสวมเสื้อผ้าเดินออกมาจากด้านหลัง ฉากบังตา ลักษณะเหมือนเพิงอบน้ำมาใหม่ ๆ เขาก็ตะลึง "กลางวันแสด ๆ เหตุใดพี่สามถึงได้พิถีพิถันถึงเพียงนี้"

ผู้ถึงอยู่ในชุดลำลอง กระชับสาบเสื้อคลุม แล้วผูกผ้าคาดเอวพลงตาม "มีอะไรอีกล่ะ"

ฝ่ายตรงข้ามบอก "เมื่อครู่ไม่ยากเกะกะพี่สามกับพี่สะใภ้ ข้าเลยไม่ได้พูดตรง ๆ"

"อย่าลืมา มีอะไรก็ว่ามา" ผู้ถึงสั่ง

หิ้วเสี่ยวอี้ยิ้มว่า "ชาวดี ตอนกลับออกจากกองทัพ ข้าแวะไปถามว่า เรื่องซื้อขยาบลูกสัตว์ไปถึงที่ใดแล้ว เจ้าอื่นยังไม่ได้ขยับตัวกันสักราย มีแต่เจ้าตรากการค้ารูปปลาเจ้าเดียวที่เริ่มดำเนินการแล้ว เลยจะมาบอกพี่สามเท่านั้นล่ะ"

ผู้ถึงมองอีกฝ่าย "เริ่มเร็วถึงเพียงนี้เชียวหรือ"

"นั่นนะสิ ข้าเองก็ประหลาดใจเช่นกัน เลยมาบอกพี่สามโดยเฉพาะ" หิ้วเสี่ยวอี้รำพึงรำพัน "ลูกพันธุ้วัวลูกพันธุ้วัวเป็นสินค้ามีชีวิต ต้องหาแหล่งซื้อ จัดหากำลังคน แล้วยังต้องวางแผนเส้นทางขนส่งให้ดี แต่ละขั้นตอน ต้องใช้เงินใช้เวลาทั้งนั้น นี่ผ่านไปไม่ทันไร เฝ้าผู้กึ่งเดินทางการกลับเอง ตรากการค้ารูปปลาก็รุดหน้าไปถึงเพียงนี้แล้ว บอกได้อย่างเดียวว่าต้องทุนหนา และใจถึง ไม่เช่นนั้นจะมีปัญญาทำได้อย่างไร"

น้ำเสียงนี้เต็มไปด้วยความอิจฉา

ผู้ถึงพบแขนเสื้อพลางหวนนึกถึงตอนเรียกพวกพ่อค้ามาประชุม
หลงจำผู้นั้นบอกว่าไม่รู้แน่นอนด้วยซ้ำว่าร้านค้าในเครือพวกตนมีอยู่ด้วยกัน
ทั้งสิ้นกี่แห่ง

"เป็นคนค้าขายเหมือนกันหมดแท้ๆ เหตุใดพวกเขาถึงมักจะทุ่มเท
เป็นพิเศษเสมอเลยนะ" เขาตั้งข้อสังเกต

คำถามของเขาทำให้หัวเสียวอึ้งงะ แล้วเงาจมูกสองที่พลางใช้
ความคิด "เจ้านี่ทุ่มเทมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว คงเป็นพ่อค้าที่มีธรรมมาภิบาล
อย่างที่พวกเผ่าผู้ภู่ว่านั่นละ"

ผู้ถึงใคร่ครวญอยู่ชั่วอึดใจ "ตามเข้าไปข้างนอกหน่อย"

แม้ไม่รู้ว่าอยู่ๆ ผู้บังคับบัญชานี่ก็อย่างไรขึ้นมา หัวเสียวอึ้งก็ยัง
รีบตามไปแต่โดยดี

กว่าชินลู่กับชีวซวงจะกลับถึงจวนก็เย็นมากแล้ว

หลี่ซีฉือกำลังนั่งจิบชาอยู่บนเก้าอี้ขาไขว้ในเสื้อผ้าชุดใหม่

หน้าต่างในห้องถูกปิดไว้ตลอดจนถึงตอนนี้ อากาศจึงไม่ถ่ายเท
กลิ่นหอมของน้ำอาบอุ่นๆ อบอวลชัดเจนที่สุด นอกจากนั้นยังมีกลิ่นอื่น
เจือแทรกอยู่จางๆ

หลี่ซีฉือคิดว่าเป็นกลิ่นอายของผู้ถึง

นางได้กลิ่นนี้จากเครื่องแบบทหารของเขามาหลายครั้งหลายครา
และยังชัดที่สุดยามถูกเขากอด ไม่เหม็น...และมีความพิเศษ ดูท่าคงเป็น
กลิ่นเฉพาะตัวของบุรุษแดนเหนือผู้นี้

"นายหญิง" ชิวซวงเดินเข้ามาหา แล้วกระซิบความคืบหน้าเรื่อง

การค้าขายกับเผ่าหูให้นางฟังเบาๆ

นางรู้ว่าก่อนกลับจนชีวิตซวงแหวะเวียนไปตามร้านค้าหลายแห่ง เมื่อ
ได้รู้ว่างานรุดหน้าอย่างราบรื่นก็รีบกลับมา

หลี่ซีฉือนั่งฟังอย่างตั้งใจจนจบ จากนั้นก็พยักหน้า

นางสั่งการลงไปว่ายิ่งเร็วเท่าไรก็ยิ่งดี ทุกคนถึงได้ทำงานกันว่องไว
ถึงเพียงนี้

ซินลู่ที่อยู่อีกทางจุดตะเกียงพลางรายงาน "ดูเหมือนท่านผู้บัญชาการ
จะออกไปข้างนอกกับขุนพลแล้ว 'ไม่รู้ไปทำอะไรกันเจ้าคะ'"

ได้ฟังดังนั้นหลี่ซีฉือก็วางถ้วยชาลง แล้วลุกเดินไปที่ตั้ง ก่อนจะ
ก้มมือเรียก "เอาบัญญัติเล่มใหม่มาซิ ข้าจะฉวยโอกาสระหว่างที่ข้าไม่อยู่
อ่านเสียหน่อย"

วันนี้ผู้ถึงทำนางสติไม่อยู่กับเนื้อกับตัวเกือบทั้งวัน นางจึงอยากหา
งานทำบ้าง

ซินลู่เดินไปหยิบมาให้

ผู้เป็นนายสั่งพลางรับสมุดบัญญัติ "คอยเฝ้าข้างนอกเอาไว้"

สาวใช้ทั้งสองถอยออกไปพร้อมกัน

ต่างยืนเฝ้าอยู่จนเกือบค่ำ ชีวิตซวงก็อดจะสะกิดสหายแล้วเอ่ยเตือนเบาๆ
ไม่ได้ "...อย่าให้นายหญิงอ่านต่ออีกเลย ท่านผู้บัญชาการออกไปป่านนี้
ยังไม่กลับเสียที จะไม่ให้นายหญิงได้พักผ่อนบ้างหรือ"

พอซินลู่เข้าไปในห้องก็พบว่าผู้เป็นนายนั่งฟังตั้งหลับไปแล้ว นางจึง
ค่อยๆ ดึงสมุดบัญญัติในมืออีกฝ่ายไปเก็บให้เรียบร้อย

กำลังจะเดินกลับมาปลุกผู้เป็นนายก็ได้ยินชีวิตซวงที่อยู่ข้างนอก
ส่งเสียงเรียกท่านผู้บัญชาการ นางจึงรีบประสานมือถอยออกไป

ผู้ถึงเพิ่งจะกลับจวนก็ตอวันนี้เอง
 ทันทีที่เข้ามาในห้องก็เห็นหลี่ซี้ฉือนั่งเอนตัวอยู่บนตั่ง
 เขานึกในใจว่าป่านนี้ยังไม่นอน จะแรงดีเกินไปแล้ว จวบจน
 เดินเข้าไปใกล้ถึงได้เห็นว่านางหลับอยู่
 ดวงตามคมเหลือบมองเพียง ก่อนจะหันมามองหญิงสาวอีกครั้ง
 นางมักจะหลับสนิท ไม่ขยับตัวแม้แต่นิดเดียว แพขนตายาวหลบลง
 อย่างนุ่มนวลได้แสงตะเกียง ดูสุขสงบจนเหมือนไม่ใช่ความจริง
 พอเขาขยับมือถึงได้รู้ว่าตนยังถือแล้ม้ เขาวางมันลงแล้วเดินเข้าไป
 โน้มตัวใช้มือหนึ่งประคองต้นคอกนาง อีกมือซ้อนเข้าใต้ข้อพับเข่า
 สำหรับเขาแล้วหลี่ซี้ฉือตัวเบานิดเดียว ให้สัมผัสผิวหวงหิวเมื่ออุ้มไว้ใน
 วงแขน
 สองเท้าของเขาย่ำพรมทอปูพื้นอย่างไร้สัมผัสเสียงจนถึงเตียงนอน
 อยู่ๆ หลี่ซี้ฉือก็รู้สึกตัวตื่น
 ภาพแรกที่เห็นคือออกกว้าง สวมชุดชาวหูสีขาวอมฟ้าเรียบๆ ไม่ได้
 ตัดเย็บจากแพรพรรณเนื้อดีอะไรนัก ซ้ำยังค่อนข้างเก่า นางจำได้ว่าเป็น
 ชุดลำลองของเขา
 สายตาของนางมองไล่ขึ้นไปยังปลายคางคมสัน จนถึงโบหน้า
 หล่อเหลา
 สมองของนางตื่นตัวจากความงัวเงียมาตระหนักว่าเขากำลังอุ้มนางอยู่
 สิ่งที่น่าได้ลำดับถัดมาคือสมุดบัญชีที่อ่านค้างไว้ นางตัวติดตามองไปที่ตั้ง
 จากนั้นก็มองไปยังประตูห้อง เห็นว่าประตูปิดสนิทก็ค่อยเบาใจ แสดงว่าชินลู่
 กับชิวชวงเข้ามาจัดการเรียบร้อยแล้ว
 ดวงตางามเบนกลับมาหาผู้ถึงอีกครั้ง เห็นริมฝีปากของเขาเป็น

อันดับแรก เรียวปากบางเฉียบมักจะมัมเป็นเส้นตรงอยู่เสมอ

เพียงไม่กี่ชั่วยามก่อน ริมฝีปากคุณนั้นยังพรั่งพรอมลงมาทั่วร่างจน
เนื้อตัวนางเต็มไปด้วยเหงื่อ

ทว่าก็ยังไม่จุ่มพิตกลิบปากนางเหมือนเดิม

ฝูงิงวางร่างเล็กลงเมื่อเดินมาถึงเตียงนอน ก่อนจะเพ็งตระหนักรว่า
นางตื่นแล้ว

เขามัมปากยื่นตัวตรงแหงหัว

แขนเสื้อปลิ้นถูกนางดึงทีหนึ่ง

ชายหนุ่มหลุบตามอง "ยังตื่นไม่เต็มตาหรือ"

"ตื่นแล้ว" เสียงนุ่มยังแหบพร่าเล็กน้อย อยู่ๆ นางก็ถามขึ้นอย่าง
ไม่มีปี่มีขลุ่ย "ท่านเคยจูบหญิงอื่นหรือไม่"

"อะไรวะ"

น้ำเสียงเช่นนี้ไม่แปลกหูสำหรับหลี่ซี้จื่อ นางรู้ว่าว่าเขาเริ่มไม่สบอารมณ์
แล้ว เนตรงามไหววาบ ก่อนจะเอ่ยเนิบๆ "ได้ยินว่าท่านเป็นยอดชายในดวงใจ
ที่สตรีทั้งแดนเหนือคะเนิงหา ข้าเลยถามเช่นนี้"

เขาพนหัวเราะออกมาทางจมูก "ข้าไม่ยกเคยได้ยินมาก่อน"

แดนเหนือมีงานให้ดูแลมากมาย ลำพังแค่ประดับประดองให้รอดพ้นไป
แต่ละปีก็หืดขึ้นคอแล้ว เขาจะเอาเวลาที่ใดมาสนใจว่าตนเองเป็นยอดชาย
ที่หญิงอื่นคะเนิงหาหรือไม่

ขอเพียงพอกทุเจรียไม่คะเนิงหาเขาก็ดีพอ

หลี่ซี้จื่อเตือน "ท่านยังไม่ได้ตอบคำถามข้าเลยนะ"

คำถามนี้โพล่งออกมาแบบไม่มีหัวมีหาง เหมือนนึกขึ้นได้ก็ถาม
อันที่จริงนางยังแปลกใจกับตนเองเช่นกัน

นางนึกว่าเขาคงไม่ตอบแล้ว จึงได้หันไปดึงผ้าห่ม
 ฝูงที่ยืนตัวตรงมองดวงตาหลุบต่ำของหญิงสาว ก่อนจะเลื่อนสายตาลงไปหากลิบปากคู้่นั้น คิดไปว่านางยังไม่ตื่นเต็มตา

"ไม่เคย" เขาตอบ

หลี่ซีฉือหันมามองอีกฝ่าย

เขาพูดซ้ำอีกครั้งเมื่อถูกนางจ้อง "ไม่เคย มีแต่เจ้าผู้เดียว"

คำว่า 'มีแต่เจ้าผู้เดียว' จูโจมหัวใจอย่างจังจนนางนิ่งงัน ถึงกับลืมไปด้วยซ้ำว่าเมื่อครู่ตนถามอะไรเขา

ฝูงมอมงท่าที่นั่น แล้วเดินไปด้านหลังจากบังตา ล้างมือด้วยน้ำเย็นในอ่าง

เขาไม่เคยจูบใครทั้งสิ้น เว้นแต่นาง...หลี่ซีฉือเพียงผู้เดียว

หลังคนเฝ้าผู้จากไป จวนผู้บัญชาการก็กลับคืนสู่ความเยียบสงบดังเช่นปกติ

หลี่ซีฉือตื่นแต่เช้าตรู่ นางนึกว่าตนเองตื่นเช้ามากแล้ว ทว่าพอหันไปมองข้างตัวกลับพบเพียงความว่างเปล่า

พอนางลุกขึ้นนั่ง ชินลูก็เข้าห้องมาปรนนิบัติ

"ท่านผู้บัญชาการเพิ่งออกจากจวนเมื่อครู่นี้เองเจ้าคะ" สาวใช้รายงานโดยไม่ต้องรอให้ผู้เป็นนายเอ่ยปากถาม ขณะช่วยใส่เสื้อผ้าให้อีกฝ่าย

"เข้ากองทัพอีกแล้วหรือ" หลี่ซีฉือถาม

เมื่อวานหลังเสียอู่เพิ่งจะพูดอยู่หยกๆ ว่าพวกเฝ้าผู้กลับไปได้มีเวลาพักผ่อนสักระยะ เหตุใดเขาถึงได้เริ่มทำงานอีกแล้วเล่า

"ไม่ทราบเจ้าคะ แต่เห็นขุนพลหลั้วมารออยู่นอกจวน"

หลี่ซีฉือนึกได้ว่าเมื่อวานทั้งคู่ออกไปข้างนอกด้วยกัน เห็นจะมีงานจริงๆ นางจึงไม่ได้ถามต่อ

ผู้ถึงเดินอยู่หน้าจวนในเครื่องแบบทหารครบชุด ห้อยดาบไว้ตรงบั้นเอว

หลัวเสี่ยวอู้จูงม้าเข้ามาข้างๆ "พี่สาม ข้าบอกให้พักผ่อนสักกระยะ ไม่ใช่หรือ เหตุใดถึงทำงานอีกแล้วเล่า"

ชายหนุ่มเอื้อมมือไปจับบังเหียนพลงหยุดยืนหน้าม้า "แดนเหนือมีงานมากมาย เจ้าจะทำแทนข้าหรือไร"

"เมื่อวานตอนที่ข้าพูดท่านก็รับฟังนี่นา"

ผู้ถึงไม่ได้รับฟังเพราะคิดถึงตนเอง แต่คิดถึงหลี่ซีฉือต่างหาก คนเฝ้าผู้กลับไป นางก็ได้พักเสียดี

เขามีแผ่นดินอันไพศาลของแดนเหนือรออยู่ตรงหน้า จะพักได้อย่างไร แม้ทัพหนุ่มถาม "เรื่องที่ทำให้จัดการไปถึงที่ใดแล้ว"

หลัวเสี่ยวอู้ตอบ "ข้าคอยจับตามองตราการค้ำนั้นตามที่ท่านสั่งทำงานแคล้วคล่องว่องไวไว้ที่ตีจริงๆ ผ่านไปแค่คืนเดียว ลงไปถามใหม่ งานก็รุดหน้าไปอีกขั้นแล้ว คาดว่าอีกไม่นานคงได้แลกเปลี่ยนของกับเผ่าหู"

เมื่อวานเขาออกไปตระเวนรอบเมืองกับพี่สามจนค่ำถึงค่อยกลับจวน แวะเวียนไปดูร้านค้าในเมืองที่ใช้ตรารูปปลาแทบครบทุกแห่ง

พี่สามให้เขาคอยติดตามการค้าขายครั้งนี้ เขาจึงทำตามอย่างตั้งอกตั้งใจ

หลัวเสี่ยวอู้พูดต่อ "เจ้านี้ไม่ได้แค่มีเงินกับทำงานเร็วอย่างเดียว ได้ยินว่ายังเปิดร้านค้าในแดนเหนืออีกเป็นจำนวนมาก มีหน้าข้ายังมีคุณธรรม

ถึงเพียงนี้ ไม่น่าจะวันข้างหน้าอาจช่วยเหลือพวกเราอีกก็ได้"

ผู้ถึงหันขวับมามอง "เมื่อครู่เจ้าว่าอย่างไรนะ"

ฝ่ายตรงข้ามผงะ "พี่สามถามถึงอะไรหรือ"

"เจ้าบอกว่าอูๆ พวกเขาก็เปิดร้านค้าในแดนเหนือเป็นจำนวนมาก?"

หัวเสียวอึ้งพยักหน้า "ขอรับ ข้าก็เพิ่งรู้ตอนที่พี่สามสั่งให้คอยจับตามองนี่ล่ะ"

ผู้ถึงถามอีก "ตั้งแต่เมื่อไร"

คนสนิททบทวนความทรงจำ "ดูเหมือนจะหลังจากที่พวกเราถลันจากเมืองเกาหลัน เรียกว่าผุดขึ้นราวกับดอกเห็ดเลยทีเดียว ไม่ใช่เพียงในพื้นที่มณฑลอื่นใดเท่านั้น ยังเปิดร้านใหม่หลายแห่งในแต่ละเมือง"

แม่ทัพหนุ่มนึกถึงร้านค้าแห่งแล้วแห่งเล่าที่ไปตระเวนดูเมื่อวาน ร้านค้าเหล่านี้ไม่ใช่ร้านค้าปลีกทั่วไป หากแต่เป็นเครือใหญ่ที่มีเจ้าของเดียวกัน แยกดูแลตามพื้นที่อย่างเป็นระบบระเบียบ

เขาไตร่ตรองอยู่นาน ก่อนจะตวัดตัวขึ้นมา "ทำหนังสือส่งออกไปให้ข้าที"

หัวเสียวอึ้งป็นขึ้นมาตามข้างพลาถถาม "หนังสืออะไรหรือ"

"ข้าอยากพบเง้าแก่ของพวกเขาสักครั้ง"

43

หลี่เยี่ยนฝีกกระบวนท่าตามที่หลัวเสี่ยวอี้สอนให้อยู่ในสวน
 พอยืดตัวยืนตรงหลังจบท่าสุดท้าย เขาก็มองไปข้างบนพร้อมถามเขินๆ
 "เป็นอย่างไรบ้างขอรับท่านอาหญิง"

วันนี้หลี่ซีฉือมาสอบถามเรื่องการเรียนของเขาโดยเฉพาะ พอถามว่า
 ฝึกยุทธ์ไปถึงที่ใดแล้ว หลานชายจึงแสดงฝีมือให้ดู

นางยี่นอมยิ้มประสานมือทอดตามองอยู่ห่างๆ "อาดูไม่ออกหรอกว่า
 เก่งหรือไม่เก่ง บอกได้เพียงว่าเจ้าล้ำลึกขึ้นกว่าแต่ก่อน ซึ่งเป็นเรื่องดี"

หลี่เยี่ยนปาดเหงื่อออกจากหน้าผากด้วยรอยยิ้มกว้าง เท่านั้นที่ถือเป็น
 คำชมแล้ว

พอจะเดินเข้าไปหาผู้เป็นอาก็ต้องประหลาดใจเมื่อเห็นชีวขวงวิ่งเหยาะๆ
 มาจากด้านนอกสวนอย่างรีบร้อน "เกิดอะไรขึ้นหรือ"

หลี่ซีฉือเหลือบตามอง คนสนิทของนางสำรวจมกิริยาเสมอ น้อยนัก

ที่จะเป็นเช่นนี้

ชีวะวงวิ่งเข้ามาตรงหน้า "นายหญิง มีเรื่องสำคัญเจ้าคะ"

สีหน้าสาวใช้ดูไม่สู้ดีนัก นางถามทันที "มีอะไร"

ฝ่ายตรงข้ามกระซิบ "มีหนังสือมาจากกองบัญชาการว่าท่านผู้บัญชาการ
เรียกพบเจ้าแก่เจ้าคะ"

หลี่ซีฉือผงะ ก่อนจะถามอย่างจับต้นชนปลายไม่ถูกนัก "เจ้าแก่คนใด"

ชีวะวงตอบอย่างร้อนใจ "เจ้าแก่กิจการของเราก็ต้องเป็นนายหญิงสิ
เจ้าคะ"

สีหน้าของหลี่ซีฉือแข็งค้าง เก็บประโยคนั้นมาไตร่ตรองโดยละเอียด
สองรอบ

เหตุใดผู้ถึงถึงอยากพบเจ้าแก่กิจการได้แล้ว

"เจ้าแน่ใจหรือ" นางไม่ใคร่เชื่อนัก

ชีวะวงพยักหน้ายิก "รับรองว่าไม่ผิดแน่นอนอนเจ้าคะ ขุนพลหัว
ถือหนังสือไปส่งที่ร้านค้า สั่งให้นำไปมอบถึงมือเจ้าแก่โดยเร็วที่สุด บอกว่า
ท่านผู้บัญชาการเป็นคนสั่งการด้วยตนเอง จะชักช้าไม่ได้เป็นอันขาด"

ความตกตะลึงผ่านพ้น หลี่ซีฉือตั้งสติกลับมาใช้ความคิดได้ใหม่
อย่างรวดเร็ว "ได้แจ้งเหตุผลด้วยหรือไม่"

"ไม่ได้แจ้งเจ้าคะ" ชีวะวงตอบ "แค่บอกว่าเรียกพบเจ้าแก่"

นางนิ่งไปเพราะกำลังเรียบเรียงความคิด

หลี่เยียนได้ยินตั้งแต่ต้นจนจบก็ยังไม่เข้าใจอยู่ที่

ท่านอาหญิงของเขาเป็นเจ้าแก่กิจการ ท่านอาเขยอยากพบเจ้าแก่
มิเท่ากับอ้อมไปไกลโยชน์แต่สุดท้ายคนที่ได้พบคือท่านอาหญิงหรือ
คนค้าขายมีสถานะต่ำต้อยมาตั้งแต่โบราณ เขาจึงไม่กล้าแพร่งพราย

เรื่องนี้อาหญิงแอบทำการค้าแบบลับๆ ให้ใครรู้ ฟังอย่างนี้ก็อดเป็นกังวลไม่ได้ เขาจึงหันไปถามหลี่ซี้ฉือเบาๆ "ท่านอาหญิง ร้ายแรงหรือไม่ขอรับ"

หญิงสาวครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่งก็ยิ้มให้หลานชาย "เจ้าไม่ต้องวิตกหรือควรทำอะไรก็ได้ทำสิ่งนั้น เรื่องนี้เดี๋ยวอาจจัดการเอง"

หลี่เยี่ยนพยักหน้าอย่างว่าง่าย เพราะเชื่อฟังผู้เป็นอา اماแต่ไหนแต่ไร "หลานก็ทำได้แค่ปิดปากรักษาความลับให้ท่านอาหญิงเท่านั้น"

"อืม เท่านี้ก็พอแล้วละ" นางเหลือบมองชีวซวงแวบหนึ่งเมื่อพูดจบก่อนจะเดินออกจากสวน

ชีวซวงเดินตามไปอย่างรู้กัน

จวบจนเดินออกมานอกสวนแล้ว หลี่ซี้ฉือถึงค่อยเอ่ยว่า "เวลานี้เรายังไม่รู้สาเหตุ อย่าเพิ่งตีตนไปก่อนไข้"

ในจวนผู้บัญชาการแห่งนี้ คนที่รู้ตัวตนเบื้องหลังของนางมีแค่ชีวซวงซินลู่ แล้วก็หลี่เยี่ยนเท่านั้น

ยังไม่แน่จ้ะว่าเหตุใดผู้ถึงถึงได้อยากพบนาง นางจะตื่นตูมไปเองก่อนไม่ได้

รอเขากลับมาก่อนค่อยว่ากัน...นางคิดในใจ

สามเค่อหลังยามเซ็น* ตอนบ่าย หลี่ซี้ฉือเก็บสมุดบัญชีใส่ตู้ที่ละเล่มแล้วคล้องกุญแจให้เรียบร้อย

พอนั่งลงหน้าโต๊ะเครื่องแป้งก็ได้ยินเสียงฝีเท้าดังขึ้นข้างนอก

นางลุกขึ้นยืน กำลังจะเดินออกไปก็ปะกับร่างของชายหนุ่มที่เดินสวนเข้ามา นางก้าวขาออกไปนอกประตูแล้ว จึงหวัดจะชนกับเขา

* ยามเซ็น คือช่วงเวลา 15.00 น. ถึง 17.00 น.

ผู้ถึงรังผีให้เฝ้ามองหญิงสาวตรงหน้า "จะออกมาหรือ"

"เปล่า" นางถอยหลังก้าวหนึ่งเพื่อหลีกทางให้อีกฝ่าย

เขาจ้องมองนาง ก่อนจะเดินเข้าห้อง ดึงแล้มน้ำที่เห็นบออยู่ตรงบันได
มาโยนไปอีกทาง จากนั้นก็หันไปหยิบถ้วยชาบนโต๊ะ

หลี่ซีฉือตึ่งสายตาดูอยู่บนร่างสามี ดูเหมือนเขากลับจากทำงาน
บางอย่าง ร่องเท้าหุ้มแข้งถึงได้เลอะฝุ่นประปราย

พอเห็นเขาช่วยกาน้ำเย็นๆ มารินใส่ถ้วยอย่างไม่คิดมาก นางก็
เดินเข้าไปรินชาร้อนที่เพิ่งต้มเสร็จใหม่ๆ ส่งให้แทน "ดื่มนี่ดีกว่า"

ผู้ถึงกำลังจะยกถ้วยน้ำเย็นขึ้นจ่อปาก นางก็ยื่นน้ำชามาให้เสียก่อน
เขาหุบตามองดวงหน้าเนียน จากนั้นก็วางถ้วยในมือลง รับถ้วยชาจากนาง
มาดื่มอีกหนึ่ง

แม้น้ำชาจะเป็นของสูงค่าราคาแพง แต่เพราะใส่เครื่องเทศปริมาณมาก
ลงไปต้มรวมกันจึงไม่ช่วยดับกระหาย

ดังนั้นหลังดื่มชาเขาจึงยังหยิบถ้วยน้ำเย็นมาดื่มต่ออยู่ที่

ดวงตาคมตวัดมองหญิงสาวอีกครั้ง อันที่จริงก็พึงใจกับการปรนนิบัติ
ของนางพอควร

หลี่ซีฉือถามพลางจับสังเกตสีหน้าสามี "ได้ยินว่าเรื่องค้าขายของเผ่าหู
คืบหน้าไปได้ด้วยดีหรือ"

ผู้ถึงตอบรับว่าอืม แล้วดื่มน้ำเย็นอีกอีกจึ่งค่อยวางลง

"พ่อค้าเหล่านั้นใช้การได้หรือไม่" นางถามต่อ

แม่ทัพหนุ่มนึกถึงตรากการค้ารูปปลาขึ้นมาทันทีโดยไม่ได้ตั้งใจ "ก็ดี"

จากนั้นก็เหลือบมองนาง "เหตุใดถึงได้ถามเรื่องนี้"

หลี่ซีฉือตอบ "วันนี้ชีวขงไปซื้อของข้างนอก เห็นเสี่ยวอู๋เดินออกมา

จากร้านค้าที่ใช้ตรารูปปลา ทำทางเหมือนเข้าไปถ่ายทอดคำสั่ง เลยกลับมา
เล่าให้ข้าฟัง ข้านี้กว้างานรุดหน้าไม่ตื่นักจึงได้ถามท่าน"

นางอธิบายและค่อยๆ ตะล่อมสู่ประเด็นที่ต้องการที่ละนิด "กลัวเสียว้อ
ไปถ่ายทอดคำสั่งจริงหรือไม่"

เขาตอบอย่างไม่ปิดบัง "ไม่มีอะไรหรอก ข้าแค่อยากพบเจ้าแก่ของ
พวกเขาเท่านั้น"

"เพราะเหตุใดเล่า" ในที่สุดนางก็ดึงเข้าเรื่องที่อยากรู้ได้แล้ว

ผู้ถึงมองหน้านางอีกครั้ง

หลี่ซีฉือลอบกำมือ "ข้าก็แค่สงสัยว่าเหตุใดผู้บัญชาการเช่นท่านถึงได้
อยากพบพ่อค้าผู้หนึ่ง"

ผู้ถึงตอบ "ยังเชิงให้รู้ตื่นลึกหนาบาง"

พูดจบเขาก็เดินไปเปลี่ยนเสื้อผ้าหลังจากบังตา

ก่อนหน้านี้หลี่เสียว้อก็เคยถามเช่นกันว่าเหตุใดเขาถึงต้องเรียกพบ
เจ้าแก่ผู้หนึ่ง เขาตอบกลับไปว่า...อะไรที่ผิดปกตีย่อมไม่ชอบมาพากลเสมอ

ช่วยเหลือกองบัญชาการโดยไม่สนใจการสูญเสียของฝ่ายตนเช่นนี้
แค่ครั้งเดียวเขายังพอเชื่อว่าเกิดจากคุณธรรม แต่หากมีครั้งที่สองย่อม
เป็นไปได้

เจ้าแก่นั่นไม่ใช่คนแดนเหนือ ถึงขั้นไม่เคยเยือนแดนเหนือมาก่อน
ด้วยซ้ำ แต่กลับยอมละทิ้งวิถีแสวงหาผลกำไรของพ่อค้า ช่วยเหลือ
กองบัญชาการกับแดนเหนือหลายครั้งหลายครา นี้ออกจะแปลกเกินไปแล้ว

หลายปีก่อนก็เคยมีกองบัญชาการหลายแห่งบอกรว่าจะช่วยออกหน้า
แทนเขา ไปทูลฮ่องเต้ถึงความทุกข์ยากของแดนเหนือโดยละเอียด ราชสำนัก
จะได้ให้ความสำคัญกับภูมิภาคนี้

เขาอะใจแต่แรก ทว่าไม่ได้พูดมาก

ไปๆ มาๆ กลายเป็นว่าคนเหล่านั้นต้องการม้าสายพันธุ์ดีกับทหารกล้า
เป็นการแลกเปลี่ยน

สุดท้ายพอไม่ได้ตั้งใจหวัง กองบัญชาการเหล่านั้นก็พูดเอาดีเข้าตัว
ไม่เคยขอรับรองแทนกองบัญชาการกองทัพพิทักษ์อัครแม่เพียงครั้งคำ ซ้ำร้าย
ยังตัดหน้าชิงเงินจากราชสำนักเองเสียอีก

บากบั่นมาจนถึงทุกวันนี้ เขาไม่เคยเชื่อว่าโลกเราจะมีเรื่องดีๆ
เกิดขึ้นได้อย่างไร้สาเหตุ

ขนาดในราชสำนักยังมีการต่อรองผลประโยชน์ นับประสาอะไรกับ
พ่อค้าที่ให้ความสำคัญกับผลกำไร

ตราการค้าที่มีทรัพย์มั่งคั่งกว่าเจ้าอื่น อีกทั้งบัดนี้ยังเปิดร้านค้า
ทั่วทั้งแดนเหนือ กลับมีความเกี่ยวข้องกับกองบัญชาการหลายทางทั้งที่ยัง
ไม่รู้จักมักคุ่น ซ้ำยังแทรกซึมเข้าไปมีบทบาทสำคัญต่อความเป็นอยู่ของ
ราษฎร

แดนเหนือทุกข์เข็ญมาหลายปี ตอนนี้อย่างไรก็ดีขึ้น เขา
จึงต้องรอบคอบให้มาก

หลี่ชี่อวยยังยืนอยู่ข้างโต๊ะเล็ก ใคร่ครวญคำพูดของเขา นางไม่กล้าซักใช้
มากเกินไปนัก ทว่าก็ไม่รู้ว่าเขาอยากหยิ่งเชิงเรื่องใด จึงยังหาทางรับมือไม่ได้

หญิงสาวชำเลืองมองจากบังตา ผู้ถึงไม่ได้เข้าไปข้างหลังเสียทีเดียว
แต่ถูกจากบังไว้ครึ่งหนึ่ง ครั้งที่ไพล่ออกมาเพ็ญจะเริ่มถอดเครื่องแบบทหาร
กำลังก้มหน้าก้มตาแกะชายแขนเสื้อ

เหมือนจะสัมผัสได้ว่าถูกจ้อง เขาจึงหยุดมือพร้อมหันมามองนางเขม็ง
"ยังมีเรื่องอยากถามอีกหรือ"

นางจะถามเรื่องเดิมต่อก็ไม่ได้ ไม่เช่นนั้นจะใจแค้นเกินไป จึงเฉไฉไปถามอย่างอื่น "ในมณฑลอันใหม่ที่ได้นำไปบ้าง"

คำถามนั้นทำให้เขากวาดตามองหญิงสาวอีกครั้ง นึกในใจว่าวันนี้นางเป็นอะไรของนาง ถึงคอยแต่ถามเรื่องที่ไม่เกี่ยวข้องกับตนเองตลอด

กระนั้นเขาก็ยังตอบให้ "ที่ที่ไปได้มีมากอยู่ แต่ที่ที่ไปสะดวกเห็นจะมีแต่วัดพุทธเท่านั้น"

"วัดพุทธที่ใด" นางถาม

"วัดที่เจ้าเคยไป" เขาตอบ

หลี่ซีฉือนึกได้ เพราะเคยไปวัดพุทธที่อยู่นอกเมืองแค่แห่งเดียว นางนั่งคิดอยู่ชั่วครู่ก็เสนอขึ้นว่า "ถ้าอย่างไรเราไปอยู่ที่วัดพุทธแห่งนั้นสักพักดีหรือไม่"

เขาเหลือบตามามอง "เพราะเหตุใด"

นางตอบเบาๆ "อยู่ในจวนไม่มีบรรยากาศฤดูใบไม้ผลิให้สัมผัสสักเท่าไร ข้าเลยคิดว่าไปอยู่ข้างนอกอากาศดีขึ้นบ้าง"

หญิงสาวอ้างเหตุผลส่งเดช ไม่รู้ว่าเขาจะตอบตกลงหรือไม่

ผู้ถึงแม้ปาก ถอดเครื่องแบบพลางคิดกับตนเองว่าดูเหมือนนางจะเพิ่งเคยขออะไรเป็นครั้งแรก

หลี่ซีฉือกำลังจ้องมองเขาอย่างรอคอยคำตอบ

เขามองหน้านาง ก่อนจะผงกศีรษะ "ข้าจะให้เสียเวลาไปจัดการ"

"เจ้าคะ" นางทรุดตัวลงนั่งที่โต๊ะช้าๆ เมื่อพูดจบ แล้วขำเลียงไปทางสามีอีกครั้ง ไม่นึกเลยว่าเขาจะตอบรับอย่างง่ายดาย

จากนั้นก็รำพึงในใจ หว่าเขาเป็นคนนุ่มนวล เขาเข้าจริงบุรุษผู้นี้จะนุ่มนวลก็เฉพาะเวลาอยู่คนเดียวเท่านั้น ยามปกติความคิดก็ล้าเฉียบคม

อย่างยิ่ง ไม่เช่นนั้นนี่หรืออยู่ๆ จะสั่งการเช่นนั้น

เช้าวันรุ่งขึ้นหลัวเสี่ยวอี้ไปทำงานตามคำสั่งพีสามของตน แล้วเร่งรุดมาที่จวนผู้บัญชาการ

บ่าวไพร่จำนวนหนึ่งจัดเตรียมรถม้าไว้พร้อม

เขายืนรอนหน้าจวนสักพักก็เห็นพีสามเดินออกมา จึงปรีเข้าไปรายงาน "พีสาม เตรียมการทางวัดเรียบร้อยแล้ว"

เตรียมการที่ว่าคือสั่งให้ทหารที่คัดเลือกมาสองกองแต่งชุดลำลอง ฝ่าวัดอยู่นอกวัดตามคำสั่งของผู้ถึง จะได้รักษาความปลอดภัยโดยไม่เกาะกะคนทั่วไปที่มาจุดธูปไหว้พระ

หลัวเสี่ยวอี้พูดจบก็ถามต่อ "เหตุใดจู่ๆ พีสะไภ้ถึงได้อยากไปอยู่วัดเล่า"

ผู้ถึงตอบ "นางอยากไปก็ไปนะสิ"

หลัวเสี่ยวอี้กระเซ้า "พีสามนี่ช่างรักพีสะไภ้จริงๆ"

ฝ่ายตรงข้ามตวัดตามอง "ไปเบิกทางไป"

ขุนพลหนุ่มเดินยิ้มกริ่มไปขึ้นม้าที่อยู่หน้าขบวน

หลัวเสี่ยวอี้เดินออกจากจวนภายใต้ผ้าคลุมกันลมใหม่แล้วมองสามี "เสร็จแล้ว"

ผู้ถึงพยักหน้า เอื้อมมือไปจับบังเหียนตวัดตัวขึ้นม้า

ชินสูกับทิวชวงแบ่งหน้าที่กัน คนหนึ่งเล็กमान คนหนึ่งวางไม้รองให้ ผู้เป็นนายเหยียบขึ้นรถม้า

เข้าตู่เช่นนี้ยังไม่มีคนมาไหว้พระ บริเวณวัดจึงสงบเงียบเชียบ

ประตูใหญ่เปิดออกจนสุด ภิกษุทุกรูปยืนเรียงแถว

เจ้าอาวาสได้ยินว่าผู้บัญชาการกับสุหยินจะมาพักอยู่ที่วัดระยะสั้นๆ
ก็เกณฑ์ภิกษุทั้งหมดออกมารอต้อนรับตรงประตูใหญ่แต่เช้า

ราวครึ่งชั่วโมงให้หลังก็เห็นคนกลุ่มหนึ่งขึ้นมาบนเขา เจ้าอาวาส
กุกักจ่อเข้าไปคารวะ

"ท่านผู้บัญชาการ สุหยิน เชิญ..."

สองสามีภรรยาตามเจ้าอาวาสเข้าวัดโดยที่ผู้ถึงเดินนำหน้าหลังสี่ชื่อ
วันนี้เขาสวมเครื่องแบบสีดำสนิทแบบแมงป่อง พกกระบี่ ดูซึ่งซัง
เฉียบขาดกว่าปกติ ก่อนจะเดินเข้าอารามนางจึงดึงแขนเสื้อชายหนุ่มที่หนึ่ง
ผู้ถึงหันมาเห็นอีกฝ่ายมองเอาตนเองก็เข้าใจ

นางเตือนเขาว่าไม่ควรทำให้ผู้ทรงศีลในวัดตื่นกลัว

เขาจึงปลดกระบี่โยนไปให้องครักษ์คนสนิท แล้วถึงค่อยตามเจ้าอาวาส
เข้าไปข้างใน

เจ้าอาวาสผายมือนำทางทั้งคู่มาจนถึงเรือนพักที่อยู่ด้านหลัง บริเวณ
ถึงพระพุทธรองค์คำหนึ่งก่อนจะกล่าว "พอได้ทราบที่ท่านผู้บัญชาการกับ
สุหยินจะมา อาตมาก็จัดห้องที่ดีที่สุดในวัดไว้รอสองห้อง เนื่องจากวัดเป็น
เขตศักดิ์สิทธิ์ จึงต้องเสียมารยาทขอให้ท่านผู้บัญชาการกับสุหยินพักแยกกัน
คนละห้อง"

หลังสี่ชื่อรู้สึกประหม่าเมื่อได้ยินดังนั้น จึงเหลือบมองผู้ถึงเป็นอันดับแรก
โดยไม่รู้ตัว

แววตาของเขานิ่งขมึนเป็นปกติ "ทราบแล้ว"

เจ้าอาวาสเอ่ยขอบคุณแล้วกลับออกไป

เขาเพิ่งจะหันมาทางนางก็ตอมนี่ "มองอะไร"

ที่แท้เขา รู้ตัวว่าถูกมองแต่แรก

นัยน์ตาคุ้มามไหววาบ ก่อนจะตวัดไปทางอื่น "ไม่ได้มองอะไรเสียหน่อย"
 ชายหนุ่มกลืนยิ้มตรงมุมปาก เพราะพอจะเดาได้ไม่มากก็น้อย ก่อนจะ
 หันไปพิจารณาเรือนพัก เรือนของเขาอยู่ติดกับนาง แตกต่างกันไปไม่มาก
 เพียงแต่เรือนซ้ายมือหันหน้าไปทางทิศใต้จึงสว่างกว่าหน่อย

เขาจึงเดินเข้าเรือนทางทิศเหนือก่อน
 หลี่ซีฉือเห็นสามีเข้าเรือนพักแล้วก็เดินเข้าเรือนทางทิศใต้บ้าง
 คนสนิททั้งสองตามเข้ามาจัดเตรียมห้องหับให้นางอย่างคล่องแคล่ว
 สักพักชีวิตวงก็ค่อยๆ ขยับเข้ามาใกล้ "นายหญิงจงใจเข้ามาอยู่วัด
 หรือเจ้าคะ"

หลี่ซีฉือพยักหน้า นางอยากสัมผัสฤดูใบไม้ผลิอะไรกันเล่า เป็นเพราะ
 เห็นผู้ถึงเอาจริง นางอยู่ในจวนผู้บัญชาการอาจจะเคล็ดอื่นไหวลำบาก ออกมา
 ข้างนอกค่อยสะดวกหน่อย

ชีวิตวงกระซิบถามอีก "แล้วนายหญิงมีแผนหรือยังเจ้าคะ"
 นางขมวดคิ้วสายหน้าน้อยๆ "กว่าหนังสือจะส่งไปถึงต้องใช้เวลาสักพัก
 รับมือตามสถานการณ์ไปก่อน"

ชีวิตวงหันไปสบตากับซินลู่ ต่างไม่พูดอะไรอีก ถือเสียว่าออกมา
 เทียบชมฤดูใบไม้ผลิก็แล้วกัน

หลี่ซีฉืออยู่ในห้องพักคู้หนึ่ง ตอนที่เดินออกมาอีกครั้งพระอาทิตย์
 เพิ่งจะโผล่พ้นขอบฟ้า

สวนด้านหลังปลูกต้นไม้ดอกไม้ไว้บ้าง แต่ฤดูใบไม้ผลิแดนเหนือมาถึง
 ช้ากว่าที่อื่น ความจริงทัศนียภาพฤดูวสันต์ที่นี้ผู้จวนผู้บัญชาการไม่ได้ด้วยซ้ำ
 ต้นท้อเพิ่งติดดอกกิ่งเดียว เกลี้ยงโกรันไร่ไบบ มีแต่ดอกตูมเท่านั้น

นางยื่นไม้ตันทันไม้ แต่ไร้อารมณ์จะชมธรรมชาติโดยสิ้นเชิง เพราะมันแต่
คิดถึงปัญหาตึงมือ

ผู้ถึงกำลังจะออกจากวัด ตอนที่เดินผ่านนางก็รั้งไม้ทำเล็กน้อย

หลังสี่ล้อยืนอยู่ใต้ต้นท้อ หันข้างมาทางเขา คงเพราะมาอยู่วัด วันนี้
นางจึงเกล้ามาวยผมที่ดูสุ่ม ไม่ใช้เครื่องประดับมีราคา ดวงหน้าเกลี้ยงเกลา
ไร้เครื่องประทีนโฉม แต่กลับเห็นความขาวผ่องราวกับหิมะของผิวชัดเจนนั่น

ไม่รู้ว่านางคิดอะไรอยู่ถึงได้ไม่ทันรู้ตัวว่าเขาเข้ามายื่นข้างๆ

ชายหนุ่มไม่ได้ส่งเสียง เห็นกึ่งท้อกึ่งหนึ่งทอดลงมาต้องมวยผมดำขลับ
แต่พอเบนสายตากลับไปหานางก็พบว่ายังใจลอยเหมือนเดิม

เขาเอื้อมมือไปหักกิ่งท้อแล้วมองดวงหน้าเนียนอีกครั้ง ก่อนจะยก
กิ่งท้อขึ้นทาบเรือนผมภรรยา ดอกตูมเล็กๆ ตัดกับสีผมของนาง ดูราวกับเป็น
เครื่องประดับ

เขามองๆ ไปก็คิดมือลง ไม่มีอารมณ์จะแกล้งนางเล่น ด้วยคิดว่า
ตนเป็นถึงผู้บัญชาการแต่กลับไม่มีเงินเหลือใช้ จะเอากิ่งท้อปักผมให้
สุหยินตนเองก็อะไรอยู่

ในที่สุดหลังสี่ล้อก็หลุดจากภวังค์เมื่อสัมผัสได้ว่ามีอะไรมาโดนผม
พอหันไปมองถึงได้รู้ว่าเขายืนอยู่ด้วย มือถือแส้มาเตรียมไว้แล้ว ทว่าอีกมือ
กลับถือกิ่งท้อ

"นั่นอะไร"

ผู้ถึงโยนกิ่งไม้ทิ้ง "แค่กิ่งไม้ที่เพิ่งหักเมื่อครู่"

พูดจบเขาก็เดินออกไปข้างนอก

"ไปกองทัพหรือ" นางเอ่ยถาม

"อืม" เขาตอบโดยไม่หยุดเท้า

หลี่ซีฉือคิดกับตนเองว่ายังดีที่ไปกองทัพ นางมองตามสามีจนลับตา แล้วรู้สึกเหมือนมีอะไรติดอยู่บนผม พอลองเอามือคลำก็พบว่าเป็นดอกไม้ตูมดอกหนึ่ง

นางใช้ปลายนิ้วหยิบมาพิศดู ไม่รู้ว่ามันติดอยู่บนผมนางตั้งแต่เมื่อไร

44

ชีวิตในวัดเรียบง่ายและจำเจ

ภายในหอเทศนา เสียงบรรยายธรรมของเจ้าอาวาสเนิบช้าและสงบ
 ึกษุทุกรูปนั่งสำรวมอยู่บนเบาะปูพื้น บรรยายกาศสงบเงียบ

หลี่ซีฉือที่มาร่วมฟังธรรมด้วยนั่งคุกเข่าราบอยู่หน้าสุด

หลังเทศนาจบไปหนึ่งยก เจ้าอาวาสก็ปิดพระคัมภีร์ลง เอ่ยถามนาง
 อย่างนอบน้อม "ไม่ทราบว่ายูหยินฟังมาถึงตรงนี้คิดเห็นอย่างไรบ้าง"

หลี่ซีฉือไม่ได้ตั้งใจมานั่งฟังธรรมจริงๆ นางแค่อยากทำตัวเหมือน
 คนมาอยู่วัดให้มากขึ้นเท่านั้น เมื่อครูเจ้าอาวาสบรรยายธรรมเรื่องใดบ้าง
 นางไม่ได้สนใจฟังแม้แต่ประโยคเดียวด้วยซ้ำ

หญิงสาวพนมมือ โยนคำถามกลับไปด้วยเสียงนุ่มนวล "ขอคำชี้แนะ
 จากดำชื้อดีกว่าเจ้าคะ"

เจ้าอาวาสเอ่ยนามพระพุทธองค์ที่หนึ่ง "พระพุทธองค์ตรัสว่าหากละทิ้ง

ธาดูสี ซึ่งก็คือธาดูในร่างกายมนุษย์ ดิน น้ำ ลม ไฟได้ จิตก็จะเปิดโล่งเสรี หลุดพ้นจากทางโลกได้"

หลี่ซีฉือถาม "ต้องทำอะไรถึงจะสามารถละทิ้งธาดูสี ให้จิตเปิดโล่งเสรีได้เจ้าคะ"

ฝ่ายตรงข้ามตอบ "หากสามารถปล่อยวางจากความห่วงกังวลก็จะไม่อยากได้อะไรก็มี"

นางฟังแล้วอดขุ่นไม่ได้ โลกนี้มีสักกี่คนกันที่สามารถปล่อยวาง ความห่วงกังวลได้อย่างแท้จริง

ตัวนางนี่ละที่พกความห่วงกังวลอันหนักหนาที่สุดมาจากกวงโจว นางกล่าว "ข้ายังอยากได้อะไรก็มี ดังนั้นข้าจึงเป็นแค่ปุถุชน มีอาจเป็นพระอริยะเจ้าคะ"

เนื่องจากนางเป็นสุหยินผู้บัญชาการ เมื่อพูดเช่นนั้น เจ้าอาวาส จะแสดงธรรมกล่อมเกลาคืออะไรเลย ได้แต่ยกมือประนมเอ่ยนาม พระพุทธรองค์ แล้วไม่พูดอะไรอีก

ซินลูที่ยืนข้างประตูด้านนอกโผล่หน้ามองมาข้างใน หลี่ซีฉือเห็นดังนั้นก็ลุกขึ้นเฝ้าเจ้าอาวาสแล้วเดินออกไป เมื่อออกจากหอเทศนามาแล้ว นางก็เดินนำซินลูตรงไปยังวิหารหลัก ภายในเต็มไปด้วยควันรูปลอยอ้อยอิ่ง ยังมีคนเข้ามาไหว้พระไม่มาก บางคนกำลังนั่งคุกเข่าสักการะหน้าองค์พระ

ชีวชวงกำลังไหว้พระอยู่บนเบาะใบหนึ่ง เมื่อกราบเสร็จแล้วลุกขึ้นยืน คนที่อยู่ข้างนางก็ลุกเดินออกไปแล้ว

คนผู้นั้นคือหนึ่งในหลงจิวประจำร้านค้าของหลี่ซีฉือ

ชีวชวงเดินเข้ามากระซิบเบาๆ "นายหญิง ขุนพลหลวงส่งหนังสือไปให้

ร้านค้าอย่างเร่งด่วนแล้วเจ้าคะ เช่นนี้ต่อให้แก้แกอยู่ไกลสุดขอบฟ้าก็จะต้อง
ตอบกลับมาภายในเวลาอันสั้น"

หลี่ซีฉือได้ฟังก็รู้ว่าผู้ถึงมั่งมันจะพบนางให้ได้

"ทางการเรียกพบ คนค้าขายย่อมไม่มีเหตุผลให้ปฏิเสธ ยิ่งอีกฝ่ายเป็น
ผู้บัญชาการกองทัพพิทักษ์อุดรด้วยยิ่งแล้วใหญ่"

เวลานี้นางยังไม่รู้จุดประสงค์ของผู้ถึง จะสุมสี่สุมห้าหาคนมาสวมรอย
แทนไม่ได้ หากแผนการล้มเหลวขึ้นมาจะได้ไม่คุ้มเสีย

ระหว่างกำลังใช้ความคิดอย่างหนัก หลัวเสี่ยวอี้ก็ก้าวเข้ามาในวิหาร
ทันทีที่เห็นขุนพลหนุ่ม หลี่ซีฉือมองเลยไปข้างหลังเป็นอันดับแรก
สอดสายสายตาร่างของผู้ถึงโดยไม่รู้ตัว แต่ก็ไม่พบ

หลัวเสี่ยวอี้มาคนเดียว เดินโง่งง เข้ามาในวิหารทั้งที่ยังไม่ได้ถอด
เสื้อเกราะ

ปรากฏว่าเจ้าตัวก็กำลังตามหาผู้ถึงอยู่เช่นกัน จึงอ้าปากถามนาง
ทันทีที่เห็นหน้า "พีสะเก้! พีสามมาที่นี้บ้างหรือไม่"

นางส่ายหน้า แล้วเอ่ยหลังจากครุ่นคิดอยู่ชั่วครู่ "หากไม่ได้อยู่ในกองทัพ
ก็น่าจะกลับจวนกระมัง คงไม่มาพักอยู่ในวัดทุกวันหรอก"

"จะเป็นไปได้อย่างไรเล่า" หลัวเสี่ยวอี้หัวเราะ "พีสะเก้ที่อยู่ที่นี่ พีสาม
จะไม่มาได้หรือ"

หลี่ซีฉือยิ้มขันคำกระเช้าจนวนัยน์ตาพราวระยับ อีกฝ่ายพูดราวกับว่า
ผู้ถึงเฝ้าวนเวียนรอบตัวนางอย่างไรอย่างนั้น

หลัวเสี่ยวอี้มองไปรอบวิหารโดยไม่ทันสังเกตเห็นนาง จากนั้นก็
เดินเข้ามาสองก้าวพลางว่า "เช่นนั้นเข้าไปหาพีสามที่จวนก่อนนะขอรับ
อยู่ในวัดกินสุราไม่ได้ จะทำอะไรก็ไม่สะดวก"

หญิงสาวขบขัน "สำรวจหน่อย อยู่ในวัดยังจะนึกอยากกินสุราอีก"

"พี่สะใภ้ปรี๊ดซ้ำเสียแล้ว ไซ้ว่าข้าจ้องแต่จะกินสุราเสียเมื่อไร"

ขุนพลหนุ่มแก้ตัว "ข้าแค่เห็นว่าเดือนสามกำลังจะผ่านไปโดยที่ยังไม่ได้กินสุรา
ฉลองวันเกิดเสียที่ต่างหาก"

"สุราฉลองวันเกิดอะไรกัน" นางถาม

หัวเสี่ยวอึ้งมองหน้าอีกฝ่าย ก่อนจะตบหัวตนเอง "จริงสิ พี่สะใภ้
จะต้องยังไม่รู้แน่ๆ"

นางนึกจนน "รู้อะไร"

ฝ่ายตรงข้ามผายมือให้นางไปพูดคุยกันอีกทาง

ซินลู่กับชิวชวงถอยออกไปยืนรอใกล้ๆ

หลี่ซีฉือเดินตามไปยืนคุยกันข้างองค์พระ "มีอะไรกันแน่"

หัวเสี่ยวอึ้งหัวเราะ ก่อนจะทำหน้ามีลึบลมคมใน "พี่สะใภ้ไม่รู้กระมังว่า
พี่สามเกิดเดือนสาม"

นางผงะ ไม่คาดคิดแม้แต่หน่อยว่าคำตอบจะเป็นประโยคนี้ "จริงหรือ"

คู่สนทนาย้อนถามเมื่อเห็นนางไม่เชื่อ "พี่สะใภ้ยังจำได้หรือไม่ว่าพี่สาม
มีชื่อเล่นว่าอะไร"

ชื่อเล่นของผู้ถึง...

"ซานหลาง"

นามนี้นางจดจำได้แต่แรก ทั้งที่ได้ฟังหัวเสี่ยวอึ้งพูดถึงเพียงครั้งเดียว

"ใช่แล้ว" ฝ่ายตรงข้ามพยักหน้า "ที่พี่สามมีชื่อเล่นเช่นนี้ก็เพราะ
เกิดในเดือนสามนี่ละ"

อย่างนี้เอง

ครู่ก่อนหน้าหลี่ซีฉือยังขบคิดหาวิธีรับมือ มาบัดนี้เรื่องที่ไฉนทำให้นาง

ตกตะลึงพริ้งเพริดไปโดยสิ้นเชิง

"วันนี้หรือ" นางถาม

ความกระอักกระอ่วนเจืออยู่ในรอยยิ้มของหลัวเสี่ยวอี้ "มิได้ขอรับ ฟี่สามสูญเสียพ่อแม่ไปแต่เด็ก ใช้ชีวิตตัวคนเดียวมาตลอด ไม่เคยสนใจเรื่องส่วนตัว แล้วจะจำได้อย่างไรว่าตนเองเกิดวันใด ข้าเป็นทหารกับเขามาหลายปีถึงได้รู้ จากนั้นก็คอยรำลึกถึงทุกปี แล้วหาวันเหมาะๆ ลากเขาไปกินสุราด้วยกันในเดือนสาม ถือว่าฉลองวันเกิดให้"

พอเขาพูดมาถึงตรงนี้ก็มองนางตาเป็นประกาย "จริงสิ ปีนี้พี่สะใภ้มาแล้ว ตามหลักต้องให้พี่สะใภ้ฉลองวันเกิดให้พี่สามถึงจะถูก"

หลัวซีซือชะงัก นางนิ่งเงียบไปชั่วขณะด้วยไม่รู้จะพูดอะไรดี

ว่ากันตามจริง ภรรยาเช่นนางควรเป็นฝ่ายรู้เองถึงจะถูก นี่กลับต้องให้หลัวเสี่ยวอี้ช่วยบอกถึงได้รู้

ฝ่ายตรงข้ามคิดว่านางคงเขิน จึงหัวเราะสองที่แล้วเอ่ยลา "เช่นนั้นเข้าไปก่อน ข้าไม่ไปหาพี่สามแล้ว ยกให้พี่สะใภ้จัดการไปเลย"

ที่ผ่านมาพี่สามตัวคนเดียวไร้คนเคียงข้าง เขาที่เป็นสหายสนิท จะร่วมฉลองด้วยก็สมควรแล้ว แต่ตอนนี้ให้สามีภรรยาฉลองกันเองดีที่สุด

พูดจบเขาก็เดินออกไปอย่างคล่องแคล่วว่องไว

หลัวซีซือยังยืนนิ่งอยู่ที่เดิมต่อ ช่วงที่ผ่านมาผู้ถึงทำตัวเป็นปกติทุกประการ ควรทำอย่างไรก็ทำอย่างนั้น ไม่แสดงสัญญาณใดๆ แม้แต่นิดเดียว

หากไม่ได้หลัวเสี่ยวอี้บอก ใครเลยจะคาดคิดว่าเดือนนี้เป็นเดือนเกิดของเขา

นางหันไปเรียกคนสนิททั้งสองให้เดินกลับเรือนพักด้านหลังด้วยกัน

ชีวิตวงเห็นว่าเมื่อครูผู้เป็นนายกับขุนพลหลัวคุยกัณอยู่เป็นนานสองนาน ก็นึกว่าเกี่ยวกับเรื่องที่เป็นปัญหาตั้งมืออยู่ในเวลานี้ "ไม่คิดว่านายหญิง จะโพล่งถามขึ้นมาว่า "หากเป็นวันเกิดคนอื่น ควรมอบสิ่งใดให้ดี"

นางอดจะเหลือบมองซินลู่ไม่ได้

ซินลู่ที่ตั้งตัวได้เร็วกว่าตอบยิ้มๆ "ด้วยกำลังทรัพย์ของนายหญิง จะให้อะไรย่อมเป็นเรื่องง่ายทั้งนั้นเจ้าคะ"

หลีซีซื่อนึกในใจ ง่ายน่ะง่าย แต่อาจไม่เหมาะสม ไม่เช่นนั้นยังต้องถาม ไปใย

หากจัดงานฉลองวันเกิดให้อย่างยิ่งใหญ่สักสามวันห้าวัน แล้วสามารถ เบี่ยงเบนความสนใจเขาออกจากตราการค้ำนางได้ นางจะทำโดยไม่ลังเล แต่นี้ฝ้ายตรงข้ามคือผู้ถึง นางยอมทำเช่นนั้นไม่ได้

ฟ้าใกล้มืดแล้ว ผู้ถึงผูกม้าไว้นอกวัดแล้วเดินเข้าไปข้างใน

ไม่มีคนนอกเข้าวัดในยามนี้ ภิกษุทั้งหลายกำลังทำวัตรเย็น เสียงสวดมนต์ดังก้องไปทั่วบริเวณ

เขาเดินตรงไปยังเรือนพัก

พอถึงหน้าเรือนก็มองไปด้านข้างเป็นอันดับแรก ประตูเรือนที่อยู่ติดกัน ปิดสนิท

เขาคิดไปว่าหลีซีซื่อคงเข้านอนแต่หัววัน แต่พอเปิดประตูเดินเข้าไปในห้องตนเองกลับเห็นร่างของหญิงสาววางเสื่ออยู่ข้างใน

นางสวมชุดกระโปรงหรรณวินยวระพื้น มีผ้าคล้องไหล่ กำลังยืนหับ บานหน้าต่าง พอปิดหน้าต่างลงแล้วก็นั่งมองมา

"เรือนท่านเล็กกว่าเรือนข้าเสียอีก" หญิงสาวพูดพลางมองไปรอบๆ

เรือนพักในวัดย่อมเทียบกับজনผู้บัญชาการไม่ได้ กระทั่งของประดับ ตกแต่งยังไม่มีสักชิ้น มีแต่เตียงที่ตั้งอยู่ตรงมุมหนึ่ง กับชั้นวางอ่างล้างหน้า ตรงข้างประตู ขนาดโต๊ะเล็กสำหรับนั่งกินอาหารเจียงเฟิงจะถูกยกเข้ามา วางเพิ่มเพื่อพวกเขาโดยเฉพาะ

แต่นางรู้สึกว่เรือนพักของตนเองสว่างกว่าเรือนนี้เล็กน้อย ผู้ถึงพึงกระป๋ไ้ใช้ข้างประตู ส่วนแ้มีมาโยนลงพื้น "ข้าว่าก็พอๆ กันนี่" หลี่ซีฉือแ่สร้างถามเปรยๆ "วันนี้ก็ยุ่งเรื่องนายวาณิชเจ้านั้นอีกแล้วหรือ ข้าเนื่กว่าท่านจะไม่มาแ่แล้วเสียอีก"

ชายหนุ่มตอบ "ไม่ใช่แค่เรื่องนั้น ยังมีงานเบ็ดเตล็ดอีกมาก" เขาทำงานจนเย็น แ่แล้วรีบกลับมาที่นื่กก่อนประตูเมืองจะปิด นางไม่ได้ถามต่อ

ผู้ถึงมองภรรยา "เหตุใดถึงเข้ามารออยู่ในนี้"

"เสี่ยวอี้มาตามหาท่าน บอกว่่าใกล้หมดเดือนสามแล้ว" นางตอบ "อืม" เขาส่งเสียงรับรู้อย่างไม่ใส่ใจ "แล้วอย่างไร"

หากไม่เพราะหลวเสี่ยวอี้ใช้น้ำเสียงจริงจัง ดูจากท่าทึ่งายๆ ไม่ใส่ใจ ของผู้ถึงเมื่อครู่ นางคงได้ส่งสยไปแล้วว่่าเดือนนี้ไม่ใช่เดือนเกิดเขาจริง

"เสี่ยวอี้บอกว่่า..." หญิงสาวเอ่ยเนิบๆ พลางจ้องหน้าอีกฝ่าย "ท่านเกิดเดือนสาม"

ผู้ถึงตรึงสายตาดูอยู่บนร่างนาง ครู่หนึ่งก็คลี่มุกปากยกยิ้ม "ข้าลื้ไป นานแล้ว"

หลี่ซีฉือพยักหน้า "เสี่ยวอี้ก็พูดเช่นนี้ เขาบอกว่่าท่านไม่รู้ด้วยซ้ำว่่าตนเองเกิดวันทีเท่าไร"

ชายหนุ่มเดินไปชักน้ำในอ่างมาล้างหน้า ใช้มือปาดหยดน้ำทึ่ง แ่แล้ว

ตั้งคอปกเสื้อให้ตั้งตรงโดยไม่ตอบโต้

ตอนนุพการีจากไปเขาเพิ่งอายุได้สิบขวบเท่านั้น แต่เดิมก็ไม่ได้ให้ความสำคัญกับการฉลองวันเกิดอยู่แล้ว ค่าที่ยากจนข้นแค้นมาตั้งแต่เด็ก ต่อมาเมื่อไม่มีใครคอยบอกหลายปีเข้า เขาย่อมไม่คิดจะจดจำ

นางยื่นพียงหน้าต่าง "น่าเสียดายยิ่งนัก ท่านเป็นถึงผู้บัญชาการกองทัพ พิทักษ์อุดร หากจัดงานวันเกิดทุกปี ถ้าพึ่งแค่เงินทองที่ได้เป็นของขวัญก็มี รายรับมากโข"

เขาปรายตามองนางเมื่อได้ยิน แพบหัวเราะออกมา "แดนเหนืออยู่ในสภาพใด เจ้ายังจะให้ข้าหาเงินด้วยวิธีนี้อีกหรือ"

หลี่ซี้จือรู้เช่นกันว่าเขาไม่มีวันทำเรื่องเช่นนี้ ก็แค่แกล้งพูดเท่านั้น พุดจบยังชิงหัวเราะเอง แล้วเปลี่ยนไปถามว่า "พื้นวันเกิดปีนี้ไป ท่านจะอายุเท่าไร"

เขามองคนถามด้วยสายตาคัลล้ายขบขัน "ข้านี้กว่าเจ้าน่าจะรู้ตั้งแต่ตอนแต่งงานกันแล้วเสียอีก"

ดวงเนตรงามไหวะระริกสองครั้ง สมรสพระราชทานเกิดขึ้นอย่างฉุกฉะหุก ตัวนางเองก็มีได้ใส่ใจ เพราะเวลานั้นในหัวมีแต่เรื่องของพี่ชาย จึงได้แต่ตอบว่า "ข้าจำไม่ค่อยได้"

"อีกสองปีก็จะสามสิบแล้ว" เขาตอบ

นางฟังอย่างตั้งใจ และคิดว่าฝ่ายตรงข้ามคงจำอายุตนเองไม่ได้เช่นกัน จึงฉวยโอกาสถาม "แล้วท่านทราบหรือไม่ว่าข้าอายุเท่าไร"

ผู้ถึงใช้เวลาคิดเพียงชั่วพริบตา "อ่อนกว่าข้าสี่ปี"

เขาเห็นในงานวิวาห์ และยังจำได้จนบัดนี้

ตอนสมรสกัน เขาและนางต่างเลยวัยแต่งงานของคนส่วนใหญ่แล้ว

ทั้งคู่

สาเหตุของเขาเป็นเพราะยุ่งอยู่กับงานในแดนเหนือ ไม่มีเวลาว่างพอ
ให้นึกถึงเรื่องครอบครัว จึงล่ำซำกว่าคนทั่วไปหลายปี

ส่วนหลี่ซีฉี้อ...คาดว่าเป็นเพราะนางเคยมีสัญญาหมั้นหมายกับ
จวนเหอหลัวโหว จึงไม่ได้ออกเรือนจนถึงตอนนั้น

หลี่ซีฉี้อได้ตอบกลับไปไม่ถูก ไม่นึกเลยว่าเขาจะรู้

นางมองสามีพลางรำพึงในใจ น้อยนักที่จะมีคนขึ้นดำรงตำแหน่งสำคัญ
ถึงเพียงนี้ในวัยขนาดเขา แต่ในขณะที่เดียวกันชายทั่วไปที่อายุเท่านี้ล้วนมีลูก
มากกว่าหนึ่งคนไปนานแล้ว

หญิงสาวหยุดคิด ก่อนจะชี้ไปที่โต๊ะเล็กพลางเปลี่ยนประเด็น
"นั่นเตรียมไว้ให้ท่าน"

ผู้ถึงมองตาม เห็นกล่องไม้เคลือบเงาเขียนสีใบหนึ่งวางอยู่บนโต๊ะ
"อะไร"

"ของขวัญวันเกิดสำหรับท่าน" นางบอก

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3FESYZh>